

บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

สารนิพนธ์
ของ
จิตรา เรืองมณี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
ตุลาคม 2549

บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

บทคัดย่อ
ของ
จิตรา เรืองมณี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
ตุลาคม 2549

จิตรา เรืองมณี. (2549). *บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทาง*

การเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ).

กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม :

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล.

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษา และเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และนักเรียนปกติต่อ บริบทในการจัดการเรียนของร่วม ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และนักเรียนปกติในโรงเรียนเรียนร่วมระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ปีการศึกษา 2548 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบโควตา จำนวน 735 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนปกติ และนักเรียนเรียนร่วมชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของลิเคอร์ท และข้อเสนอแนะด้านความพร้อมของนักเรียน ด้านวิชาการ ด้านพฤติกรรม และด้านกิจกรรม ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การทดสอบค่าเอฟ และเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการเชฟเฟ (Scheffe's Method) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอน และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น นักเรียนปกติ มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน

2. ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วมต่างกัน มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ไม่ต่างกัน

3. ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วมต่างกัน มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม 1-3 ปี กับ 4-6 ปี, 1-3 ปี กับ 7-10 ปี, 4-6 ปี กับ มากกว่า 10 ปี และ 7-10 ปี กับ มากกว่า 10 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. นักเรียนปกติ และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด และด้านวิชาการ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญของสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนปกติ มีความคิดเห็นสูงกว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น

ส่วนด้านพฤติกรรม และด้านกิจกรรม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญของสถิติที่ระดับ .01
โดยนักเรียนปกติ มีความคิดเห็นสูงกว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเช่นเดียวกัน

CONTEXT IN MAINSTREAMING THE VISUALLY IMPAIRED STUDENTS
MUTAYOMSUKSA IN THAILAND

AN ABSTRACT

By

CHITTRA RUANGMANEE

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the Master
of Education degree in Special Education
at Srinakharinwirot University

October 2006

Chittra Ruangmanee. (2006). *Context in Mainstreaming the Visually Impaired Students Mutayomsuksa in Thailand*. Master project. M.Ed. (Special Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assoc. Prof. Dr. Daranee Suksiriphon.

The purpose of this investigation was to compare the opinions of the school administrators, teachers, visually impaired students, and normal students toward the mainstreaming practice in secondary schools in Thailand in which visually impaired students were mainstreamed. The sample consisted of 735 administrators, teachers, visually impaired and non-impaired students from secondary schools in Thailand in the academic year 2005. The instrument employed in the collection of the data was a 5 point Likert's scale questionnaire which provided space of the collection of suggestions from the sample on readiness of the visually impaired students prior to being mainstreamed. In the analyses of the data, the percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test, and Soheffe-test were utilized.

The findings were as follows :

1. The administrators, teachers, visually impaired and non-impaired students agreed on the practice of the mainstreaming at the high level, both fatally and by item.
2. No significant difference was found on the opinions of the administrators with different experience.
3. Significant difference was found at the .05 level on the among teachers with different background toward the practice of the mainstreaming of the visually impaired students in secondary school. Teachers with and teaching experience of 1-3 years and 4-6 years, 1-3 years and 7-10 years; 4-6 years and mare than 10 years; 7-10 years and more than 10 years; showed significant difference at .05 level.
4. Visually impaired students and those with normal vision showed significant difference, at .05 level, in the opinions toward mainstreaming. When each category of the readiness was compared, it was found that the readiness of the visually impaired students in academic area was significantly different, at .05 level, from their normal counterparts. The opinions of the Todentsu with normal vision were higher than those of the visually impaired. In the areas of behavior and activity, it was also found that their opinions were significantly different, at .01 level, those of the students with normal vision were higher than their counterparts.

บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

สารนิพนธ์
ของ
จิตรา เรืองมณี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

ตุลาคม 2549

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความอนุเคราะห์ของอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ข้อคิด และตรวจแก้ไข ข้อบกพร่อง ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างสูง ขอขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู และอาจารย์พัชรี จิ๋วพัฒน์กุล ที่คอยให้คำแนะนำ และเป็นกำลังใจในการทำวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ดร.เรวดี กระโหมวงศ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำและตรวจสอบ งานวิจัยในครั้งนี้ ทำให้งานวิจัยเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ด้วยดี

กราบขอบพระคุณ คณะผู้บริหาร คณะครูผู้สอน –นักเรียนปกติ และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเรียนร่วมระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ปีการศึกษา 2548 ที่ได้กรุณา สละเวลาตอบแบบสอบถามการวิจัยในครั้งนี้ ขอขอบคุณ นายบุญกุล ศรีขลา ผู้อำนวยการโรงเรียน สอนคนตาบอดภาคใต้ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่อนุญาตให้ศึกษาต่อ และคอยเป็นกำลังใจในการเรียนตลอดมา ขอขอบคุณ อาจารย์สุรีมาตย์ สุวรรณศรี - อาจารย์ประยูร แสงประทีป ที่กรุณา ช่วยพิมพ์ช่วยตรวจสอบ ให้ข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะในการจัดทำงานวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คุณธเนศ เรืองมณี ที่เป็นผู้ให้กำลังใจในการเรียน และมอบทุนการศึกษาในการเรียนอย่างสม่ำเสมอตลอดมา

ขอขอบพระคุณผู้ให้ความช่วยเหลือทุกท่านที่ไม่สามารถกล่าวนามได้ ณ ที่นี้

คุณความดีของรายงานการวิจัยฉบับนี้ขอมอบแด่คุณพ่อ คุณแม่ ครูอาจารย์ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชามาตั้งแต่เยาว์วัย ตลอดจนผู้ช่วยเหลือสนับสนุนและให้กำลังใจจนทำให้ผู้วิจัยประสบผลสำเร็จทางด้านการศึกษานี้

จิตรา เรืองมณี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
สมมุติฐานทางการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพิเศษ	7
ความหมายของการศึกษาพิเศษ.....	7
ประเภทของเด็กพิการ.....	11
ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น.....	13
ความเป็นมาของการจัดการศึกษาพิเศษนักเรียนที่มีความบกพร่อง ทางการเห็น.....	15
แนวคิดและปรัชญาการศึกษาพิเศษ.....	15
จุดมุ่งหมายของการศึกษาพิเศษ.....	17
เอกสารการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ.....	18
ยุทธวิธีในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น	18
หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น.....	22
การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น.....	24
รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น.....	28
การจัดการเรียนร่วมในประเทศไทย.....	31
ปรัชญาในการจัดการเรียนร่วม.....	32
ทฤษฎีพื้นฐานในการเรียนร่วม.....	33
รูปแบบของการเรียนร่วม.....	33
ประโยชน์ของการเรียนร่วม.....	36
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	38

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	42
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	42
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	43
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ.....	44
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	44
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	77
สรุปผลการวิจัย.....	79
อภิปรายผล.....	83
ข้อเสนอแนะ.....	90
บรรณานุกรม.....	92
ภาคผนวก.....	96
ภาคผนวก ก. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย.....	97
ภาคผนวก ข รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	120
ภาคผนวก ค ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	122
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	130

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	42
2 จำนวนและร้อยละ จำแนกตามเพศ อายุ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วม ของผู้บริหาร	51
3 จำนวนและร้อยละ จำแนกตามเพศ อายุ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วม ของครูผู้สอน	53
4 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประเภทของนักเรียน ระดับชั้นที่ศึกษา ระยะเวลาในการเรียนร่วม จำนวนนักเรียนเรียนร่วมในชั้นของนักเรียน	54
5 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผู้บริหารเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย.....	55
6 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผู้บริหารเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านความพร้อมของนักเรียน จำแนกเป็นรายข้อ.....	56
7 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผู้บริหารเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านวิชาการ จำแนกเป็นรายข้อ.....	57
8 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผู้บริหารเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านพฤติกรรม จำแนกเป็นรายข้อ.....	58
9 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผู้บริหารเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านกิจกรรม จำแนกเป็นรายข้อ.....	59
10 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของครูผู้สอนเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย.....	60
11 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของครูผู้สอนเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านความพร้อมของนักเรียน จำแนกเป็นรายข้อ.....	61

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
12 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของครูผู้สอนเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านวิชาการ จำแนกเป็นรายข้อ.....	62
13 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของครูผู้สอนเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านพฤติกรรม จำแนกเป็นรายข้อ.....	63
14 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของครูผู้สอนเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านกิจกรรม จำแนกเป็นรายข้อ.....	64
15 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของนักเรียนเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย.....	65
16 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของนักเรียนเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านความพร้อมของนักเรียน จำแนกเป็นรายข้อ.....	66
17 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของนักเรียนเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านวิชาการ จำแนกเป็นรายข้อ.....	67
18 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของนักเรียนเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านพฤติกรรม จำแนกเป็นรายข้อ.....	68
19 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของครูผู้สอนเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านกิจกรรม จำแนกเป็นรายข้อ.....	69
20 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของผู้บริหารต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วมด้านความพร้อมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น.....	70

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
21	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของผู้บริหารต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วมด้านวิชาการ.....	70
22	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของผู้บริหารต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วมด้านพฤติกรรม.....	71
23	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของผู้บริหารต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วมด้านกิจกรรม.....	71
24	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของผู้บริหารต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วมโดยภาพรวม.....	72
25	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของครูผู้สอนต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วมด้านความพร้อมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น.....	72
26	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ความคิดเห็นของครูผู้สอนต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วมด้านความพร้อมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น.....	73
27	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของครูผู้สอนต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วม จำแนกตามประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม ด้านวิชาการ.....	74

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
28	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของครูผู้สอนต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วมด้านพฤติกรรม.....	74
29	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของครูผู้สอนต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วมด้านกิจกรรม.....	75
30	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของครูผู้สอนต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วมโดยภาพรวม.....	75
31	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยตามประเภทของนักเรียน	76

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 รูปแบบของการเรียนร่วม.....	34

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพของคน ให้มีความเป็นมนุษย์สมบูรณ์ยิ่งขึ้น การศึกษาจะทำให้คนมีความรู้ ความคิด ความสามารถมากขึ้น ทำให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข หรือที่เรียกว่า “เก่ง ดี มีสุข” นั่นเอง การศึกษาเป็นกระบวนการการเรียนรู้ เพื่อความเจริญของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงโลก ความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้ อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคมการเรียนรู้ และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต... (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 4 : 2) และการจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทย ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ คุณธรรม จริยธรรมและ วัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 6 : 6-7)

ในกระบวนการเรียนรู้ต้องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมือง การปกครอง ในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รู้จักรักษาและส่งเสริมสิทธิหน้าที่ เสรีภาพ ความเคารพกฎหมาย ความเสมอภาค และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีความภาคภูมิใจ ในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้อันเป็นสากล ตลอดจนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่ง ตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง (พระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 7 : 7)

จะเห็นว่าการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 นั้นไม่ได้มุ่งเน้น พัฒนาคนให้มีความรู้เพียงอย่างเดียว แต่จะมุ่งพัฒนาด้านความคิด ความสามารถ ความ รับผิดชอบในการอนุรักษ์ สร้างสรรค์ และมีคุณธรรมจริยธรรมควบคู่กันไป ทั้งนี้เป้าหมาย สำคัญ มีอยู่ 2 ประการคือ “ตนเองเป็นสุข และสังคมสงบสุข” คนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของ สังคม สังคมใดมีองค์ประกอบสำคัญที่มีคุณภาพ ซึ่งหมายถึง สังคมใดมีคนที่เป็นมิตรด้วย คุณภาพ สังคมนั้นย่อมจะมีคุณภาพ และมีความสุข โดยเฉพาะคุณภาพด้านความคิด และ คุณธรรม จริยธรรม ความสำนึกในความรับผิดชอบต่อส่วนรวม

นอกจากการศึกษาจะมุ่งเน้นพัฒนาคุณภาพของคน ซึ่งถือว่าเป็นการพัฒนาในทางลึก แล้ว การศึกษายังจะต้องมุ่งพัฒนาคนในทางกว้างด้วย กล่าวคือการมุ่งที่ความเสมอภาคทาง การศึกษาไม่ว่าคนที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกล ผู้ยากไร้ และผู้ด้อยโอกาส โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่มี

ความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสาร และการเรียนรู้ จะต้องได้รับโอกาสทางการศึกษาอย่างทั่วถึง มีคุณภาพและเท่าเทียมกัน ซึ่งสอดคล้องกับการที่ องค์การสหประชาชาติ ได้ประกาศในปี พ.ศ. 2536 - 2545 เป็นทศวรรษคนพิการของภาคพื้น เอเชียแปซิฟิก และนอกจากนี้รัฐบาลยังได้ประกาศในปี พ.ศ. 2542 เป็นปีการศึกษาเพื่อคน พิการ และได้ประกาศนโยบายว่า "คนพิการทุกคนที่อยากเรียนต้องได้เรียน" เพื่อให้สามารถ เจริญ ขยาย และปรับปรุง การบริการการศึกษาสำหรับคนพิการได้ทั่วถึงอย่างมีคุณภาพ

การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้น พื้นฐาน ไม่น้อยกว่าสิบสองปี ที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึง และมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การ จัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสาร การเรียนรู้ มีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแล หรือด้อยโอกาส รัฐจะต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษา ขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ การศึกษาสำหรับคนพิการจะต้องจัดตั้งแต่แรกเกิด หรือพบความพิการโดย ไม่เสียค่าใช้จ่าย และให้บุคคล ดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความ ช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามกฎหมาย และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง (พระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 10 : 10)

สรุปได้ว่า การจัดการศึกษาพิเศษ หรือการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ เป็นการให้ โอกาสแก่ คนพิการอย่างทั่วถึง ที่จะได้รับการศึกษามากที่สุด และเป็นปกติ เหมือนคนปกติ ทั่วไปในสังคมโดยมุ่งให้คนพิการได้ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมร่วมกับคนปกติ และได้เรียนร่วมกับคน ปกติในโรงเรียนปกติให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อเป็นการส่งเสริมและพัฒนาบุคคลที่มีความ บกพร่องทางการเห็นให้พัฒนาในด้านการศึกษาให้ใกล้เคียงกับบุคคลปกติได้มากที่สุด และ ในประเทศไทยก็ได้มีการจัดการเรียนร่วมมาเป็นเวลานาน แต่การจัดการเรียนร่วมของแต่ละ หน่วยงานก็ต้องประสบปัญหามากมาย ผลที่ตามมาคือนักเรียนตาบอด และครูผู้สอนยังต้อง ประสบปัญหาในการจัดการเรียนร่วมอยู่อีกมากมาย นานัปการ จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยซึ่งมี หน้าที่รับผิดชอบในงานด้านการเรียนร่วมมีความสนใจ ที่จะศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และนักเรียน ปกติ ที่มีต่อบริบทในการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นในประเทศไทย ในระดับมัธยมศึกษา เพื่อต้องการทราบถึงสภาพปัญหาการจัดการเรียนร่วมที่แท้จริง ทั้งนี้เพื่อจะ ได้นำผลการวิจัยมาใช้ในการปรับปรุงพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนร่วมให้เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลสูงสุดต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน และนักเรียน ตามประสบการณ์การจัดการเรียนร่วม ประสบการณ์ในการจัดการเรียนการสอน และประเภทของนักเรียน
3. เพื่อรวบรวมข้อเสนอแนะจากผู้บริหาร รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอน และนักเรียนเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

ความสำคัญของการวิจัย

1. เพื่อทราบถึงสภาพการดำเนินงานในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย
2. ทราบปัญหาและข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยตามความคิดเห็นของผู้บริหาร รองผู้อำนวยการ ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และนักเรียนปกติ
3. ผลจากการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ เพื่อจะได้ปรับปรุงและพัฒนาบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นต่อไปในอนาคต

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้บริหาร รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และนักเรียนปกติในโรงเรียนเรียนร่วมระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้บริหาร รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอน และนักเรียนปกติในโรงเรียนเรียนร่วมในระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ปีการศึกษา 2548 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกำหนดโควตา จำนวน 26 โรงเรียน ดังนี้ ผู้บริหาร และรองฝ่ายวิชาการ โรงเรียนละ 2 คน ครูผู้สอนในชั้นที่มีนักเรียนเรียนร่วม ห้องใดห้องหนึ่ง 8 กลุ่มสาระ จำนวน 8 คน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเป็นนักเรียนที่ไปเรียนร่วมทุกคน จำนวน

161 คน นักเรียนปกติในชั้นที่มีนักเรียนเรียนร่วม กำหนดสัดส่วนโดยใช้อัตราส่วน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น 1 : นักเรียนปกติ 2 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ คือสถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็น

1.1 ตำแหน่ง

1.1.1 ผู้บริหารและรองผู้บริหาร

1.1.2 ครูผู้สอน

1.1.3 นักเรียนปกติ

1.1.4 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น

1.2 ระดับการศึกษา

1.2.1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3

1.2.2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6

1.2.3 ปริญญาตรี

1.2.4 ปริญญาโท

1.2.5 ปริญญาเอก

1.3 ประสบการณ์ในการเรียนหรือการทำงานในโรงเรียนเรียนร่วม

1.3.1 0 - 5 ปี

1.3.2 6 -10 ปี

1.3.3 11 - 15 ปี

1.3.4 16 ปีขึ้นไป

2. ตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นของผู้บริหาร รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอน นักเรียนปกติ และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น เกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

2.1 ด้านความพร้อมของนักเรียน

2.2 ด้านวิชาการ

2.3 ด้านพฤติกรรม

2.4 ด้านกิจกรรม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น** คือ เด็กที่มีสายตาบกพร่อง ภายหลังจากการแก้ไขแล้วสามารถมองเห็นได้บ้าง จึงสามารถใช้สายตาเรียนหนังสือได้บ้าง หรือ คนที่ไม่มีสายตามากที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการศึกษาเล่าเรียนได้

2. **นักเรียนปกติ** คือนักเรียนปกติที่เรียนในชั้นเรียนที่มีนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเข้าเรียนร่วมในชั้นเรียน

3. **การจัดการเรียนร่วม** หมายถึง การจัดส่งนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นไปเข้าเรียนรวมในห้องเรียนเดียวกับนักเรียนปกติในโรงเรียนปกติ

4. **บริบท** หมายถึง การดำเนินงานการจัดการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นในระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ได้แก่ ด้านความพร้อมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ด้านวิชาการ ด้านพฤติกรรม และด้านกิจกรรม

5. **โรงเรียนที่จัดการเรียนร่วมในระดับมัธยมศึกษา** หมายถึง โรงเรียนที่รับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเข้าไปเรียนในห้องเรียนเดียวกับนักเรียนปกติในระดับมัธยมศึกษา

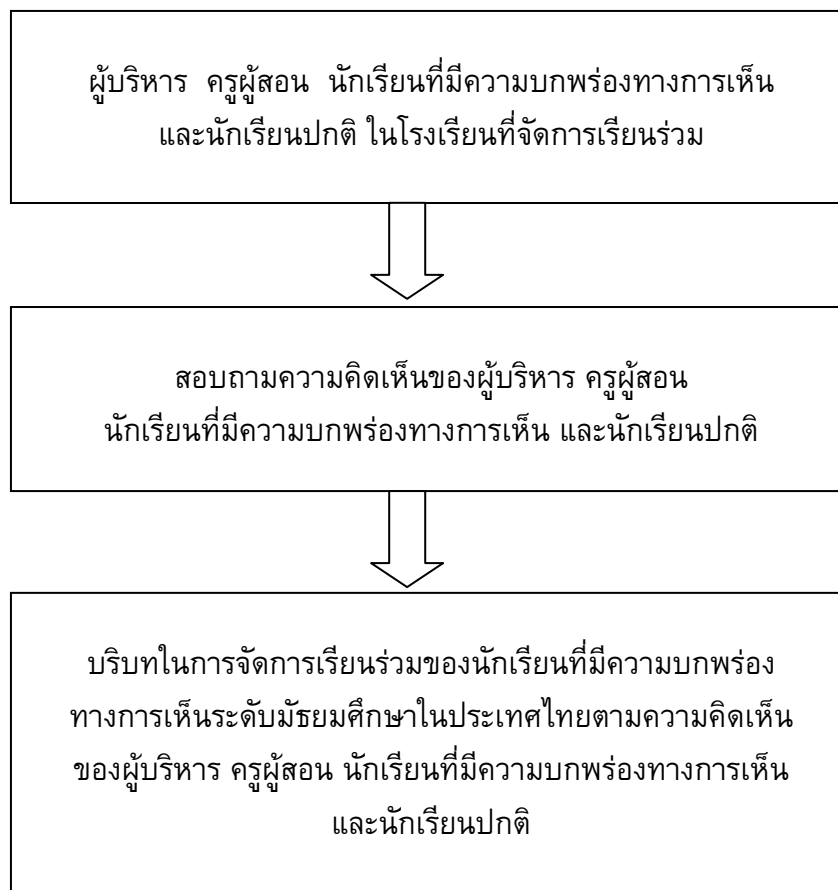
6. **ผู้บริหารสถานศึกษา** หมายถึง ผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารสถานศึกษาในตำแหน่งผู้อำนวยการ หรือผู้ที่รักษาการในตำแหน่งผู้บริหารสถานศึกษา และรองผู้อำนวยการสถานศึกษาฝ่ายวิชาการ โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นในประเทศไทย

7. **ครูผู้สอน** หมายถึง ครูผู้ปฏิบัติการสอนนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนเรียนปกติ

8. **ประสบการณ์ในการทำงานด้านการจัดการเรียนร่วม** หมายถึง ระยะเวลาที่ครูทำการสอนเกี่ยวกับการเรียนร่วม แบ่งเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่

- 8.1 กลุ่มที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 1 - 5 ปี
- 8.2 กลุ่มที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 6 - 10 ปี
- 8.3 กลุ่มที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 11 -15 ปี
- 8.4 กลุ่มที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 16 ปี ขึ้นไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานทางการวิจัย

1. ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วมต่างกันจะมีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยต่างกัน
2. ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วมต่างกันจะมีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษา ในประเทศไทยต่างกัน

3. นักเรียนปกติและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น จะมีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ตำรา บทความ ข้อกฎหมาย และวิเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการ การจัดการเรียนร่วม ตามลำดับดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพิเศษ
 - 1.1 ความหมายของการศึกษาพิเศษ
 - 1.2 ประเภทของเด็กพิการ
 - 1.3 ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น
 - 1.4 ความเป็นมาของการจัดการศึกษาพิเศษนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น
 - 1.5 แนวคิดปรัชญาการศึกษาพิเศษ
 - 1.6 จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาพิเศษ
2. เอกสารการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ
 - 2.1 ยุทธวิธีในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น
 - 2.2 หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น
 - 2.3 การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น
 - 2.4 รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น
 - 2.5 การจัดการเรียนร่วมในประเทศไทย
 - 2.6 ปรัชญาพื้นฐานของการเรียนร่วม
 - 2.7 ทฤษฎีพื้นฐานการเรียนร่วม
 - 2.8 รูปแบบของการจัดการเรียนร่วม
 - 2.9 ประโยชน์ของการเรียนร่วม
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพิเศษ

1.1 ความหมายของการศึกษาพิเศษ

การศึกษาพิเศษ หมายถึง การจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

“คนพิการ” ตามร่างพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ.2534 หมายถึง “บุคคลที่ไม่สมประกอบทางร่างกาย และ/หรือทางจิตใจจนไม่สามารถปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน ศึกษาเล่าเรียนหรือประกอบอาชีพได้เช่นบุคคลปกติ” หรืออีกความหมายหนึ่ง “เด็กพิการ” หมายถึง “เด็กที่แตกต่างไปจากเด็กปกติในทางด้าน ด้านร่างกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์

สังคม และอื่นๆ จนถึงขั้นที่ไม่อาจได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่จากการจัดให้การศึกษาตามปกติ จำเป็นต้องจัดการศึกษาหรือบริการพิเศษให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ”

ผดุง อารยะวิญญู (2539:12) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความต้องการพิเศษดังนี้

คำว่า “ เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ” มาจากคำภาษาอังกฤษว่า “Children With Special Needs” เป็นคำใหม่ในวงการการศึกษาพิเศษ และเพิ่งใช้กันอย่างแพร่หลายในระยะไม่กี่ปีที่ผ่านมา ความหมายของคำที่ใช้ในการศึกษาพิเศษ เช่น

1. Impairment หมายถึง สภาพความบกพร่อง อาจเป็นความบกพร่องทางกาย ทางสติปัญญา เนื้อเยื่อ หรือระบบเส้นประสาทก็ได้ เช่น นิ้วมือนิ้วแขน ขาดนิ้วมือ โรคหัวใจ เป็นต้น

2. Disability หมายถึง การไร้สมรรถภาพ ซึ่งมีความหมายครอบคลุมไปถึงความบกพร่องในการทำงานของอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย อวัยวะส่วนนั้นไม่อาจทำงานได้ดีเหมือนอวัยวะปกติ การไร้สมรรถภาพ หรือหย่อนสมรรถภาพจึงขึ้นอยู่กับความบกพร่อง หากอวัยวะมีความบกพร่อง มากอวัยวะนั้นอาจทำงานได้ไม่เต็มที่ หรือทำงานไม่ได้เลย แต่ถ้าอวัยวะบกพร่องน้อย อวัยวะนั้น อาจทำงานได้บ้าง แต่ทำงานได้ไม่เต็มที่เหมือนอวัยวะปกติ

3. Handicap หมายถึง ผู้มีความบกพร่อง ความบกพร่องของร่างกาย ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตของเขา ทำให้เขาไม่สามารถปฏิบัติภารกิจได้ดีเท่ากับคนปกติ แต่หากมีการแก้ไขอวัยวะที่มีความบกพร่องให้สามารถใช้งานได้ดังเดิมแล้ว สภาพความบกพร่องอาจหมดไป บุคคลผู้นั้นจึงไม่ใช่ผู้มีความบกพร่องต่อไปอีก เช่น คนตาบอดทำงานที่ใช้สายตาไม่ได้ เช่น งานถ่ายรูป คนตาบอดจะเป็นผู้ที่มีความบกพร่องในงานถ่ายรูป แต่คนตาบอดสามารถพิมพ์ดีดตามเสียงในแถบเสียงได้ คนที่มีความบกพร่องทางการเห็นก็สามารถใช้คอมพิวเตอร์ที่มีอุปกรณ์ประกอบเสียงได้ อ่านหนังสือที่เป็นอักษรเบรลล์ได้ เข้าใจตามเนื้อหาสาระได้ เช่นเดียวกับคนปกติ

4. Exceptional Children ภาษาไทยใช้คำว่า “เด็กนอกกระดับ” หมายถึง เด็กที่มีสภาพร่างกายและสติปัญญาแตกต่างไปจากเด็กปกติ เด็กนอกกระดับได้แต่เด็กปัญญาเลิศ เด็กปัญญาอ่อน เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กที่มีความบกพร่องทางภาษา เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ เด็กพิการซ้ำซ้อน

5. Children With Special Needs ภาษาไทยใช้คำว่า “เด็กที่มีความต้องการพิเศษ” หมายถึง เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาแตกต่างไปจากเด็กปกติ การให้การศึกษาสำหรับเด็กเหล่านี้จึงควรมีลักษณะแตกต่างไปจากเด็กปกติในด้านเนื้อหา วิธีการ และการประเมินผล เป็นเด็กกลุ่มเดียวกันกับเด็กในข้อ 4 แต่คำว่า “เด็กที่มีความต้องการพิเศษ” นี้ เป็นคำใหม่ในการศึกษา และได้รับความนิยมนอย่างกว้างขวาง และเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ เพราะการให้ความรู้สึกลงในทางบวก

6. Special Education ภาษาไทยใช้คำว่า “การศึกษาพิเศษ” หมายถึง การศึกษาที่จัดสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

จากนิยามข้างต้นจะเห็นได้ว่า คำว่าการศึกษาพิเศษ เน้นเกี่ยวกับวิธีการ ขบวนการ เนื้อหา และเครื่องมือที่แตกต่างไปจากเด็กปกติ ดังนั้น หากเด็กมีความพิการอยู่บ้าง แต่สามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติได้ก็ควรให้เด็กเรียนกับเด็กปกติ การศึกษาสำหรับเขาจึงไม่ใช่การศึกษาพิเศษ เช่น เด็กที่นิ้วมือด้วนเพียงนิ้วเดียว หรือตาบอดเพียงข้างเดียว ในทางการแพทย์อาจถือว่าเขาเป็นเด็กที่มีความบกพร่อง แต่ในทางการศึกษาไม่ถือว่าเด็กดังกล่าวเป็นเด็กที่ไม่มีความต้องการพิเศษ เพราะเขาสามารถรับบริการทางการศึกษาในลักษณะเดียวกับที่จัดให้เด็กปกติได้ และไม่ต้องการบริการพิเศษแต่อย่างใด แต่ถ้าเขาตาบอดสนิททั้งสองข้าง เขาไม่สามารถเรียนในโรงเรียนปกติได้ดี เพราะเขามองไม่เป็น เขาต้องเรียนรู้โดยใช้ประสาทสัมผัสด้านอื่น ดังนั้น การศึกษาที่จัดให้เขาควรเน้นการรับรู้ทางการฟัง และการสัมผัส เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้อาจแตกต่างไปจากเด็กปกติ หรือเพิ่มเติมมาจากสิ่งที่เด็กปกติได้รับ การให้การศึกษาในลักษณะนี้จึงเป็นการศึกษาพิเศษ

ดังนั้น ความหมายคำว่า “ความพิการ” หรือ “เด็กที่มีความต้องการพิเศษ” สามารถชี้ให้เห็นได้ชัดเจนว่าความพิการอาจทำให้หมดสมรรถภาพในการช่วยเหลือตนเอง หรือประกอบอาชีพในบางเรื่อง หรือบางสถานการณ์เท่านั้น แต่ความสามารถอีกหลายๆ ด้านของคนพิการยังคงมีอยู่ครบบริบูรณ์ หรือแม้ว่าจะเกิดการสูญเสียสมรรถภาพ และการเสียเปรียบในบางกรณีก็ยังสามารถที่จะฝึกฝน ฟื้นฟู ปรับสมรรถภาพทดแทนสิ่งที่สูญเสียไปได้อีก จึงอาจกล่าวได้ว่า คนพิการนั้นไม่ใช่บุคคลที่ไร้ความสามารถโดยสิ้นเชิง คนพิการส่วนใหญ่จะสามารถดำเนินชีวิตได้ด้วยการพึ่งตนเอง และสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำประโยชน์ให้กับสังคมได้ เช่นเดียวกับคนปกติทั่วๆ ไป

ผดุง อารยะวิญญู (2539 : 13) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับความหมายของการศึกษาพิเศษไว้ดังนี้

การศึกษาพิเศษ (Special Education) หมายถึง การศึกษาที่จัดสำหรับเด็กปัญญาเลิศ เด็กปัญญาอ่อน เด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกายและ สุขภาพ เด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์ พฤติกรรม เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ และเด็กพิการซ้อน ซึ่งเด็กเหล่านี้ไม่อาจได้รับประโยชน์เต็มที่จากการศึกษาที่จัดให้เด็กปกติ ดังนั้นการศึกษาพิเศษจึงแตกต่างไปจากการศึกษาสำหรับเด็กปกติในด้านที่เกี่ยวกับวิธีสอน กระบวนการเนื้อหาวิชา (หลักสูตร) เครื่องมือและอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น การศึกษาพิเศษควรจัดให้สนองความต้องการ และความสามารถของบุคคล เด็กที่มีความต้องการพิเศษมีความแตกต่างกันมาก ดังนั้นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กประเภทนี้ จึงควรสนองความต้องการและความสามารถ

ศรียา นิยมธรรม (2546 : 3) กล่าวว่าการศึกษาพิเศษ (Special Education) หมายถึง การให้การศึกษแก่ผู้เรียนเป็นพิเศษ ทั้งโดยวิธีสอน การจัดดำเนินการวิธีการสอน และการให้บริการ ทั้งนี้เพราะบุคคลเหล่านี้ เป็นผู้ด้อยโอกาส และขาดความเสมอภาคในการได้รับ สิทธิตามที่รัฐจัดการศึกษาภาคบังคับให้แก่เด็กในวัยเรียนโดยทั่วไป ซึ่งสาเหตุแห่งการด้อย โอกาสนั้น เป็นผลมาจากสภาพความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญาและอารมณ์ นอกจากนี้ ยังรวมถึงการจัดการศึกษาให้กับเด็กปัญญาเลิศ ซึ่งเป็นเด็กที่มีระดับสติปัญญาสูงกว่าเด็กปกติ

วารี ธีระจิตร (2541 : 1) กล่าวว่าการศึกษาพิเศษ หมายถึง การศึกษาทั้งด้าน การเรียนการสอน และบริการที่จัดให้แก่เด็กพิเศษที่มีความบกพร่องทางด้านต่างๆ ได้แก่ เด็ก ปัญญาอ่อน เด็กพิการทางกายและสุขภาพ เด็กพิการทางตา ทางหู เด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์ และสังคม เด็กที่มีปัญหาทางการพูด รวมทั้งเด็กปัญญาเลิศ ให้ได้รับความรู้เพิ่มในส่วนที่ขาด ไปตัดทอนความรู้ที่ไม่จำเป็น

จากนิยามข้างต้น คำว่าการศึกษาพิเศษนั้นเน้นเกี่ยวกับวิธีการ ขบวนการ เนื้อหา และ เครื่องมือที่ แตกต่างไปจากเด็กปกติ ดังนั้น หากเด็กมีความพิการอยู่บ้าง แต่สามารถเรียน ร่วมกับเด็กปกติได้ก็ควรให้เด็กเรียนกับเด็กปกติ การศึกษาสำหรับเขาจึงไม่ใช่การศึกษาพิเศษ เช่น เด็กที่นิ้วมือด้วนเพียงนิ้วเดียว หรือ ตาบอดเพียงข้างเดียว ในทางการแพทย์อาจถือว่าเขา เป็นเด็กที่มีความบกพร่อง แต่ในทางการศึกษาไม่ถือว่าเด็กดังกล่าวเป็นเด็กที่มีความต้องการ พิเศษ เพราะเขาสามารถรับบริการทางการศึกษาในลักษณะเดียวกับที่จัดให้เด็กปกติได้ และไม่ ต้องการการบริการพิเศษแต่อย่างใด แต่ถ้าเขาตาบอดสนิททั้งสองข้าง เขาไม่สามารถเรียนใน โรงเรียนปกติได้ดี เพราะเขามองไม่เห็น เขาต้องเรียนรู้โดยใช้ประสาทสัมผัสด้านอื่น ดังนั้น การศึกษาที่จัดให้เขาควรเน้นการรับรู้ทางการฟัง และการสัมผัส เครื่องมือ และอุปกรณ์ที่ใช้อาจ แตกต่างไปจากเด็กปกติ หรือเพิ่มเติมมาจากสิ่งที่เด็กปกติได้รับ การให้การศึกษาลักษณะนี้จึง เป็นการการศึกษาพิเศษ

ดังนั้น ความหมายของคำว่า “ความพิการ” หรือ “เด็กที่มีความต้องการพิเศษ” สามารถ ชี้ให้เห็นได้ชัดเจนว่า ความพิการอาจทำให้หมดสมรรถภาพในการช่วยเหลือตนเองหรือการ ประกอบอาชีพในบางเรื่อง หรือบางสถานการณ์เท่านั้น แต่ความสามารถอีกหลายๆ ด้านของคน พิการยังคงมีอยู่ครบบริบูรณ์ หรือแม้ว่าจะเกิดการสูญเสียสมรรถภาพ และการเสียเปรียบในบาง กรณีก็ยังคงสามารถที่จะฝึกฝนฟื้นฟู ปรับสมรรถภาพทดแทนสิ่งที่สูญเสียไปได้อีก จึงอาจกล่าว ได้ว่า คนพิการนั้นไม่ใช่บุคคลที่ไร้ความสามารถโดยสิ้นเชิง เพียงแต่ถ้าได้รับการส่งเสริมโอกาส ให้สอดคล้อง และเหมาะสมกับ สภาพความพิการ และอาจเสียเปรียบ ตลอดจนการสร้างขวัญ และกำลังใจ สวัสดิการด้านต่างๆ เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการดำรงชีวิตแก่คนพิการแล้ว คน พิการส่วนใหญ่จะสามารถดำเนินชีวิตได้ด้วยการพึ่งตนเอง และสามารถทำงานได้อย่างมี ประสิทธิภาพ ทำประโยชน์ให้กับสังคมได้เช่นเดียวกับคนปกติทั่วไป

ศรียา นิยมธรรม (2546 : 3) กล่าวว่า การศึกษาพิเศษ หมายถึงการจัดการศึกษาแก่ผู้เรียนเป็นพิเศษ ทั้งโดยวิธีการสอน การให้บริการ ทั้งนี้เพราะบุคคลเหล่านี้เป็นผู้ด้อยโอกาส และขาดความเสมอภาคในการได้รับสิทธิ ตามที่รัฐจัดการศึกษาภาคบังคับให้แก่เด็กในวัยเรียนโดยทั่วไป ซึ่งสาเหตุแห่งความด้อยโอกาสนั้น เป็นผลมาจากสภาพความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญา และอารมณ์ นอกจากนี้ยังรวมถึงการจัดการศึกษาให้กับเด็กปัญญาเลิศ ซึ่งเป็นเด็กที่มีระดับสติปัญญาสูงกว่าเด็กปกติด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การศึกษาพิเศษหมายถึง การจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในด้านเด็กที่ด้อยโอกาส หรือเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญา สังคม อารมณ์ ทางด้านการเห็น และทางการได้ยิน ดังนั้น ในการจัดการศึกษาผู้จัดมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องเพิ่มเติมในเรื่องกระบวนการ การจัดกิจกรรม สื่อ และอุปกรณ์การเรียน ปรับเนื้อหา ปรับกระบวนการวัดผลประเมินผล เพื่อให้เหมาะสมกับศักยภาพ และความสามารถของเด็กแต่ละบุคคล

1.2 ประเภทของเด็กพิการ

ตามกฎหมายกระทรวงของกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งออกตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ 2534 มาตรา 4 และมาตรา 20 ได้ออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

1. คนพิการทางการมองเห็น
2. คนพิการทางการได้ยิน หรือการสื่อความหมาย
3. คนพิการทางกาย หรือการเคลื่อนไหว
4. คนพิการทางจิตใจ หรือพฤติกรรม
5. คนพิการทางสติปัญญา หรือการเรียนรู้

ผดุง อารยะวิญญู (2539 : 20) แบ่งประเภทของเด็กพิการ

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. เด็กปัญญาอ่อนที่เรียนหนังสือได้
3. เด็กปัญญาอ่อนที่ฝึกได้
4. เด็กปัญญาอ่อนที่มีสติปัญญาดำมาก
5. เด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา
6. เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย
7. เด็กที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรม
8. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้
9. เด็กเจ็บป่วยเรื้อรังในโรงพยาบาล
10. เด็กปัญญาเลิศ

11. เด็กออทิสติก

12. เด็กที่มีความบกพร่องซ้ำซ้อน

พรทิพย์ เสมวักดี (2540) เอกสารประกอบคำบรรยาย จิตวิทยาเด็กพิเศษ

ณ โรงแรมไดอิชิ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา แบ่งประเภทของเด็กพิการ ได้ดังนี้

1. ผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หรือบุคคลหูตึง หูหนวก (Hearing Disabilities)
2. ผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตา เห็นเลือนลาง หรือตาบอด (Visual Disabilities)
3. ผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ (Physical And Other Health

Impairments)

4. ผู้ที่มีความบกพร่องหรือปัญหาทางการเรียนรู้ (Learning Disabilities)
5. ผู้ที่มีความบกพร่องทางสมองและสติปัญญา (Mental Disabilities)
6. ผู้ที่มีความบกพร่องหรือปัญหาด้านพฤติกรรม หรืออารมณ์ (Behavioral And

Emotional Disorders)

7. ผู้มีพัฒนาการทางสติปัญญาเร็วกว่าปกติ หรือเด็กปัญญาเลิศและมีพรสวรรค์

(Gifted And Talented)

8. ผู้ที่มีความบกพร่องหรือปัญหาารุนแรงและซ้ำซ้อน (Multiple And Severe

Disabilities)

9. ผู้ที่มีความบกพร่องหรือปัญหาด้านการพูด หรือและการสื่อสาร (Speech And

Communication Disorders)

นอกจากนี้กองการศึกษาพิเศษ กระทรวงศึกษาธิการ (2538:1) แบ่งประเภทของ
คนพิการไว้ดังนี้

1. เด็กพิการประเภทตาบอด
 2. เด็กพิการประเภทหูหนวก
 3. เด็กพิการประเภทปัญญาอ่อน
 4. เด็กพิการกาย รวมทั้งเด็กเจ็บป่วยเรื้อรังในโรงพยาบาล
 5. เด็กขาดโอกาสที่จะเรียนในโรงเรียนปกติ ได้แก่ เด็กชาวป่า ชาวเขา
- กระทรวงศึกษาธิการ (2543 : 50 - 52) แบ่งประเภทของเด็กพิการ ดังนี้
1. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น
 2. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 3. บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย
 4. บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
 5. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการพูด และภาษา
 6. บุคคลที่มีปัญหาทางพฤติกรรม และอารมณ์
 7. บุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

8. บุคคลออทิสติก

9. บุคคลพิการซ้อน

1.3 ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น

ผู้ที่มีสายตาผิดปกตินั้นมีอาการต่าง ๆ กัน เช่น ตาบอดสี สายตาสั้น สายตาวาว สายตาเอียง ตาเหล่ ตามัว เห็นราง ๆ เห็นไม่ชัด เห็นบางส่วน เห็นแต่แสง ไม่เห็นอะไรเลย เป็นต้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก พันธุกรรม เป็นโรคตา เป็นโรคอื่นที่มีผลถึงตาได้รับอุบัติเหตุ และเป็นมาแต่กำเนิด โดยไม่ทราบสาเหตุแน่นอน ตลอดไปจนถึงผู้ที่อวัยวะแก้วตา และประสาทตาเสื่อมไปตามวัยโดยธรรมชาติ

อาการผิดปกติทางสายตานั้นมีตั้งแต่ระดับผิดปกติเพียงเล็กน้อยไปจนถึงอาการหนักที่สุด คือบอดสนิท (ในประเทศที่การแพทย์เจริญมาก สถิติจำนวนคนตาบอดสนิทนั้นลดน้อยลง เพราะสามารถรักษาแก้ไขได้ทันเวลาที่ คนสายตาพิการส่วนใหญ่จึงไม่บอดสนิท)

สำหรับคนตาบอดสนิทนั้น สังเกตเห็นได้ไม่ยาก และอาจให้นิยามได้ง่าย ๆ แต่เนื่องจากมีคนตาบอดไม่สนิททีเดียว คือผู้ที่ยังสามารถมองเห็นได้บ้างอีกเป็นจำนวนมากที่ไม่อาจสังเกตได้ชัด จึงจำเป็นต้องมีการตรวจวัดสายตา และให้นิยามแบ่งระดับของความพิการในแง่ต่าง ๆ กัน

ตาบอดในแง่การศึกษา นักการศึกษาได้ให้ความหมายของคนที่มีความบกพร่องทางการเห็นไว้ดังนี้

วารี ธีระจิตร (2541 : 23-24) ให้ความหมายเกี่ยวกับเด็กตาบอดไว้ดังนี้

1. มองเห็นเลือนลาง (Partially Sighted หรือ Low Vision) หมายถึง บุคคลที่มีสายตาบกพร่องภายหลังจากการแก้ไขแล้ว จะมองเห็นได้บ้าง และสามารถใช้สายตาได้บ้างในระยะ 20/70 หมายความว่า บุคคลนี้จะมองเห็นได้ระยะ 20 ฟุต โดยที่คนตาปกติ จะมองเห็นได้ในระยะ 70 ฟุต เมื่อวัดด้วยสเนลเลนชาร์ต (Snellen Chart) เด็กเหล่านี้ต้องการเครื่องมือและอุปกรณ์พิเศษบางอย่างที่ช่วยให้เด็กสามารถใช้สายตาได้ดีขึ้น

2. ตาบอดสนิท (Totally Blind) หมายถึง บุคคลที่ตามองอะไรไม่เห็น หรือบุคคลที่มีสายตาเหลืออยู่น้อยมาก หรือไม่มีเลย ซึ่งเป็นการสูญเสียการมองเห็น 2/200 หรือน้อยกว่านั้น หมายความว่า คนสายตาปกติจะมองเห็นได้ระยะ 200 ฟุต แต่คนตาบอดสนิทจะไม่สามารถรับรู้การเคลื่อนไหวต่าง ๆ หรือแม้แต่การโบกมือในระยะ 2 ฟุต การเรียนการสอนสำหรับเด็กเหล่านี้ต้องเป็นวิธีที่มีอาศัยสายตาเป็นหลัก

เด็กที่บกพร่องทางการเห็นจะมีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหวเพราะต้องอาศัยการสัมผัสแทนการใช้สายตา เคลื่อนไหวช้า ๆ

วารี ธีระจิตร ยังได้ให้ข้อคิดไว้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น จะมีข้อจำกัดในเรื่องของการรับรู้ ความรู้และความเข้าใจ 3 ด้านคือ

1. ความมากน้อยของประสบการณ์
2. ความสามารถในการเดินทางไปไหนมาไหน
3. การปรับตัวเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม และการปรับปรุงสิ่งแวดล้อมให้เข้ากับตนเองได้น้อย ซึ่งข้อจำกัดเหล่านี้ล้วนส่งผลต่อพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก

ผดุง อารยะวิญญู (2539 :15) ให้ความหมายว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น หมายถึงเด็กตาบอด หรือ เด็กตาบอดบางส่วน

1. เด็กตาบอด หมายถึง เด็กที่มีสายตาเหลืออยู่น้อยมาก หรือไม่มีเลย แม้จะได้รับการแก้ไขแล้ว จึงไม่สามารถใช้สายตาในการเรียนหนังสือได้ เป็นผู้ที่มีสายตาภายหลังการแก้ไข 20/200

2. เด็กตาบอดบางส่วน หมายถึง เด็กที่มีสายตาบกพร่อง แต่ภายหลังจากการแก้ไขแล้วสามารถมองเห็นได้บ้าง จึงสามารถใช้สายตาเรียนหนังสือได้บ้าง เป็นผู้ที่มีสายตาภายหลังการแก้ไขอยู่ระหว่าง 20/70 และ 20/200

ศรียา นิยมธรรม (2532 : 24) กล่าวว่า คนตาบอดนั้นจะหมายถึงคนที่ไม่มียาตา มากพอจะวัดได้ หรือมีเหลืออยู่จำกัดจนไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการศึกษาเล่าเรียนได้ ส่วนคนที่มีสายตาเลือนลางนั้น หมายถึง คนที่บกพร่องทางสายตาอย่างมาก ต้องอาศัยอุปกรณ์ พิเศษ เช่น อ่านหนังสือตัวโตพิเศษ โดยใช้แว่นชนิดพิเศษ เป็นต้น

สภาพความบกพร่องทางสายตานั้นอาจเห็นได้ชัดเจนตั้งแต่แรกเกิด หรือหลังจากนั้น เล็กน้อย เช่น การเป็นต้อกระจกซึ่งเห็นได้ชัดที่ตาดำ การผ่าตแต่โดยเนื้เป็นเรื่งจําเป็นเพื่อ สงวนสายตาไว้ อย่างไรก็ดี มีบ่อยครั้งที่เด็กซึ่งตาถูกทำลายอย่างมาก ก็ยังมีการเห็นที่เหลือยู่ อย่างน่าประหลาดใจ

กระทรวงศึกษาธิการ (2542 : 54 – 55) ได้สรุปสาระสำคัญของคนตาบอด ดังนี้

ตาบอดในแง่การศึกษา หมายถึง ผู้ที่มีสายตาพิการกระทั่งไม่สามารถได้รับการศึกษา โดยใช้สายตาได้(ไม่อาจอ่านและเขียนหนังสือของคนปกติได้ ต้องอาศัยอักษรพิเศษ คืออักษร เบรลล์ การศึกษาต้องใช้ประสาทสัมผัสทางหู มือ ผิวหนังและกล้ามเนื้อเป็นสำคัญ)

สำหรับคนที่มองไม่เห็นบางส่วน หรือเรียกว่า ตาบอดบางส่วน หรือมองเห็นเลือนลาง หรือมองเห็นลางๆ ที่เรียกว่า Partially Sighted หรือ Partially Blind นั้น คือคนที่ยังสามารถ ได้รับการศึกษาโดยใช้สายตาได้ ไม่ต้องใช้อักษรเบรลล์ แต่ต้องใช้ตัวอักษรขนาดใหญ่หรือสื่อ การเรียนการสอนบางอย่างขนาดพิเศษ หรือสามารถอ่านหนังสือธรรมดาได้ในปริมาณที่จำกัด หรือสถานการณ์พิเศษ หรือต้องใช้แว่นขยาย

1.4 ความเป็นมาของการจัดการศึกษาพิเศษนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น

การจัดการศึกษาเพื่อคนพิการหรือที่เรียกว่า “การจัดการศึกษาพิเศษ” (Special Education) เริ่มต้นมาจากภาคเอกชนในปี พ.ศ. 2482 โดยสตรีอเมริกันชื่อว่า นางสาวเยนีวีฟ คอนฟิลด์ (Genevieve Caulfield) ได้ทดลองอักษรเบรลล์ให้กับเด็กตาบอดในประเทศไทย ส่วนในภาครัฐได้มีการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2494 ในความรับผิดชอบของการศึกษาพิเศษ สังกัดประชาศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ต่อมาได้เปลี่ยนเป็นกรมสามัญศึกษา

พ.ศ. 2502 ได้เริ่มจัดตั้งโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือในพระบรมราชานุอุปถัมภ์ จังหวัดเชียงใหม่ จดทะเบียนเป็นโรงเรียนราษฎร์ ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ต่อมาภายหลังได้โอนให้กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

พ.ศ. 2527 ได้จัดตั้งโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคใต้ จังหวัดสุราษฎร์ธานี จัดส่งข้าราชการครูและลูกจ้างไปดำเนินการ

ในปี 2530 ได้ดำเนินการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น ร่วมกับกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา มูลนิธิธรรมมิกชนเพื่อคนตาบอดในประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์และองค์การ HKI (Helen Keller International) เพื่อเป็นโครงการนำร่อง โดยมอบหมายให้สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา และชัยภูมิดำเนินการ หลังจากนั้นได้ขยายโครงการพัฒนารูปแบบการจัดการประถมศึกษาสำหรับเด็กพิการร่วมกับเด็กปกติ ไปยังจังหวัดต่างๆ ในภูมิภาคเพิ่มขึ้นอีก

ดังนั้น การจัดการศึกษาพิเศษในประเทศไทยนั้น เริ่มเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2482 โดยการให้การศึกษาแก่คนที่มีความบกพร่องทางการเห็น การดำเนินงานเป็นในลักษณะของการทำงานร่วมกันของภาครัฐบาลกับภาคเอกชน และการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการมีการพัฒนามาตามลำดับ

1.5 แนวคิดและปรัชญาการศึกษาพิเศษ

จากการพัฒนาการศึกษาพิเศษสำหรับคนพิการเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชากรกลุ่มนี้ให้ได้รับประโยชน์ตามปรัชญาพื้นฐานดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ 2539:4)

1. สิทธิมนุษยชน เด็กทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกันในการศึกษา บริการทางการศึกษาและอื่นๆ จนสามารถได้รับประโยชน์สูงสุดตามศักยภาพของตน

2. การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ควรจัดให้เร็วที่สุด ตั้งแต่แรกเกิดหรือแรกเริ่มค้นพบความพิการ และจัดให้สอดคล้องกับความต้องการพิเศษของผู้เรียน เพื่อพัฒนาคนพิการให้มีความสามารถช่วยเหลือตนเองได้ และสามารถมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ

3. การจัดบริการการศึกษาพิเศษ สำหรับผู้ที่มีความบกพร่องให้มีบทบาทในการช่วยเหลือ สนับสนุน และป้องกัน การช่วยเหลือสนับสนุนมีลักษณะให้การศึกษา เพื่อจัดความไม่สามารถในการเรียนรู้ และหาวิธีการสอบแบบต่างๆ มาทดแทนการป้องกัน มีลักษณะให้การศึกษาเพื่อสนองความต้องการพิเศษของเด็ก และจัดหาวิธีการโดยร่วมทำงานกับผู้เชี่ยวชาญด้านการแพทย์ด้านสังคม และอื่นๆ ป้องกันสภาพความพิการไม่ให้ขยายมากขึ้น และไม่ทำให้เกิดปัญหาเพิ่มมากขึ้น

วารี ธีรจิตร (2541 : 10 – 11) กล่าวว่า การจัดการศึกษาโดยทั่วไปตั้งอยู่บนรากฐานความเชื่อหรือหลักปรัชญา ดังต่อไปนี้คือ

1. ทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกันในการที่จะได้รับบริการทางการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นคนพิการหรือคนปกติ เมื่อรัฐจัดการศึกษาให้แก่เด็กปกติแล้วก็ควรจัดการศึกษาให้แก่เด็กพิการด้วย หากเด็กพิเศษไม่สามารถเรียนในโปรแกรมการศึกษาที่รัฐจัดให้เด็กปกติได้ ก็เป็นหน้าที่ของรัฐที่จะจัดการศึกษาให้สนองต่อความต้องการของเด็กพิเศษ

2. เด็กพิเศษควรได้รับการศึกษาควบคู่ไปกับการบำบัด การฟื้นฟูสมรรถภาพทุกด้าน โดยเร็วที่สุดในวันที่ทราบว่าเด็กมีความต้องการพิเศษ ทั้งนี้เพื่อเป็นการเตรียมเด็กให้พร้อมที่จะเรียนต่อไป และมีพัฒนาการทุกด้านถึงขีดสูงสุด

3. การจัดการศึกษาพิเศษควรคำนึงถึงการอยู่ร่วมสังคมกับคนปกติอย่างมีประสิทธิภาพ การเรียนการสอนเด็กเหล่านี้จึงควรให้เรียนร่วมกับเด็กปกติให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เว้นแต่เด็กพิเศษ ผู้นั้นมีสภาพความพิการหรือความบกพร่องในขั้นรุนแรงจนไม่สามารถเรียนร่วมได้ อย่างไรก็ตามควรให้เด็กพิเศษได้สัมผัสกับสังคมปกติ

4. การจัดการศึกษาพิเศษ ต้องปรับให้เหมาะสมกับสภาพความเสียเปรียบ ของเด็กพิเศษแต่ละประเภทโดยใช้แนวการศึกษาของเด็กปกติ

5. การศึกษาพิเศษและการฟื้นฟูบำบัดทุกด้าน ควรจัดเป็นโปรแกรมให้เป็นรายบุคคล ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบางอย่างอาจจัดเป็นกลุ่มเล็ก สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องหรือความต้องการคล้ายคลึงกัน และอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกัน

6. การจัดโปรแกรมการสอนเด็กพิเศษ ควรเน้นที่ความสามารถของเด็ก และให้เด็กมีโอกาสประสบความสำเร็จ มากกว่าที่จะคำนึงถึงความพิการ หรือความบกพร่องเพื่อทำให้เด็กมีความมั่นใจว่าแม้ตนจะมีความบกพร่อง แต่ก็ยังมีความสามารถบางอย่างเท่ากับเด็กปกติ ซึ่งจะช่วยให้เด็กสามารถปรับตัวให้ดีขึ้น

7. การศึกษาควรมุ่งให้เด็กมีความเข้าใจ ยอมรับตนเอง มีความเชื่อมั่น มีสัจการแห่งตน และมุ่งให้ช่วยตนเองได้ ตลอดจนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม

8. การศึกษาพิเศษควรจัดทำอย่างต่อเนื่อง เริ่มตั้งแต่แรกเกิดเรื่อยไป ขาดตอนไม่ได้ และควรเน้นถึงเรื่องอาชีพด้วย

ผดุง อารยะวิญญู (2539 : 17) ยังได้กล่าวถึงปรัชญาการศึกษาพิเศษไว้ว่า การจัดการศึกษาควรตั้งอยู่บนพื้นฐานดังต่อไปนี้

1. เด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกันทั้งในด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม
 2. เด็กแต่ละคนมีพื้นฐานต่างกัน และแต่ละคนจะต้องเรียนรู้ เพื่อปรับตัวเข้าหากันและให้ทันโลกที่กำลังเปลี่ยนแปลงไป
 3. เด็กแต่ละคนย่อมมีความสามารถอยู่ในตัวมากบ้างน้อยบ้าง การศึกษาจะช่วยให้ความสามารถของเด็ก ปรากฏเด่นชัดขึ้น
 4. ในสังคมมนุษย์นั้นย่อมมีทั้งคนปกติและคนพิการ ในเมื่อเราไม่สามารถแยกคนพิการออกจากสังคมของคนปกติได้ เราก็ไม่ควรแยกให้การศึกษาแก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ดังนั้นหากเป็นไปได้ ควรให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้มีโอกาสเรียนร่วมกับเด็กปกติเท่าที่สามารถทำได้
 5. เนื่องจากเด็กเหล่านี้มีความต้องการ และความสามารถทางการศึกษาที่แตกต่างจากเด็กปกติ แม้ว่าความต้องการพื้นฐานไม่แตกต่างกัน ดังนั้นการให้การศึกษาควรมีรูปแบบวิธีการที่แตกต่างไปจากรูปแบบ และวิธีการสำหรับเด็กปกติ ทั้งนี้เพื่อให้เด็กได้มีศักยภาพในการเรียนรู้ได้เต็มที่
- ดังนั้นการศึกษาพิเศษจึงเป็นการศึกษาที่ยึดปรัชญาโดยยึดเด็กเป็นศูนย์กลางเอาใจใส่ต่อความต้องการจำเป็นส่วนตัวของเด็กแต่ละคน และในการจัดการศึกษาให้ความช่วยเหลือ และสนับสนุนเด็กอย่างมีระบบ

1.6 จุดมุ่งหมายของการศึกษาพิเศษ

กองการศึกษาเพื่อคนพิการ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้รับนโยบายของรัฐบาลที่กำหนดไว้ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535 ว่า “การศึกษาพิเศษ” เป็นการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์ได้เรียนรู้ อย่างเหมาะสมกับสภาพร่างกายจิตใจ และความสามารถ และเป็นการศึกษาที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ หรือมีปัญญาเลิศได้พัฒนาความถนัดและอัจฉริยภาพของตนเองได้เต็มที่ การจัดการศึกษาพิเศษอาจจะจัดเป็นสถานศึกษาเฉพาะ หรือจัดในสถานศึกษาปกติ ตั้งแต่ระดับก่อนประถมศึกษาถึงระดับอุดมศึกษา ดังนั้นจึงได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการไว้ดังนี้

1. เพื่อความเสมอภาคทางการศึกษาให้เด็กที่ด้อยโอกาสเข้ารับการการศึกษา
2. เพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องต่างๆ ได้ช่วยเหลือตนเองได้ไม่เป็นภาระสังคมมากนัก
3. เพื่อให้ความรู้เป็นพื้นฐานนำไปประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้บ้าง
4. เพื่อให้ปรับตัวเองเข้ากับสังคม อยู่ร่วมกับสังคมอย่างมีความสุข

พงศ์ศักดิ์ สวัสดิ์ชัยพงษ์ (2536 : 4 – 6) ได้สรุปสาระสำคัญของแผนพัฒนางานสวัสดิการสังคมและสังคมสงเคราะห์แห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2535 – 2539) ถึงผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพเศรษฐกิจสังคมที่มีต่อวิถีชีวิตและคุณภาพของคนโดยตรงคือกลุ่มที่มีรายได้ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์เลี้ยงตนเองได้ และผู้ที่อยู่นอกระบบประกันสังคม จึงเป็นกลุ่มที่ขาดโอกาส กรมประชาสงเคราะห์และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงได้สร้างเครื่องชี้วัดผู้ด้อยโอกาสทางสังคมขึ้น โดยกำหนดวัตถุประสงค์ได้ดังนี้คือ

1. เพื่อชี้วัดสถานการณ์เกี่ยวกับผู้ด้อยโอกาสทางสังคม
2. เพื่อชี้วัดความเหมาะสม สอดคล้องของทิศทางการนโยบายการสงเคราะห์ผู้ด้อยโอกาสของกรมประชาสงเคราะห์ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อสภาพการณ์ดังกล่าว
3. เพื่อประเมินผลการเปลี่ยนแปลงของสังคม เนื่องมาจากการให้การสงเคราะห์ผู้ด้อยโอกาสของกรมประชาสงเคราะห์
4. เพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับประชาชนในการเรียนรู้ว่าปัญหาของตนเองเป็นอย่างไร

สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหา และวิธีการแก้ไขควรทำอย่างไร

ประชุม ลำดับวงศ์ (2533 : 4) กล่าวว่า การศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับคนทุกคนและเป็นสิทธิเสรีภาพของบุคคล ในสังคมที่ควรจะได้รับโอกาสเพื่อพัฒนาศักยภาพของตน การศึกษาเป็นการบริการทางสังคมที่ทุกคนควรได้รับโอกาสเท่าเทียมกันในเรื่องความเสมอภาคของโอกาสทางการศึกษานี้โดย แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2520 ได้กำหนดไว้ว่า “สถานศึกษาพึงให้ความเสมอภาคแก่บุคคลในการเข้ารับการศึกษ ตามความสามารถของบุคคลนั้นๆ” ซึ่งความเสมอภาคของโอกาสทางการศึกษามีครอบคลุมไปถึงผู้ที่มีความพิการด้วย ดังแนวนโยบายของรัฐบาลว่า “รัฐพึงจัดและสนับสนุนผู้ยากไร้ ผู้ที่มีความผิดปกติทางร่างกาย จิตใจ หรือสังคมและผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษาให้ได้รับการศึกษาโดยทั่วถึงกัน”

จากนิยามข้างต้นนี้พอสรุปว่า จุดมุ่งหมายการศึกษาพิเศษ สำหรับเด็กพิการคือการสงเคราะห์ ความผิดปกติด้วยการฟื้นฟู และรักษา เพื่อสร้างและพัฒนาสมรรถภาพของเด็กที่บกพร่องไปจากปกติให้มีสมรรถภาพที่เข้มแข็งขึ้น หน้าที่ของกองการศึกษาพิเศษ คือ การสอนเด็ก สามารถสร้างความรู้สึที่เข้มแข็ง ช่วยเหลือตนเองได้ และสามารถช่วยเหลือสิ่งที่บกพร่องในตนเอง

2. เอกสารการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ

2.1 ยุทธวิธีในการจัดการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น

นโยบายในการพัฒนาคนมุ่งเน้นพัฒนาศักยภาพของคนเป็นสำคัญ เพราะมีความเชื่อว่าคุณภาพของคนเป็นปัจจัยนำไปสู่ความสำคัญทุกเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการจัดการศึกษา

ปัจจุบัน ซึ่งอยู่ในช่วงแห่งการเปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมความรู้ (Knowledge Society) การพัฒนาการศึกษาสำหรับอนาคตจึงต้องมีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา ทั้งในส่วนที่เป็นปัจจัยกระบวนการ ผลผลิต ซึ่งสถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องร่วมมือกันจัดการศึกษาให้ได้มาตรฐานและมีคุณภาพทัดเทียมทั่วประเทศ และสิทธิคนพิการตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ มาตรา 10 ระบุว่า

“การจัดการศึกษาสำหรับบุคคล ซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสาร และการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาสต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ และการศึกษาสำหรับคนพิการในวรรค 2 ให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และให้บุคคลดังกล่าวได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ในด้านการจัดการศึกษา ”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงพระราชดำรัสในพระทีปแห่งการศึกษา พระบรมราโชวาท และพระราชดำรัสด้านการศึกษา (2540 : 4)

“การให้การศึกษาแต่เด็กต้องเริ่มตั้งแต่เกิด ขึ้นต้นก็ต้องสอนให้รู้จักใช้วชิระ และประสาทส่วนต่าง ๆ ต้องคอยควบคุมฝึกหัด จนสามารถใช้วชิระและประสาทส่วนนั้นๆ ทำกิจวัตรทั้งปวงของตนเองได้ เมื่อสามารถทำกิจวัตรของตัวเองได้แล้ว ถัดมาก็ต้องสอนให้รู้จักทำการต่างๆ ให้รู้จักแสวงหาสิ่งต่างๆ ตามที่ต้องการให้ได้มากขึ้น ได้แก่ การฝึกกายให้มีความคล่องแคล่ว ชำนิชำนาญ และความสามารถในการปฏิบัติ ประกอบกับการสอนวิชาความรู้ต่างๆ อันเป็นพื้นฐานสำหรับการประกอบอาชีพเลี้ยงตัว การให้การศึกษาอีกขั้นหนึ่ง คือการสอนและฝึกฝนให้เรียนรู้วิทยาการที่ก้าวหน้าขึ้นไป พร้อมทั้งการฝึกฝนให้รู้จักใช้เหตุผลสติปัญญาและหาหลักการของชีวิต เพื่อให้สามารถสร้างสรรค์ความเจริญงอกงามทั้งทางกายและทางความคิด”

ยุทธวิธีในการจัดการศึกษาสำหรับที่มีความบกพร่องทางสายตา ได้มีการจัดการศึกษาในลักษณะโรงเรียนเฉพาะมานานแล้ว ในประเทศไทยได้จัดการศึกษาของคนตาบอดโดยผู้ริเริ่มให้การศึกษาแก่คนตาบอดคนแรกในเมืองไทย ได้แก่ นางสาวเยนีวีฟ คอลฟิลด์ (Miss Genevieve Caulfield) สตรีชาวอเมริกันซึ่งตาบอดภายหลังคลอด ท่านจบปริญญาตรีทางการศึกษา เมื่อเดินทางมาอยู่กรุงเทพฯ ระยะแรก มีนักเรียนเพียงคนเดียวที่มาให้สอน แต่ต่อมาภายหลังก็มีจำนวนนักเรียนเพิ่มขึ้น และมีผู้มีจิตศรัทธาคนหนึ่งได้จัดตั้งมูลนิธิชื่อว่า “ มูลนิธิช่วยและให้การศึกษาแก่คนที่มีความบกพร่องทางการเห็นในประเทศไทย ” เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม 2482” มีวัตถุประสงค์ที่จะให้การศึกษาแก่คนที่มีความบกพร่องทางการเห็นโดยไม่จำกัดเพศ เชื้อชาติและศาสนา ในปี พ.ศ. 2486 รัฐบาลให้ความอนุเคราะห์จัดสรรงบประมาณให้เป็นเงินอุดหนุน ปีละ 20,000 บาท และเพิ่มเป็น 40,000 บาท ในปี พ.ศ. 2489 มูลนิธินี้ได้ช่วยสนับสนุนให้ นางสาวเยนีวีฟ คอลฟิลด์ ทำงานด้านการจัดการศึกษาให้แก่คนที่มีความ

บกพร่องทางการเห็น ได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และต่อมาได้จัดตั้งโรงเรียนสอนคนที่มีความบกพร่องทางการเห็นขึ้นที่ ถนนราชวิถี ตำบลพญาไท กรุงเทพมหานคร ชื่อว่า “โรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพ” ในปี พ.ศ. 2494 ได้รับพระราชทานพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระบรมราชินีนาถโปรดเกล้ารับมูลนิธิฯ ไว้ในพระบรมราชินูปถัมภ์ ต่อมามูลนิธิฯ ได้เปลี่ยนชื่อเป็น “มูลนิธิช่วยคนตาบอดแห่งประเทศไทยในพระบรมราชินูปถัมภ์”

ในการดำเนินงานให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของมูลนิธิฯ จึงได้เปิดดำเนินการโรงเรียนสอน -คนตาบอดในกรุงเทพฯ ศูนย์ฝึกอาชีพคนตาบอดนนทบุรี ห้องสมุดคอลฟิลด์เพื่อคนตาบอดแห่งประเทศไทย ตั้งอยู่ที่ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี และศูนย์ฝึกอาชีพหญิงตาบอด (สามพราน) ที่อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม นอกจากนี้มูลนิธิฯ ยังได้ให้ความช่วยเหลือทางด้านการแพทย์ เช่น การผ่าตัดตา การใช้แว่นตาปลอมและแว่นตา และจัดให้มีนักสังคมสงเคราะห์ไปเยี่ยมเยียนผู้ป่วยที่มีความบกพร่องทางการเห็นตามโรงพยาบาลต่างๆ หรือตามบ้าน

พ.ศ. 2502 ได้มีบุคคลคณะหนึ่งซึ่งมีอาชีพต่างๆ กันในภาคเหนือร่วมมือกันจัดตั้งมูลนิธิช่วยคนที่มีความบกพร่องทางการเห็นในภาคเหนือขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์และการดำเนินงานเช่นเดียวกับมูลนิธิในกรุงเทพฯ และได้จัดตั้งโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือขึ้น ในปีต่อมาได้จดทะเบียนเป็นโรงเรียนราษฎร์ ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ โดยได้รับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่มีภูมิลำเนาตั้งแต่จังหวัดพิษณุโลกขึ้นไป และมีข้าราชการจากกรมสามัญศึกษา เป็นผู้ดำเนินการ และทางกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา จัดส่งครูไปช่วยสอน และต่อมาภายหลังได้อโอนให้กับกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

พ.ศ. 2527 กองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดตั้งโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคใต้ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่เลขที่ 224 ถนนชนเกษม ตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยรับเด็กที่มีภูมิลำเนาตั้งแต่จังหวัดชุมพรลงมาในเขต 14 จังหวัดภาคใต้ และจัดส่งข้าราชการครูไปดำเนินการ ตั้งแต่ปี 2527 จนถึงปัจจุบัน

วารี ธีระจิตร (2541 : 29) กล่าวว่า แนวการจัดและการวางจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาไม่แตกต่างไปจากเด็กปกติคือยึดแนวหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเหมือนกัน เพียงแต่นำ หลักสูตรมาปรับให้เหมาะสมกับสภาพความพิการ เพิ่มเติมสิ่งที่ยังขาดเพื่อให้เด็กเหล่านั้นได้รับประโยชน์มากที่สุด เช่น การดัดแปลงโปรแกรมการศึกษา จากการเห็นไปสู่การได้ยินให้มากที่สุด คือ วิชาคัดลายมือ และวาดเขียน จะใช้วิชาการปั้นแทน นอกจากนั้นให้เรียนการรับรู้ด้วยการสัมผัสและความรู้สึกทางการเคลื่อนไหว โดยการอ่านเขียนด้วยอักษรเบรลล์ อุปกรณ์พิเศษในการเขียน ได้แก่ กระดานสเลท (Slate) และดินสอปลายเป็นเหล็กแหลม (Stylus) อุปกรณ์ลูกคิด แผนที่ภาพหุ่น กราฟหุ่น หุ่นจำลอง และเครื่องบันทึกเสียง และวารี ธีระจิตร ยังได้ให้หลักสำคัญในการจัดการเรียน-การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น ไว้ดังนี้คือ

1. คำนึงถึงเอกัตบุคล โดยพิจารณาให้เหมาะสมกับสภาพความต้องการ และปัญหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น

2. ขนาดของชั้นเรียน ควรอยู่ระหว่าง 6 – 9 คน

3. สอนในเรื่องรูปธรรมในชีวิตประจำวัน จากการได้ยิน และจากการสัมผัสตั้งแต่ของใช้ในบ้านไปจนถึงเสียงยานพาหนะต่าง ๆ ตลอดจนการให้การเรียนรู้เรื่องราว ขนาด น้ำหนัก ความแข็ง ความอ่อน หยาบ เรียบ นุ่ม หนา บาง อุณหภูมิ และความยืดหยุ่น นำมาให้นักเรียนสัมผัส จนเด็กสามารถเกิดความเข้าใจได้ถูกต้อง

4. นำประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรมที่เคยเรียนรู้ดีแล้วไปเชื่อมโยงกับประสบการณ์ใหม่ เพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น

5. เพิ่มสิ่งเร้า เพื่อขยายประสบการณ์ ให้เด็กได้พัฒนาความคิดค้น และจินตนาการต่าง ๆ แต่ต้องทำอย่างมีระบบ เริ่มจากเรื่องง่าย ๆ ที่บ้านขยายออกไปสู่เรื่องที่ไกลตัวออกไป

6. กระตุ้นให้เด็กได้มีโอกาสทำกิจกรรมทางสังคมให้มากขึ้น

ศรียา นิยมธรรม (2532 : 175 – 178) กล่าวถึง การเรียนของเด็กตาบอดและเด็กที่บกพร่องทางการเห็นนั้นสามารถเรียนในโรงเรียนปกติ ระดับปฐมวัย เด็กตาดีจะช่วยได้มาก เด็กตาดีจะแตะไหล่เด็กที่บกพร่องทางการเห็น หรือเรียกชื่อเพื่อให้เด็กที่บกพร่องทางการเห็น รู้ตัว และสนใจ เด็กเรียนรู้ที่จะเอาของใส่มือให้เด็กที่บกพร่องทางการเห็น และบอกเพื่อน ๆ ด้วยภาษาที่ทำให้เพื่อนเข้าใจ

ครูปฐมวัยก็สามารถทำอะไร ๆ ได้หลายอย่าง ในการช่วยเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นให้เรียนรู้ สิ่งสำคัญที่สุดประการหนึ่งก็คือ ต้องหลีกเลี่ยงการเอาใจใส่จนเกินควร หรือ ปกป้องมากเกินไป เด็กควรต้องได้รับอนุญาตให้สำรวจและทดลอง ผีกล่น โดยเด็กอาจเดินชนกำแพง หรือตกลงมาบ้าง และ ก็ลุกขึ้นใหม่ อย่างไรก็ดี ครูก็ต้องแน่ใจว่าสภาพแวดล้อมที่ทำให้เด็กสำรวจได้นั้นปลอดภัยพอ และเด็กจะไม่ต้องเจ็บปวดทรมานจากอันตรายที่อาจเกิดขึ้นทางเดินจะต้องสะอาด ไม่มีสิ่งกีดขวางที่เด็กจะเหยียบหรือชน เด็กต้องเรียนรู้ที่จะเดินลัดเลาะสำรวจบริเวณรอบ ๆ ในห้อง นอกห้องเรียน เด็กอาจใช้วิธีคลำ คือใช้มือสัมผัส หรือแตะกำแพงขณะเดิน

ครูต้องระวังที่จะไม่พูดบอกเด็ก แต่ครูสามารถช่วยเด็กให้พูดออกมา และครูก็แก้สิ่งที่ผิดได้ หน้าที่ประการหนึ่งของครูก็คือติดตามโดยตลอด ครูต้องแน่ใจว่าเด็กตาดีจะหยุดขี้จิกรยานสามล้อได้ทัน หรือไม่วิ่งมาชนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น

โดยการช่วยเหลือเล็กๆ น้อยๆ เด็กตาบอดในชั้นปฐมวัยก็สามารถเรียนรู้ที่จะทำกิจกรรมทั้งในและนอกห้องเรียนได้ ครูสามารถช่วยเด็กตาบอดได้หลายทาง ตัวอย่าง เช่น ใช้คำพูดบอกเด็กว่าจะให้ทำอะไร อย่าใช้คำพูดประเภท “มานี่” หรือ “วางหนังสือไว้ที่นั่น” แต่ต้องใช้คำพูดที่ชัดเจนระบุไปเลยเช่น “วางหนังสือบนโต๊ะ” หรือ “ครูนั่งอยู่ข้างเป๊ปปโน หนูเดินมาหาครูสิ”

บอกเด็กถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่มีในสิ่งแวดล้อม เรียกชื่อสิ่งของต่างๆ ที่มีซ้ำแล้วซ้ำอีก เช่น แก้ว ไม้ ประตู่ หน้าต่าง ตุ๊กตา หมา การพูดถึงแต่ละสิ่งของก็อาจไม่เพียงพอ จะต้องพูดถึงสิ่งที่เด็กตามองจะสามารถเข้าใจความหมายได้ด้วย เช่น การจะรินน้ำก็ต้องให้เด็กถือหรือจับภาชนะที่มีน้ำบรรจุ เด็กจะได้รู้ว่ามือน้ำอยู่ข้างใน และเมื่อรินออกมาก็อาจให้เด็กลองดมดูด้วย เป็นต้น

เด็กตามองต้องเรียนรู้คำกริยา ต้องบอกให้เด็กตามองรู้ว่าเขากำลังทำอะไร เช่น กระโดด ยืน คลาน นั่ง หัวเราะ ร้องไห้ ฯลฯ

สอนให้เด็กตามองฟังและหัดแยกเสียง บอกเด็กตามองให้รู้ว่าเสียงในห้องเรียนหรือในสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างไร เช่น เสียงพัดลม เสียงน้ำไหล เสียงสัตว์ร้อง และฝึกให้เด็กหัดฟังเสียงในชีวิตประจำวัน เช่น เสียงตีไข่ เสียงนาฬิกา เสียงเลื่อยไม้ เสียงกระดาดทรายถูกับไม้ เล่นเกมทายปัญหา โดยครูหรือเพื่อนทำเสียงต่างๆ ให้ทาย เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น อาจใช้วิธีสัมผัสสิ่งของให้หลายครั้ง เกมนี้เด็กตาดีก็ชอบเล่น

ช่วยเด็กตามองให้เรียนรู้เสียงที่เป็นอันตรายและไม่จำเป็นต้องกลัว เช่น เสียงรถตัดหญ้าในสนามที่ไกลออกไป เสียงเครื่องดูดฝุ่น เสียงรถหวอ เสียงออก

ให้เด็กตามองมีโอกาสเรียนรู้โดยการดม สัมผัส และลิ้มรส การทำอาหารเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ที่ดียิ่ง และเป็นประสบการณ์ที่มีค่าอย่างยิ่งสำหรับคนที่มีความบกพร่องทางการเห็น การเล่นเกมยกของก็สำคัญมากเช่นกัน รูปร่าง ขนาด พื้นผิว กลิ่น และน้ำหนักของสิ่งของต่างๆ เป็นสิ่งที่สามารถนำมาฝึกให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น ได้เรียนรู้การแยกแยะสิ่งของ เป็นต้น

สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น ปฐมวัยให้ทำงานจากซ้ายไปขวาให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้ ทักษะของการทำสิ่งต่างๆ จากซ้ายไปขวา เป็นสิ่งที่เด็กต้องเรียนรู้เพื่อเตรียมความพร้อมในการอ่าน ไม่ว่าจะเป็นการอ่านอักษรเบรลล์ หรืออักษรตัวโต เช่น เมื่อใช้แป้นพิมพ์ ก็ควรเริ่มจากมุมบนซ้ายก่อน และให้เด็กทำเป็นแถวไปทางขวาหรือจากบนลงข้างล่าง

ผดุง อาระยะวิญญู (2539 : 78 – 85) ได้อธิบายว่า หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น ควรเป็นไปในลักษณะเดียวกับหลักสูตรสำหรับเด็กปกติ ทั้งนี้เพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น มีทักษะใกล้เคียงหรือเท่าเทียมกับเด็กปกติเมื่อเขาสำเร็จการศึกษา อย่างไรก็ตาม วิธีสอนตลอดจนอุปกรณ์การสอนบางอย่างอาจแตกต่างไปจากเด็กปกติ ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการและความสามารถของเด็ก

2.2 หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น

2.2.1 หลักสูตรสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน

จุดมุ่งหมายของหลักสูตรควรจัดให้ครอบคลุมการฝึกประสาทการรับรู้ เพื่อชดเชยกับความบกพร่องทางการเห็น ดังนั้น กิจกรรมที่กระตุ้นการรับรู้ และการเรียนรู้ควรเน้นการรับรู้ทางการฟัง การสัมผัสทั้งสัมผัสภายนอก (Tactile) และสัมผัสภายใน (Kinesthetic) การดมกลิ่น

และการลิ้มรส เน้นประสบการณ์ตรง ใช้อุปกรณ์ของจริงมากกว่าของเทียม หรือเลียนแบบ เช่น การเรียนเรื่องผลไม้ ควรใช้ผลไม้จริง ไม่ใช่ผลไม้ที่เป็นของเทียมซึ่งทำด้วยดินเผา เป็นต้น กิจกรรมอย่างนี้ควรเน้นเกี่ยวกับการช่วยตนเอง ซึ่งรวมไปถึงการรับประทานอาหาร การแต่งตัว การขับถ่ายที่ถูกต้อง การเคลื่อนไหวทั้งภายในอาคารและรอบอาคาร การฝึกให้คุ้นเคยกับเสียง ในสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็ก การใช้กล้ามเนื้อ ทั้งกล้ามเนื้อใหญ่ (แขนขา) และกล้ามเนื้อเล็ก (การหยิบจับ การใช้นิ้วมือ)

2.2.2 หลักสูตรในระดับประถมศึกษา

แม้ว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น จะเรียนหลักสูตรที่มีเนื้อหา เช่นเดียวกับเด็กปกติ แต่วิธีการสอนตลอดจนอุปกรณ์การสอนอาจแตกต่างไปจากเด็กปกติบ้าง ในระดับประถมศึกษา ควรเน้นการฝึกทางด้านการฟัง เพื่อชดเชยกับการรับรู้ทางสายตาที่สูญเสียไป จึงควรเน้นเกี่ยวกับการจำแนกความแตกต่างโดยการฟังให้มาก การเรียนการสอนควรใช้การรับรู้ทางการฟังเป็นหลัก ซึ่งรวมไปถึง การจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการฟัง การเสนอรายงาน การสนทนา การอภิปราย การใช้เทป บันทึกเสียง เป็นต้น

การสอนนักเรียนให้อ่านและเขียนโดยใช้อักษรเบรลล์ (Braille) เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักเรียนที่ตาบอดสนิท การเรียนอักษรเบรลล์ ควรเริ่มต้นในระดับประถมศึกษาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นในระดับนี้อาจรวมไปถึง วัสดุประเภทอักษรเบรลล์ หนังสือที่มีตัวพิมพ์ใหญ่ แว่นขยาย ตลอดจนอุปกรณ์ในการสื่อสารเฉพาะสำหรับคนตาบอด

ในระดับนี้ควรมีการฝึกเกี่ยวกับความเคลื่อนไหว และการทำความเข้าใจกับสภาพแวดล้อม (Orientation And Mobility) ใช้ชื่อว่า O & M ซึ่งจะช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถเคลื่อนที่ไปในสภาพแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2.3 หลักสูตรในระดับมัธยมศึกษา

หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น เป็นหลักสูตรเดียวกันกับเด็กปกติ แต่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นควรได้รับบริการเพิ่มเติม โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริการในทาง การแนะแนว และการให้คำปรึกษา เด็กเหล่านี้มีปัญหาในทางจิตวิทยาเช่นเดียวกับเด็กปกติ และเมื่ออยู่ในระยะวัยรุ่นปัญหาอาจยิ่งมีมากขึ้น เด็กต้องการการแนะนำปรึกษาในด้านการปรับตัว ทั้งกับเพื่อนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ด้วยกัน และเพื่อนที่สายตาปกติต้องการการยอมรับจากเพื่อน จากครู เด็กบางคนสายตาเสื่อมลงทำให้ต้องอาศัยการรับรู้ทางการฟัง และการสัมผัสมากขึ้น ก่อให้เกิดปัญหาทางด้านจิตใจจึงต้องการคำแนะนำปรึกษาจากครูแนะแนว

หลักสูตรระดับมัธยมศึกษา ควรเตรียมพื้นฐานสำหรับเด็กในการประกอบอาชีพในอนาคต เนื้อหาของหลักสูตรจึงควรครอบคลุมด้านอาชีวศึกษาด้วย นักเรียนควรได้รับการฝึกทักษะที่จำเป็นเพื่อการประกอบอาชีพในอนาคต นายจ้างมักไม่ค่อยรับลูกจ้างที่มีความบกพร่อง

ทางสายตา แม้ว่าเขาจะมีความสามารถในการทำงานก็ตาม ดังนั้นนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาจึงหางานทำไม่ค่อยได้เมื่อสำเร็จหลักสูตรมัธยมศึกษาแล้ว ดังนั้น ผู้เกี่ยวข้องควรหาทางช่วยเหลือให้เด็กมีงานทำหรือหาทางให้เด็กได้ฝึกอาชีพ เพิ่มเติมจนมีทักษะเพียงพอและเป็นที่พอใจของนายจ้างจึงจะทำให้เขามีงานทำ

การเรียนการสอน สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น จะต้องสอดคล้องกับความต้องการของเด็กแต่ละคน หลักสูตรสำหรับเด็กประเภทนี้ ควรเป็นหลักสูตรเดียวกับที่ใช้สำหรับเด็กปกติ แต่กิจกรรม ตลอดจนกลวิธี ในการเรียนการสอน ควรแตกต่างไปจากเด็กปกติบ้าง ในบางด้านที่เด็กมีความบกพร่องทางการเห็น มีอาชีพปฏิบัติหรือร่วมกิจกรรมในลักษณะเดียวกันกับเด็กปกติได้ วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ช่วยส่งเสริม และพัฒนาความสัมพันธ์อันดีระหว่างเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นกับเด็กปกติ
2. ช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถในการประเมินตนเอง
3. ช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถในการเรียนหนังสืออย่างเป็นอิสระโดยไม่ต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่นมากนัก

ถึงแม้หลักสูตรที่ใช้เป็นหลักสูตรเดียวกันกับเด็กปกติ แต่ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรในบางหมวด เพื่อให้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน ดังกล่าวแล้วในหลักสูตรสำหรับเด็กประเภทนี้ควรมีกิจกรรมเกี่ยวกับการฝึกการเคลื่อนไหวและการทำความเข้าใจกับสภาพแวดล้อม (Orientation And Mobility) การฝึกประสาทสัมผัสการรับรู้ และทักษะในการสื่อสารอีกด้วย

2.3 การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา

ผดุง อาระยะวิญญู (2539 : 85) ได้เสนอแนะในการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นไว้ดังนี้

1. ใช้การรับรู้ด้านการสัมผัสควบคู่กันไปกับการรับรู้ด้านอื่น
2. เอาใจใส่เด็ก แสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ แก่เด็กทุกครั้งที่เด็กเรียกร้อง แต่ไม่จำเป็นต้องให้สิ่งที่เด็กต้องการทุกครั้งไปเสมอไป
3. เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น รับรู้โดยการฟังมากที่สุด พูดกับเด็กให้ชัดเจน และเข้าใจง่าย ขณะเดินทางไปหรือประกอบกิจกรรมด้านการเรียนรู้ ควรบอกลักษณะของทางเดินหรือลักษณะของพื้นที่ด้วย เช่น นักเรียนกำลังอยู่บนสนามหญ้า นักเรียนกำลังเดินบนถนนลาดยางภายในโรงเรียน เป็นต้น
4. จัดสิ่งแวดล้อมให้อำนวยความสะดวกต่อการเคลื่อนไหวของเด็ก ให้เด็กได้เคลื่อนไหวเองอย่างอิสระเสรี แต่ควรคำนึงถึงความปลอดภัยควบคู่กันไป

5. ฝึกให้เด็กมีโอกาสช่วยเหลือเด็กอื่นทั้งนี้เพื่อฝึกให้เด็กได้มีโอกาสเป็น “ผู้ให้” ไม่ใช่เป็น “ผู้รับ” แต่ฝ่ายเดียว

6. ควรฝึกให้เคารพสิทธิของผู้อื่น ไม่ควรเอาเปรียบ เด็กพิการไม่ควรเอาเปรียบเด็กปกติ

7. สนองความต้องการของเด็กพิการอย่างเหมาะสม ไม่ตามใจเด็กจนเกินไป

8. จัดสิ่งแวดล้อมภายในห้องเรียนให้เหมาะสมให้เด็กได้ร่วมกิจกรรมกับเด็กอื่นทุกครั้ง หากเป็นไปได้

9. ในการเพิ่มพูนด้านภาษาให้แก่เด็กนั้น ควรพูดกับเด็กบ่อยๆ เด็กจะต้องรับรู้ภาษาอย่างเพียงพอจึงจะช่วยให้เด็กสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ดีด้วยการพูด

10. ในการสอนควรใช้การรับรู้หลาย ๆ ด้านรวมกัน จึงจะทำให้การสื่อสาร มีประสิทธิภาพสูงสุด

11. เป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็กในด้านการใช้ภาษา เช่น ครูพูดไพเราะ ใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา เป็นต้น

12. จัดกิจกรรม ที่ต้องใช้มือ และการสัมผัสให้มาก เช่น ในชั่วโมงศิลปะ ทั้งนี้เพื่อฝึกกล้ามเนื้อมัดเล็ก ซึ่งเป็นความพร้อมสำคัญด้านการเขียน

13. ให้แรงเสริมแก่เด็กอย่างสม่ำเสมอเมื่อเด็กประสบความสำเร็จ เช่น การชมเชย การให้รางวัล การให้คะแนน เป็นต้น

14. ส่งเสริมให้เด็กพูดหากเด็กต้องการสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ส่งเสริมให้เด็กเรียกร้องความสนใจโดยการส่งเสียงที่ไม่มีความหมายในทางภาษาหรือร้องไห้

15. สอบถามผู้ปกครอง ตลอดจนได้คำแนะนำอย่างใกล้ชิดแก่ผู้ปกครองในการสอน และปฏิบัติต่อเด็กที่บ้าน

16. ตั้งใจฟังเวลาเด็กพูด และแสดงปฏิกิริยาต่อเด็กอย่างสม่ำเสมอ

17. รับฟังความคิดเห็นของเด็ก ให้ความสำคัญแก่เด็กซึ่งอาจแสดงออกได้โดยการปรบมือ

18. สอนเด็กให้ใช้รูปธรรมก่อนนามธรรม

19. อย่าตำหนิเด็กหากเด็กตอบผิด ครูอาจเฉยเสียหรือบอกให้เด็กลองคิดดูใหม่ ในขณะเดียวกัน หากเด็กตอบถูกต้องให้แรงเสริมทันที

20. ส่งเสริมให้เด็กเคลื่อนไหวโดยอิสระเสมอ แต่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุม

วิริยะ นามศิริพงษ์พันธ์ (2541 : 81) กล่าวถึงการเรียนที่มีสเกนีวีฟ คอลฟิลด์ (Miss. Genevieve Caulfield) ให้ข้อคิดว่า หัวใจของการจัดการที่ดีก็คือกลวิธีหรือเทคนิคที่จะทำให้เราเอาเวลา ร่างกาย สติปัญญา และทรัพย์สิน ที่เรามีอยู่มาก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด กลวิธีหรือเทคนิคมีมากมายหลากหลาย เราต้องเลือกกลวิธี และเทคนิคที่เหมาะสมกับตัวเรา

กลวิธีที่ 1 คือ ต้องฝึกฝนจัดกลุ่มของกิจกรรมที่เราต้องทำในแต่ละวัน โดยเริ่มต้นจากกิจกรรมที่สำคัญและเร่งด่วน ถัดไปเป็นกิจกรรมที่สำคัญธรรมดา และสุดท้ายเป็นกิจกรรมที่ไม่เร่งด่วนและไม่สำคัญ ในแต่ละวันต้องเอากิจกรรมที่สำคัญและเร่งด่วนมาทำก่อน ส่วนกิจกรรมที่ไม่สำคัญ และไม่เร่งด่วนไว้หลังสุด สำหรับที่มีความบกพร่องทางการเห็นต้องถือว่าการฝึกฝนให้เดินทางได้ด้วยตนเอง และการอ่านเขียนอักษรเบรลล์ให้ได้ เป็นกิจกรรมที่สำคัญและเร่งด่วน ส่วนการพูดคุยกับเพื่อนไว้ทีหลังเมื่อมีเวลาว่าง

กลวิธีที่ 2 คือ การเรียนหนังสือ หนังสืออักษรเบรลล์และแถบเสียงต้องมีก่อน ควรจะต้องอ่านและ ฟังไว้ก่อน เวลาเรียนจะได้เข้าใจเนื้อหาได้ง่าย

กลวิธีที่ 3 ต้องฝึกฝนทำกิจกรรมซ้ำๆ เช่น ฟังเพลง ฟังข่าวไปพร้อมๆ กัน การออกกำลังกาย หรือฟังภาษาอังกฤษไปแล้วก็ฝึกพูดไปด้วย หรือฟังข่าวสารไป ฟังหนังสือแถบเสียงไปพร้อมกับทำงานบ้านไปด้วย เป็นต้น

การเรียนการสอนของคนตาบอด มีความแตกต่างจากการสอนเด็กที่มองเห็นเลื่อนโดยการฟัง จมูกโดยการดมกลิ่น ชิม รสทางลิ้น ทางกาย การเรียนการสอนสามารถใช้หลักสูตรเด็กปกติเป็นแกนหลัก เพราะการสอนเด็กเหล่านี้โดยหลักใหญ่ๆ ย่อมเหมือนเด็กปกติ ผิดกันแต่รายละเอียดปลีกย่อยเท่านั้น วิชาที่สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น ถ้าวิชาใดขัดกับความสามารถของเด็กก็อาจตัดวิชานั้นออกไป แล้วสอนวิชาอื่นทดแทนได้ เช่น วิชาคัดลายมือ และวาดเขียน โดยเรียนวิชาการปั้น และดนตรีแทนได้

อย่างไร ก็ตามเครื่องมือและอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น ได้แก่ อุปกรณ์ในเขียนอักษรเบรลล์ เครื่องบันทึกเสียง หนังสือที่มีอักษรขนาดใหญ่ หนังสือที่มีอักษรนูน หนังสืออักษรเบรลล์ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อฝึกทักษะของนักเรียนให้มีความชำนาญในการเคลื่อนที่ การอ่านและเขียนอักษรเบรลล์ ซึ่งกิจกรรมดังกล่าว ควรฝึกทุกวันจนกระทั่งนักเรียนเกิดทักษะและมีความชำนาญ

มณฑิยา บุญตัน บทคัดย่อ (2540 : 36) ได้ให้ข้อคิดไว้ในปัจจุบันนี้เป็นโลกยุคโลกาภิวัตน์หรือโลกไร้พรมแดน คนตาบอดสามารถเข้าสู่องค์ความรู้ เรียนรู้ และนำสิ่งที่รู้มาพัฒนาคุณภาพชีวิตโดยอาศัยอักษรเบรลล์เป็นฐาน เช่นเดียวกับคนทั่วไป อาศัยสื่ออื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นสื่อจากแถบเสียง สื่อจากวีดิทัศน์ และสื่อสัมผัสชนิดต่างๆ ซึ่งขณะนี้สามารถนำสื่อเหล่านี้มารวมกันอยู่ในเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ โดยอาศัยอุปกรณ์ช่วย หรือเทคโนโลยีมารวมกันสิ่งอำนวยความสะดวกชนิดอื่นๆ คนที่มีความบกพร่องทางการเห็น สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ถึงแม้ว่าจะอยู่ต่างประเทศก็ตาม สามารถติดต่อสื่อสารถึงกันได้ด้วยประสิทธิภาพที่ดีเยี่ยมด้วยคอมพิวเตอร์ผ่านระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์สากล หรืออินเทอร์เน็ต (Internet) คนที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่อยู่ที่บ้าน ก็สามารถจะศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากห้องสมุด หรือแหล่งความรู้ขนาดใหญ่จากทั่วโลกด้วยคอมพิวเตอร์ และอินเทอร์เน็ต และคนที่มีความบกพร่องทางการเห็น สามารถสร้างงานใหม่ขึ้นประกอบธุรกิจรูปแบบใหม่ขึ้น และมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้และสื่อสารแนวใหม่ได้ด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ซึ่งนับได้ว่าคนที่มี

ความบกพร่องทางการเห็น ได้ก้าวล่วงพ้นสภาพของการเป็นผู้รับหรือผู้อยู่ภายใต้อำนาจของบุคคลอื่นต่อไปแล้ว

การเข้ารับบริการการศึกษาของคนพิการ มีหน่วยงานที่รองรับให้ความช่วยเหลือดังนี้

1. ศูนย์การศึกษาเพื่อคนพิการ ในสังกัดกรมสามัญศึกษา จะเป็นศูนย์กลางให้บริการแก่สถานศึกษาทุกสังกัด ในการจำแนกความพิการว่าอยู่ในกลุ่มใด และระดับใด จากนั้นจะเตรียมความพร้อมให้ระยะหนึ่งก่อนส่งไปโรงเรียนเฉพาะทาง

2. โรงเรียนพิการเฉพาะทาง สำหรับผู้พิการที่จำเป็นต้องเรียนในกลุ่มผู้พิการด้วยกัน ไม่สามารถเรียนร่วมกับผู้อื่น ซึ่งจะมีโรงเรียนเฉพาะทาง 41 แห่ง ในสังกัดกรมสามัญศึกษา และอีก 10 แห่งในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.)

3. โรงเรียนที่สอนคนพิการเรียนร่วมคนปกติ จะจัดให้ 2 ลักษณะคือเรียนร่วมกับเด็กปกติและห้องเรียนที่แยกเฉพาะสำหรับผู้พิการเป็นระบบคู่ขนาน เช่น โรงเรียนพญาไท ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จะมีทั้งห้องเรียนเรียนร่วม และห้องเรียนคู่ขนาน โรงเรียนที่เปิดสอน โครงการเรียนร่วมมีเปิดสอนใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สพช.) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.) และกรมสามัญศึกษา

4. การศึกษาเพื่อคนพิการจัดโดยการศึกษาออกโรงเรียน มีหลักสูตรสายสามัญเรียนร่วมโดยศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนทุกจังหวัดเปิดสอน และหลักสูตรสายอาชีพโดยการศึกษาออกโรงเรียนสนับสนุนให้มูลนิธิหรือหน่วยงานเอกชนเข้ามาร่วมจัด หรือส่งอาสาสมัครไปสอนที่บ้าน สำหรับผู้พิการที่ไม่สามารถเดินทางไปเรียน

5. การศึกษาระดับอาชีวศึกษา/วิชาชีพเฉพาะ ในสังกัดกรมอาชีวศึกษา มหาวิทยาลัย ราชภัฏราชภัฏ ราชมงคล กรมพลศึกษา และกรมศิลปากร ใช้วิธีเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ

นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการ ได้ประกาศปี พ.ศ. 2542 เป็นปีการศึกษาเพื่อคนพิการโดยมีนโยบายว่า “คนพิการทุกคนที่อยากเรียนต้องได้เรียน” และพบว่าสามารถรับนักเรียนนักศึกษาได้จำนวน 84,000 คน จากปี 2541 ที่เคยได้รับเพียง 35,000 คน ซึ่งเพิ่มขึ้นกว่าเท่าตัว (กระทรวงศึกษาธิการ. 2542)

สรุปแล้ว สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ มีหน้าที่ดำเนินการ กำกับ ติดตาม ดูแล และส่งเสริม ให้ความช่วยเหลือด้านต่างๆ โรงเรียนการศึกษาเพื่อคนพิการมีทั้งหมด 40 แห่ง ซึ่งแบ่งเป็นโรงเรียนที่มีความพิการทางการได้ยิน 20 แห่ง โรงเรียนที่มีความพิการทางสติปัญญา 18 แห่ง โรงเรียนที่มีความพิการทางร่างกายและสุขภาพ 1 แห่ง และโรงเรียนที่มีความพิการทางการเห็น 2 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือในพระบรมราชินูปถัมภ์ จังหวัดเชียงใหม่ และโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคใต้ จังหวัดสุราษฎร์ธานี

2.4 รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น

วารี ถิระจิตร (2541 : 2) ได้กล่าวถึงรูปแบบการจัดการศึกษาพิเศษเพื่อคนพิการ ซึ่งพอจะแบ่งได้กว้างๆ ดังนี้

1. โรงเรียนพิเศษแบบประจำให้บริการด้านการศึกษาอบรม และรักษาพยาบาลอยู่ด้วยกันสำหรับเด็กพิการมาก หรือรุนแรง
2. จัดโรงเรียนพิเศษแบบประจำและไป – กลับ
3. จัดเป็นชั้นเรียนในโรงเรียนปกติแบบไป – กลับ โดยให้อยู่ในชั้นเรียนพิเศษตลอดเวลา หรือไปร่วมกิจกรรมกับชั้นอื่นบางเวลา
4. ให้เรียนในชั้นเรียนของเด็กปกติ แต่จะออกไปเรียนซ่อมเสริมกับครูพิเศษในห้องเรียนพิเศษบางเวลา
5. ให้เรียนในชั้นเรียนของเด็กปกติ แต่จัดบริการสอนพิเศษ ใช้สื่อการเรียนสอนพิเศษ โดยครูประจำชั้นที่ได้รับการแนะนำ นิเทศ หรือช่วยเหลือเป็นพิเศษจากครูพิเศษ หรือผู้เชี่ยวชาญประจำท้องถิ่น
6. ให้เรียนในชั้นเรียนของเด็กปกติ แต่ครูประจำชั้นทุกคนต้องผ่านการอบรม สามารถช่วยเหลือให้การศึกษาดูแลได้ตามสมควร
7. จัดระบบการบริการ และให้บริการแบบพิเศษแบบอื่นๆ เช่น การฟื้นฟูสมรรถภาพ การแก้ไขความบกพร่องด้านต่าง ๆ เป็นต้น
8. บริการการศึกษาพิเศษตามบ้าน หรือตามเตียงที่มีผู้เจ็บป่วยเรื้อรังในโรงพยาบาล ซึ่งอยู่ในวัยที่ต้องการศึกษาเล่าเรียน และต้องได้รับการพยาบาลอย่างใกล้ชิดจากแพทย์

ทบวงมหาวิทยาลัย (2539 : 572-573) ตามที่ระบุไว้ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 หมวดที่ 3 ข้อ 38 ว่า การศึกษาพิเศษเป็นการจัดการศึกษาที่จัดให้แก่บุคคลพิการ ที่มีลักษณะพิเศษหรือผิดปกติทางร่างกาย สติปัญญา หรือจิตใจ อาจจัดเป็นสถานศึกษาเฉพาะ หรือจัดในโรงเรียนธรรมดาก็ได้ตามความเหมาะสม กองการศึกษาเพื่อคนพิการ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จัดการศึกษาสำหรับนักเรียนพิการในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาเป็น 2 รูปแบบ ดังนี้

1. จัดเป็นโรงเรียนประจำ หรือโรงเรียนพิเศษเฉพาะ (Special School)

เอกสารประกอบคำบรรยาย ดร.มลิวัลย์ ธรรมแสง (2542 : 72) คือ โรงเรียนที่จัดตั้งขึ้นเพื่อดูแลเด็กที่มีความพิการระดับรุนแรง หรือมีความพิการซ้อนต่างๆ ที่ไม่สามารถเข้ารับการศึกษาร่วมได้ในรูปแบบต่างๆ โรงเรียนเฉพาะทำหน้าที่เหมือนกับศูนย์เสริมวิชาการ (Resource Centers) ที่ให้บริการแก่เด็กพิการรุนแรง และผู้ที่เป็นผู้พิการซ้ำซ้อน เพื่อเป็นการช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการจำเป็นทางการศึกษาพิเศษ ในโรงเรียนที่จัดการศึกษาแบบเรียนร่วม ให้เป็นการช่วยเหลือในเรื่องหลักสูตร การผลิต และการฝึกอบรมครูประจำการ

ต่างๆ เพื่อการศึกษาวิจัย ประยุกต์ และพัฒนา และเพื่อผลิตวัสดุการเรียนการสอนที่เหมาะสม ซึ่งสามารถจัดหามาได้

แนวทางจัดดำเนินงานของสถานศึกษาเฉพาะความพิการ

- 1) จัดทำโปรแกรมการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP–Individual Education Program)
- 2) จัดการศึกษาให้เป็นไปตามโปรแกรมการศึกษาเฉพาะบุคคล
- 3) จัดพัฒนาหลักสูตรโดยมุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของเด็กให้เหมาะสมกับวัยและ

ศักยภาพ

- 4) จัดให้มีหอพักให้บริการแก่เด็กในลักษณะเป็นโรงเรียนประจำ หรือไป – กลับ

ตามปกติ

- 5) จัดให้เป็นศูนย์ช่วยเหลือระยะแรกเริ่มของความพิการ และเป็นศูนย์การศึกษา พิเศษ (เพื่อคนพิการ) ประจำจังหวัด

2. การจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ

ความหมายของการเรียนร่วม (สมพร หวานเสร็จ ,2543 : 3) คำศัพท์ ภาษาอังกฤษที่ใช้เกี่ยวกับการเรียนร่วม และการเรียนรวมที่พบเห็นอยู่เสมอได้แก่ คำว่า Integration Mainstreaming และInclusive Education ส่วนในภาษาไทย มักจะพบเห็นคำว่า การเรียนร่วมเต็มเวลา และการเรียนร่วมบางเวลา ซึ่งมีความหมายดังนี้

การเรียนร่วมเต็มเวลา หมายถึง การจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้มีโอกาส เรียนในชั้นเรียนเดียวกับเด็กทั่วไปตลอดเวลาที่เด็กอยู่ในโรงเรียน เด็กทั่วไปได้รับการ การเรียนการสอนและบริการนอกห้องเรียน อย่างไรก็ตามเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ก็ได้รับการ บริการเช่นเดียวกัน จุดประสงค์สำคัญของการเรียนร่วมเต็มเวลา คือ เพื่อให้เด็กเข้าใจซึ่งกันและกัน ตอบสนองความต้องการซึ่งกันและกันและปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ระหว่างเด็กทั่วไปและเด็ก ที่มีความต้องการพิเศษ เด็กทั่วไปยอมรับความหลากหลายของมนุษย์ เข้าใจว่าคนเราเกิดมา ไม่จำเป็นต้องเหมือนกันทุกอย่าง ท่ามกลางความแตกต่างของมนุษย์ เราก็ต้องการความรัก ความสนใจ ความเอาใจใส่เช่นเดียวกันทุกคน

การเรียนร่วมบางเวลา หมายถึง การจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนใน โรงเรียนเดียวกันกับเด็กทั่วไป แต่เด็กเหล่านี้อาจถูกจัดให้อยู่รวมกันเป็นชั้นพิเศษในโรงเรียน ทั่วไป เด็กเรียนวิชาหลักในชั้นพิเศษ โดยมีครูประจำชั้นเป็นผู้สอน แต่บางวิชาซึ่งส่วนมากไม่ใช่ วิชาทักษะ เด็กมีโอกาสไปเรียนร่วมกับเด็กทั่วไป เช่นวิชาพลศึกษา วิชาดนตรี เป็นต้น หรือ เด็กอาจมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน เช่น กิจกรรมลูกเสือ เนตรนารี กีฬา กีฬา งาน แสดงต่าง ๆ ของโรงเรียน เป็นต้น โดยคาดหวังว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษจะมีโอกาส แสดงออกและมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กทั่วไป ให้เด็กได้เรียนรู้ร่วมกัน และสามารถดำเนินชีวิต ร่วมกันในสังคมได้ อย่างมีความสุข

การจัดการศึกษาแบบเรียนรวม เป็นแนวคิดทางการศึกษาที่ว่า โรงเรียนจะต้องจัดการศึกษาให้กับเด็กทุกคน ไม่มีการแบ่งแยกว่าเด็กคนใดเป็นเด็กทั่วไป หรือเด็กคนใดที่มีความต้องการพิเศษ โดยโรงเรียนจะต้องจัดการศึกษาให้เขาอย่างเหมาะสม เพื่อให้เด็กสามารถดำรงชีพ ในสังคมหลังสำเร็จการศึกษาแล้ว เขาสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข และยอมรับซึ่งกันและกัน การจัดการศึกษาแบบเรียนรวมจึงเป็นทางเลือกหนึ่งที่ทำให้โอกาสแก่คนพิการได้พัฒนาศักยภาพทุกด้านในระบบโรงเรียน

เพชรรัตน์ กิตติวัฒนากุล (2530 : 16) กล่าวว่า การเรียนรวมคือ รูปแบบการจัดการศึกษาให้แก่เด็กพิการ โดยได้รับการสนับสนุน และช่วยเหลือจากบุคลากรที่เกี่ยวข้องให้เข้าเรียนร่วมในชั้นปกติให้มากที่สุด ทั้งนี้ควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็ก รวมทั้งเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้ การปรับตัวทางสังคม เพื่อให้เกิดประสบการณ์โดยตรงและสามารถนำไปพัฒนาตนเองได้

บาทหลวงจรัญ ทองปิยะภูมิ (2531 : 60) กล่าวถึง ความหมายของการเรียนรวมไว้ว่า การเรียนรวมคือการ “ผสมผสาน” ของการศึกษาภาคปกติกับการศึกษาพิเศษ มาฝากปนอยู่ในโรงเรียนแต่การบริหารโรงเรียนในโครงการเรียนรวมจะต้องเป็นการรับเอาคุณค่า ปรัชญา หลักการ และกลวิธีการของการศึกษาพิเศษ เข้ามาประสมประสานกับศาสตร์และศิลป์ของการบริหารโรงเรียนปกติ ดังนั้นการบริหารโรงเรียนไม่ว่าจะเป็นด้านวิชาการ ด้านบุคลากร ด้านกิจกรรมนักเรียน ด้านธุรกิจ หรือด้านความสัมพันธ์กับชุมชน ซึ่งต้องถือว่าการเรียนรวมเป็นวัตถุประสงค์ประการหนึ่งของโรงเรียน

ศูนย์พัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ทบวงมหาวิทยาลัย (2539 : 55) ได้ให้ความหมายการเรียนรวมไว้ว่า การเรียนรวม คือ การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อพัฒนาส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้ได้มีโอกาสเรียนรู้ และดำรงชีวิตในสังคมอย่างปกติสุข

จากความหมายของการเรียนรวมที่กล่าวมานี้ สรุปได้ว่า การเรียนรวมเป็นการนำเอาปรัชญา หลักการ วิธีการ และการจัดกระบวนการเรียนการสอนทางการศึกษาพิเศษ มาบูรณาการใช้กับการจัดกระบวนการเรียนการสอน ในโรงเรียนปกติสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้สามารถเรียนร่วมในโรงเรียนปกติได้อย่างมีความสุข และมีประสิทธิภาพ

การจัดการศึกษาแบบเรียนรวมในสหรัฐอเมริกา เริ่มตั้งแต่ปี 1990 ซึ่งกำหนดเป็นนโยบายสำคัญในการจัดการศึกษาพิเศษ โดยกำหนดมาตรการหลายอย่างให้โรงเรียนปฏิบัติตาม และให้ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญ ในการเร่งให้โรงเรียนนำแนวคิดนี้ไปปฏิบัติ ตามปฏิกิริยาขององค์การทางการศึกษาและวัฒนธรรม (UNESCO) ว่าด้วยสิทธิของเด็กทุกคนที่จะได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานได้รับการศึกษาที่สนองความต้องการที่แตกต่างกัน โรงเรียนต้องจัดการศึกษาให้เด็กทุกคนอย่างเหมาะสม ซึ่งเป็นแนวคิดในการจัดการศึกษาเพื่อทุกคน (Education For All)

การจัดการศึกษาในประเทศไทยเริ่มต้นมาช้านานแล้ว แต่มิได้มีการบังคับให้เด็กไทยทุกคนต้องเข้าเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่มีความพิการ จนกระทั่งมีการตราพระราชบัญญัติประถมศึกษา ภาควังคับในปี พ.ศ. 2478 ยกเว้นให้เด็กพิการไม่ต้องเข้าเรียน อันเป็นเหตุให้คนพิการขาดโอกาสทางการศึกษา ต่อมาเมื่อเปลี่ยนมาใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา ปี พ.ศ. 2523 ทำให้ผู้พิการมีสิทธิเท่าเทียมเด็กปกติ โดยผู้ปกครองที่ไม่ต้องการให้เด็กพิการเข้าเรียนจะต้องไปขอยกเว้นในการเข้ารับการศึกษาทั้งนี้ เป็นเพราะกระทรวงศึกษาธิการได้ทดลองสอนเด็กพิการมาทุกประเภทโดยตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2482 ในช่วงระยะเวลาที่ทำการสอนเด็กพิเศษทุกประเภทมารวม 40 ปีเศษนี้พบว่า เด็กพิเศษสามารถเรียนได้ไม่ว่าจะเป็นความพิการด้วยเหตุแห่งร่างกาย หรือสติปัญญา

2.5 การจัดการเรียนร่วมในประเทศไทย

ในปี พ.ศ.2500 กระทรวงศึกษาธิการจัดให้มีการทดลองเรียนร่วมในโรงเรียนปกติขึ้นเป็นครั้งแรกในโรงเรียนประถมศึกษา 7 แห่งในกรุงเทพมหานคร คือ โรงเรียนพญาไท วัดชนะสงคราม วัดพญายัง วัดหนัง วัดนิมมานรดี สามเสนนอก และวัดชัยชนะสงคราม การทดลองเรียนร่วมที่จัดครั้งนี้จัดให้เฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เท่านั้น ต่อมาในปี พ.ศ. 2507 กระทรวงศึกษาธิการได้รับการสนับสนุนด้านวิทยากรจากมูลนิธิช่วยคนตาบอดโพ้นทะเลแห่งสหรัฐอเมริกา (American Foundation For The Blind) ให้มีการจัดการสอนคนตาบอดเรียนร่วมในโรงเรียนปกติขึ้น ดังนั้นจึงทำให้การเรียนร่วมเป็นที่รู้จักแพร่หลาย ในหมู่ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นเด็กพิการ การจัดการเรียนร่วมได้พัฒนาเรื่อยมาจนมีการจัดการเรียนร่วมในกลุ่มเด็กพิการประเภทเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ขึ้นที่โรงเรียนพญาไท อีกตามลำดับ จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2520 ได้มีการประกาศใช้แผนการศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่ขึ้น ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญเกี่ยวกับเด็กพิการว่า “เป็นการศึกษาที่จัดให้แก่บุคคลที่มีลักษณะพิเศษ หรือผิดปกติทางร่างกาย สติปัญญา และจิตใจ อาจจัดเป็นสถานศึกษาเฉพาะหรือจัดในโรงเรียนธรรมดาก็ได้ตามความเหมาะสม” ช่วยให้ความสามารถของเด็กแต่ละคนปรากฏเด่นชัดขึ้น

เหตุผลในการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ

1. คนพิการมีโอกาสเข้าเรียนในโรงเรียนใกล้บ้าน หรือไม่ต้องเดินทางไปโรงเรียน พิการที่อยู่ห่างไกลมาก จนเป็นภาระของผู้ปกครองที่จะต้องรับ – ส่ง ทั้งเป็นการประหยัดพลังงาน และเวลาของเด็กที่จะต้องใช้ในการเดินทาง โดยนำเวลานั้น ๆ มาใช้ฝึกหัด หรือฟื้นฟูสมรรถภาพเพื่อพัฒนาความรู้ ความสามารถที่จะดำรงชีวิตในสังคมปกติให้ดีที่สุดได้

2. เป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายของผู้ปกครอง ไม่ต้องเสียเงินส่งบุตรพิการไปอยู่โรงเรียนประจำ

3. เด็กพิการได้มีชีวิตอยู่ในครอบครัวกับบิดามารดา และญาติพี่น้องตามปกติ มีโอกาสปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเป็นสมาชิกของครอบครัว โดยไม่เกิดความรู้สึกว่าถูกแยกออกไปด้วยเหตุแห่งความพิการ

4. เด็กพิการจะมีโอกาสเรียนรู้ และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ ซึ่งนับว่าเป็นประสบการณ์ตรง เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการเรียนรู้ตามศักยภาพของแต่ละบุคคล

5. เป็นการลดภาระของรัฐบาล เพราะการจัดตั้งโรงเรียนศึกษาพิเศษเฉพาะ ต้องใช้งบประมาณมาก

6. สังคมเข้าใจและยอมรับเด็กพิการว่า มีความสามารถเช่นเดียวกับเด็กปกติ และช่วยให้เด็กพิการอยู่ร่วมในสังคมอย่างเป็นประโยชน์ได้

เหตุผลดังกล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่า การเรียนร่วมเป็นการจัดการศึกษาที่ให้ประโยชน์แก่เด็กพิเศษและเด็กปกติ บุคลากรและผู้บริหาร ซึ่งมีผลต่อนโยบายของรัฐประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่งเป็นประโยชน์ต่อสังคม โดยการสร้างเจตนคติที่ดีต่อกันระหว่างสมาชิกในสังคม

2.6 ปรัชญาพื้นฐานของการเรียนร่วม

นักการศึกษาได้เสนอปรัชญาของการเรียนร่วมจากพื้นฐาน 3 ประการ ดังนี้

บังอร ต้นปาน (2535 :3) ได้สรุปไว้ดังนี้

1. มนุษย์ทุกคนย่อมมีสิทธิเท่าเทียมกันในโอกาสทางการศึกษา ดังนั้น การจัดระบบการศึกษา จึงจัดบริการทางการศึกษาให้แก่มนุษย์ทุกคน โดยไม่แบ่งแยกความบกพร่องหรือฐานะเศรษฐกิจและสังคม จึงควรจัดโครงการ และปรับปรุงการปฏิบัติให้เหมาะสมกับความต้องการจำเป็นของแต่ละบุคคล

2. มนุษย์ทุกคนย่อมมีสิทธิเท่าเทียมกันในการอยู่ร่วมกันในสังคม ดังนั้นการจัดเตรียมความพร้อมก่อนวัยเรียนและวัยเรียนเพื่อให้เด็กพิเศษอยู่ร่วมกับเด็กปกติ ย่อมก่อให้เกิดคุณค่าและสร้างสรรค์ทางสังคมเพราะเด็กเหล่านี้จะมีความเข้าใจอันดีต่อกัน มีการยอมรับซึ่งกันและกัน เมื่อเด็กเหล่านี้เติบโตเป็นผู้ใหญ่จะไม่เกิดการแบ่งแยกความแตกต่างของมนุษย์ในสังคม

3. การเรียนการสอนในชั้นเรียนย่อมสนองตามความแตกต่างแต่ละบุคคล ดังนั้นการจัดเด็กพิเศษให้เข้าเรียนในชั้นเรียนร่วมจึงควรได้มีการปรับปรุงการเรียนการสอน ให้เป็นการสอนเพื่อบุคคลทั่วไป เพื่อให้พัฒนาความพร้อม และความรู้ความสามารถของผู้เรียนทุกคน ให้พัฒนาการทุกด้าน ด้วยวิธีการและกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อให้เกิดศักยภาพ ที่จะดำรงชีพอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสม

จากปรัชญาพื้นฐานดังกล่าวมานั้น ได้สนองตอบนโยบายการศึกษาแผนใหม่ซึ่งมุ่งจะจัดการศึกษาเพื่อมวลชนให้อยู่ในรูปแบบที่สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพมากที่สุด เพื่อก่อให้เกิดคุณค่าทางการศึกษาอันสูงยิ่งแก่มนุษยชาติในการเรียนรู้ เพื่อการดำรงชีพร่วมกันในสังคมด้วยสันติและมีความสุข

2.7 ทฤษฎีพื้นฐานของการเรียนร่วม

ทฤษฎีพื้นฐานของการเรียนร่วม การจัดการศึกษาพิเศษจำเป็นต้องจัดตามเหมาะสม โดยพิจารณาความต้องการและความสามารถเพื่อประโยชน์สำหรับเด็กอย่างเต็มที่ ดังที่

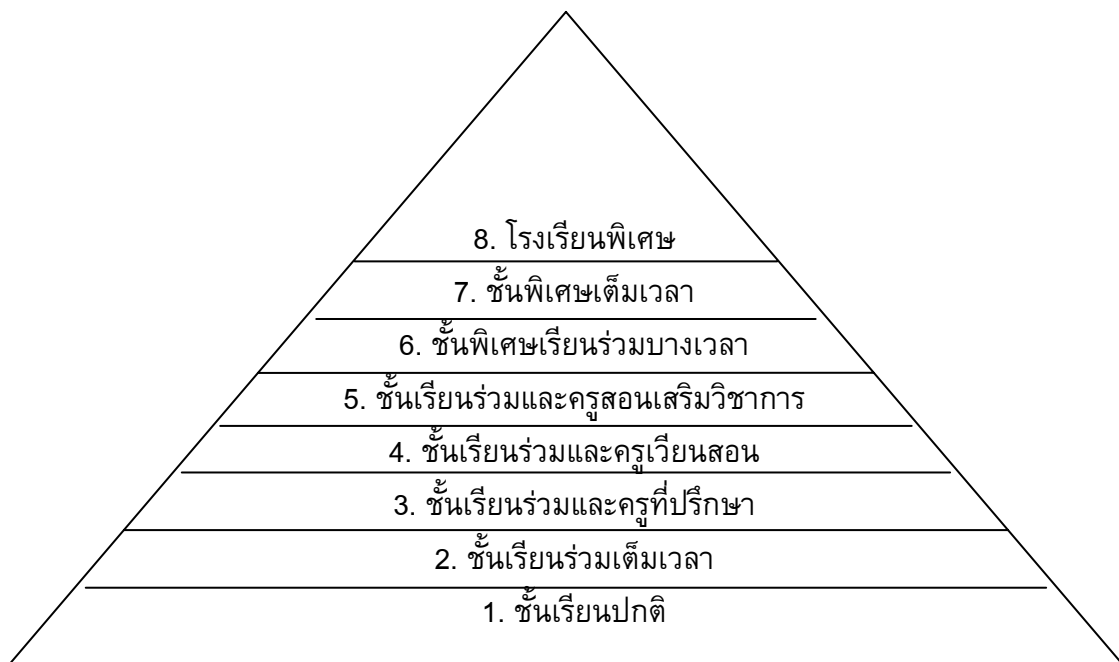
ผดุง อารยะวิญญู (2539 : 7) ได้สรุปทฤษฎีพื้นฐานของการเรียนร่วม ดังนี้

1. ในสังคมมนุษย์มีทั้งคนปกติและที่มีความบกพร่องต่างๆ เมื่อสังคมไม่สามารถแยกคนที่มีความบกพร่องออกจากสังคมปกติได้ ดังนั้นไม่ควรแยกการศึกษาเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง ควรให้เด็กพิเศษเรียนด้วยกันกับเด็กปกติเท่าที่สามารถจะทำได้
2. เด็กพิเศษมีความต้องการและความสามารถ ซึ่งต่างจากเด็กปกติ ดังนั้นควรจัดรูปแบบและวิธีการให้แตกต่างไปจากเด็กปกติ เพื่อให้เด็กมีศักยภาพการเรียนรู้อย่างเต็มที่
3. เด็กแต่ละคนมีความสามารถแตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นเด็กปกติ หรือเด็กพิเศษ การศึกษาจะช่วยให้ความสามารถของเด็กแต่ละคน ปรากฏเด่นชัดขึ้น
4. เด็กแต่ละคนมีพื้นฐานต่างกันทางการเลี้ยงดู จากครอบครัว เศรษฐกิจ สังคม การศึกษา สติปัญญา และทักษะ การศึกษาจะช่วยให้แต่ละคนได้เรียนรู้ เพื่อการปรับตัวเข้าหากัน และให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของโลก
5. เด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกันในด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม การจัดการศึกษาจัดเพื่อพัฒนาทุกด้านให้สูงสุดตามความสามารถของแต่ละบุคคล

2.8 รูปแบบของการเรียนร่วม

รูปแบบของการจัดการเรียนร่วม

แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบของการจัดการเรียนร่วมมีความแตกต่างกันตามสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวกับคนพิการ หรือผู้ที่มีความบกพร่องทางด้านต่างๆ ความขัดแย้งของผู้เชี่ยวชาญด้านต่างๆ และนักศึกษบางกลุ่มที่มีความเห็นว่า เด็กพิเศษบางกลุ่ม อาจมีปัญหาและอุปสรรคในการเข้าไปอยู่ในโรงเรียนปกติ จึงได้มีพัฒนารูปแบบของการจัดการเรียนร่วม เพื่อแก้ไขปัญหาและอุปสรรคดังกล่าวให้มีขีดจำกัดสำหรับเด็กพิเศษที่เรียนร่วมให้น้อยที่สุด เพื่อประโยชน์สูงสุดในการเรียนร่วมของเด็กพิเศษ

ภาพประกอบ 1 รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กรุงเทพมหานคร (2530 : 1) ได้เสนอรูปแบบของการเรียนร่วม 5 รูปแบบ ดังนี้

1. เรียนร่วมในชั้นปกติ เด็กพิเศษที่มีความพร้อมพอที่จะช่วยตนเองได้ โดยไม่ต้องรับบริการพิเศษจะได้เข้าเรียนในชั้นปกติ แต่เด็กที่เรียนในชั้นปกติ ซึ่งยังไม่มีความพร้อมตามกำหนดจะได้รับบริการพิเศษ บ้างตามความจำเป็นเพียงเล็กน้อย

2. เรียนร่วมในชั้นปกติมีครูเวียนสอน เด็กพิเศษจะเรียนในชั้นปกติ เมื่อครูเวียนสอนมาจะสอนเสริมให้แก่เด็กพิเศษ ตามความต้องการเฉพาะราย หรือกรณีปัญหาเป็นกลุ่มย่อย

3. เรียนร่วมในชั้นปกติมีการเสริมวิชาการ เด็กพิเศษมีตารางกำหนดเวลาที่จะต้องเข้าห้องสอนเสริม โดยครูเสริมวิชาการเป็นผู้กำหนดการเรียนการสอน ตามความจำเป็นพิเศษเป็นรายกรณีหรือเป็นกลุ่มย่อย นอกเหนือจากเด็กปกติ

4. การเรียนในชั้นพิเศษ ร่วมกับเรียนชั้นปกติบางเวลา เด็กพิเศษจะเรียนกับครูประจำชั้นในชั้นพิเศษ ร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องประเภทเดียวกัน แต่บางเวลาหรือบางวิชาเด็กพิเศษที่มีความพร้อมจะไปเรียนร่วมกับ เด็กปกติ เช่น วิชาศิลปะ พลศึกษา หรือกิจกรรมพิเศษ

5. เรียนในชั้นพิเศษเต็มเวลาในโรงเรียนปกติ เด็กพิเศษจะเรียนในชั้นพิเศษที่มีความบกพร่องประเภทเดียวกัน ในทุกวิชาเต็มเวลา แต่จะมีโอกาสร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรกับเด็กปกติตามสมควร

ศรียา นิยมธรรม (2532 : 244-246) กล่าวถึงรูปแบบการจัดการเรียนร่วมในต่างประเทศ มีคำที่ใช้เรียกลักษณะการจัดอยู่ 3 คำ คือ

1. “Mainstreaming” หมายถึง การจัดให้เด็กเข้าไปเรียนในโรงเรียนปกติ ในชั้นเรียนปกติเต็มเวลา เด็กจะได้รับการบริการทางการศึกษา ทำนองเดียวกับเด็กนักเรียนคนอื่น ๆ ทุกประเภท เด็กที่เข้าเรียนร่วมแบบนี้จะต้องเป็นเด็กที่มีความพิการไม่มากนัก มีระดับสติปัญญาและความพร้อมด้านการเรียนตลอดจนวุฒิภาวะทางอารมณ์และสังคมสมวัย ในรายที่เด็กมีความพิการปานกลาง ทางโรงเรียนอาจมีบริการเพิ่มเติม เช่น มีครูการศึกษาพิเศษคอยช่วยเหลือครูประจำชั้น หรือครูประจำวิชา ในการให้ คำแนะนำปรึกษาในเรื่องวิธีสอน การปฏิบัติต่อเด็ก การจัดสภาพแวดล้อมที่มีข้อจำกัดน้อยที่สุด หรือเอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ของเด็กให้มากที่สุด ตลอดจนช่วยประเมินผลพัฒนา การเรียนรู้ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษเหล่านั้น

2. “Integration” หมายถึง การเรียนร่วม ซึ่งจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ไปเรียนในชั้นเรียนปกติบางเวลาหรือบางวิชาและยังหมายรวมถึงการจัดชั้นเรียนเฉพาะเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนปกติ เด็กที่รับบริการในลักษณะนี้มักเป็นเด็กเล็ก และเด็กที่มีความพิการในระดับปานกลางถึงระดับมาก จึงไม่อาจเรียนร่วมเต็มเวลาทุกวิชาได้ ทั้งยังต้องการครูการศึกษาพิเศษที่จะช่วยจัดทำโปรแกรมศึกษารายบุคคลให้ บางกรณี ทางโรงเรียนจะจัดห้องเสริมวิชาการ (Resource Room) และมีอุปกรณ์พิเศษที่จะให้บริการ สำหรับการจัดชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ นั้นเป็นการจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทเดียวกัน มาอยู่กลุ่มเดียวกันเป็นกลุ่มขนาดเล็ก เด็กเหล่านี้จะเรียนในชั้นพิเศษเต็มเวลา แต่จะมีโอกาสร่วมกิจกรรมทางสังคมของโรงเรียนปกติ เมื่อเด็กมีความพร้อมมากพอที่จะส่งไปเรียนร่วมบางวิชาหรือบางเวลาและบางกรณีก็มีโอกาสไปเรียนร่วมเต็มเวลาเมื่อเด็กโตขึ้นและมีความสามารถมากพอ

3. “Inclusion” เป็นการจัดการเรียนร่วมตามความเชื่อว่า เด็กพิการต้องได้รับการศึกษาในระบบการศึกษาทั่วไปในชั้นเรียนตามปกติ ในโรงเรียนที่อยู่ใกล้บ้านและในชุมชนที่อาศัยอยู่เคียงบ่า เคียงไหล่ไปกับเพื่อน ๆ ที่มีได้เป็นเด็กพิการ แนวคิดนี้ต่างกับแนวคิดสองแบบแรกที่เกิดขึ้นในช่วงกลางศตวรรษที่ 18 ตรงที่แนวคิดนี้เชื่อว่าเด็กทุกคนไม่ว่าจะพิการรุนแรงมากมายน้อยแค่ไหน ก็ต้องได้รับการศึกษาทั่วไปแบบที่จัดในชั้นเรียน นักเรียนที่ต้องการวิธีสอนแบบพิเศษ เทคโนโลยีที่จะอำนวยความสะดวก การบำบัดหรือการช่วยเหลือเฉพาะตัว เป็นสิ่งที่ต้องจัดให้ในชั้นเรียนปกติ แนวคิดนี้สะท้อนให้เห็นถึงสิทธิทางการศึกษาของเด็กพิการที่มีกฎหมายรองรับ

สำหรับประเทศไทยคำที่ใช้มีคำเดียว คือ “การเรียนร่วม” ซึ่งหมายความว่า การจัดการให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้รับการบริการการศึกษาในโรงเรียนปกติแต่อาจอยู่ในชั้นปกติ

เต็มเวลา บางเวลาหรือชั้นพิเศษ ก็ขึ้นกับสภาพความพิการ สถิติปัญญาของเด็กเป็นสำคัญ นอกจากนี้ยังมีข้อจำกัดในเรื่องของบุคลากรทางการศึกษาพิเศษที่นับได้ว่าเป็นสาขาขาดแคลน ทำให้โรงเรียนไม่อาจให้บริการได้ดีเท่าที่ควร

2.9 ประโยชน์ของการเรียนร่วม

การเรียนร่วมของเด็กพิเศษต้องอาศัยความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับประโยชน์ เพื่อให้ดำเนินงานเป็นไปด้วยดี ดังที่ (จิราพร เอี่ยมดิลก. 2543 : 78; อ้างอิงจาก พิมพ์อำไพ พุกพิบูลย์) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. ทางด้านการเรียนเด็กพิเศษได้มีโอกาสเรียนตามระดับชั้นในโรงเรียนปกติ โดยเด็กไม่มีข้อบกพร่อง จะต้องปรับตัวให้ปฏิบัติตามกิจกรรมต่างๆ และได้รับทักษะต่าง ๆ มากกว่าเรียนกับเด็กพิเศษด้วยกัน เพราะจะต้องทำตามวัตถุประสงค์ที่ครูตั้งไว้เท่ากับเด็กปกติ
2. ทางด้านสังคมเด็กพิเศษได้มีโอกาสปรับตัวให้เข้ากับสังคมปกติดีขึ้น มีเพื่อนเพิ่มมากขึ้นกว่า การเรียนกับเด็กพิเศษด้วยกัน มีสังคมที่กว้างขึ้น เนื่องจากผู้ปกครองของเด็กปกติมีความเข้าใจ และ ยอมรับเด็กพิเศษ ยอมให้เด็กพิเศษเล่นและคบหาสมาคมกับลูกของตน

องค์ประกอบที่จะช่วยให้การเรียนร่วมประสบผลสำเร็จ

เรโนลด์สและเบิร์ธ (จิราพร เอี่ยมดิลก. 2543 : 78; อ้างอิงจาก Reynolds & Birch. 1977) กล่าวว่า องค์ประกอบที่จะทำให้การเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติประสบผลสำเร็จ มี 9 ประการคือ

1. ครูต้องทำงานประสานกันและร่วมมือกันอย่างดีระหว่างครูการศึกษาพิเศษกับครูปกติ
2. หากครูที่สอนเด็กปกติ มีปัญหาในการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษทางโรงเรียน ต้องหาทางแก้ปัญหา
3. ครูผู้สอนควรมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนร่วม
 - 3.1 มีความเชื่อว่าทุกคนมีสิทธิได้รับการศึกษา
 - 3.2 ควรมีความตั้งใจในการสอน
 - 3.3 ควรมีการวางแผนการศึกษาอย่างรอบคอบ
 - 3.4 ควรจัดการเรียนการสอนให้มีการยืดหยุ่นได้ รวมทั้งขนาดชั้นควรยืดหยุ่นตามจำนวนและความต้องการของเด็ก
 - 3.5 ควรระลึกว่าพัฒนาการของเด็กในด้าน อารมณ์ สังคม ของเด็กมีความสำคัญเช่นเดียวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
4. จัดอบรมครูปกติ ให้มีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับความต้องการของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

5. การเรียนร่วมควรได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารโรงเรียน

6. มีการประเมินการเรียน ความก้าวหน้าในการเรียนของเด็กอย่างสม่ำเสมอ ใช้แหล่งทรัพยากรจากชุมชนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

7. ผู้ปกครองควรมีส่วนร่วมและรับรู้เกี่ยวกับการเรียนร่วม

8. โรงเรียนควรมีความพร้อมก่อนลงมือจัดการเรียนร่วม

สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้โครงการเรียนร่วมได้ผลดี หากการดำเนินการในโครงการเรียนร่วมได้รับความร่วมมือเพียงพอเรื่องใดเรื่องหนึ่งก็จะทำงานได้ด้วยความลำบาก เพราะโครงการเรียนร่วมนั้น ความสำเร็จของงานมิได้อยู่ที่ส่งเด็กเข้าโรงเรียนแล้วก็เป็นโครงการเรียนร่วมแล้ว ในที่นี้มิได้หมายความว่าเช่นนี้ โครงการเรียนร่วมคือ การให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้เรียนร่วมกับเด็กปกติอย่างมีความสุข ในโรงเรียนทั่วไปเพื่อชีวิตในอนาคตเด็กตาบอด สามารถจะมีชีวิตอยู่ในสังคมของคนปกติได้อย่างมีความสุขเช่นเดียวกับเด็กปกติทั่วไป

หากโครงการเรียนร่วมไม่มีปัญหาในเรื่องผู้บริหาร ครูได้รับความรู้เกี่ยวกับการเรียนร่วมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในโรงเรียนปกติแล้ว ปัญหาเพียงอย่างเดียวคือ การจัดหา - ผลิตสื่อ รวบรวมวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ การดำเนินงานของโครงการเรียนร่วมถึงจะดำเนินไปด้วยดี

จึงอาจกล่าวได้ว่า แนวโน้มการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการ จะเป็นนิมิตรหมายที่ดีและเป็นไปในทางบวกมากขึ้น ดังนี้

1. เมื่อก่อนการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จัดในโรงเรียนพิเศษที่จัดตั้งขึ้นสำหรับเด็กพิการแต่ละประเภท แต่ในปัจจุบันนี้ มีแนวโน้มที่จะจัดการศึกษาในลักษณะของการเรียนร่วม โดยจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เข้าเรียนร่วมในห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ หากความพิการ

เป็นอุปสรรคไม่สามารถเรียนร่วมในลักษณะดังกล่าวได้ ก็ควรจัดเป็นชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ

2. เมื่อก่อนการจัดการศึกษาเริ่มเมื่อเด็กอายุ 6 – 7 ปี แม้แต่การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษก็เช่นเดียวกัน แต่มีแนวโน้มว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษควรได้รับการทางการศึกษาเมื่ออายุยังน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ หรือในทันทีที่ค้นพบสภาพความพิการเด็ก การเริ่มให้การศึกษาเมื่อเด็กอายุ 6 – 7 ปี เป็นการช้าเกินไป

3. เมื่อก่อนนักการศึกษามีความเชื่อว่าการเรียนร่วมนั้นสามารถจัดได้เฉพาะสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องไม่มากนักเท่านั้น แต่ในปัจจุบันนักการศึกษาเชื่อว่า เด็กพิการไม่ว่าจะมีความพิการมากหรือน้อยเพียงใด หรือแม้แต่เด็กพิการในขั้นรุนแรงที่สุด ก็สามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติได้โดยจัดเป็นห้องพิเศษในโรงเรียนปกติ

4. เด็กที่มีความต้องการพิเศษมีความสามารถ และความพร้อมแตกต่างกัน การจัดการศึกษาจึงควรจัดให้สอดคล้องกับความต้องการ และความสามารถของเด็ก เนื่องจากเด็กเรียนได้ไม่เท่ากัน การจัดการศึกษาควรจัดเป็นรายบุคคล เด็กแต่ละคนควรมีแผนการศึกษา

เฉพาะบุคคล ไม่ควรใช้หลักสูตรเดียวกับเด็กปกติ หากมีความจำเป็นเพราะเด็กบางคนอาจเรียนได้น้อย กว่าเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร เช่นเด็กปัญญาอ่อน หลักสูตรจึงควรยืดหยุ่น เพื่อตอบสนองความสามารถเฉพาะตัวของนักเรียน

5. ผู้ปกครองควรมีส่วนร่วม และมีบทบาทในการให้การศึกษาแก่บุตรของตน

6. การจัดบริการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษนั้น ไม่ควรมีเฉพาะบุคลากรด้านการสอนเท่านั้น ควรมีบริการทางการแพทย์ควบคู่กันไปเท่าที่จำเป็น ทั้งนี้เพื่อมุ่งจัดความบกพร่องของเด็ก และส่งเสริมให้เด็กเรียนรู้ตามความสามารถของตน บริหารที่จำเป็น อาจได้แก่ การแก้ไขการพูด กายภาพบำบัด จิตบำบัด และการช่วยเหลือที่จำเป็นอื่นๆ

7. การให้การศึกษาแก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ควรเริ่มโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะให้ การศึกษาในระดับปฐมวัย หรือก่อนระดับอนุบาล รวมทั้งระดับอนุบาล จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จินตนา อัมพรภาค (2546 : 91) ที่ศึกษาความคิดเห็นของครูและผู้บริหารที่มีต่อการปฏิบัติงานในโรงเรียนตามมาตรฐานการศึกษาพิเศษโรงเรียนเรียนร่วม ด้านคุณภาพนักเรียนพบว่า ในภาพรวมและเป็นรายข้อทุกข้อมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยมีความเห็นว่าครูผู้สอนทั่วไปพอใจที่เห็นนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเข้าร่วมกิจกรรมและเรียนร่วมกับนักเรียนปกติทั่วไปได้ มากเป็นอันดับแรก รองลงมาครูมีความพึงพอใจนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษมีพัฒนาการดีขึ้นกว่าเดิมเป็นไปตามแผน IEP และนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษสามารถเล่นกับเพื่อนนักเรียนทั่วไปได้ ส่วนผู้ปกครองพอใจที่นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษชอบมาโรงเรียนเป็นอันดับสุดท้าย

สมบุญณ์ อาศิริพจน์ (2542 : บทคัดย่อ) ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบเจตคติของผู้บริหารและครูในโรงเรียนโครงการเรียนร่วมที่มีต่อความสามารถในการเรียนและการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในโรงเรียนกรุงเทพมหานคร พบว่า เจตคติของผู้บริหาร ครูที่ทำการสอนและครูที่ไม่ทำการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในโรงเรียนโครงการเรียนร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยผู้บริหารมีเจตคติในทางบวกต่อความสามารถในการเรียนและการปรับตัวของนักเรียนสูงกว่าครูที่ทำการสอน และครูที่ไม่ทำการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา และครูที่มีวุฒิทางการศึกษาพิเศษมีเจตคติในทางบวกสูงกว่าครูที่ไม่มีวุฒิทางการศึกษาพิเศษ และครูที่มีประสบการณ์ในการเข้าร่วมโครงการเรียนร่วม 5 ปีขึ้นไป มีเจตคติในทางบวกสูงกว่าครูที่มีประสบการณ์ในการเข้าร่วมโครงการเรียนร่วมน้อยกว่า 5 ปี

สุรสิทธิ์ สราวิช; และคณะ (2542 : 111–112) ได้ศึกษาทัศนคติของผู้บริหารโรงเรียนปกติ และครู-อาจารย์ ที่มีต่อสภาพการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิการในโรงเรียนปกติใน

ประเทศไทย ทั้งของหน่วยงานภาครัฐและเอกชน และพบว่าสภาพโรงเรียนปกติที่ดำเนินการจัดการเรียนร่วมให้แก่เด็กพิการโดยทั่วไปส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ความเข้าใจ และมีแนวทางปฏิบัติที่แตกต่างกัน ทำให้การจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิการแต่ละประเภทไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร และยังพบว่ามีความต้องการนิเทศด้านวิชาการ ด้านหลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผล นอกจากนี้ยังพบอีกว่า สภาพปัญหา อุปสรรค และแนวทางในการจัดการเรียนร่วมของเด็กพิการในประเทศไทย เช่น การเตรียมความพร้อมในการจัดเด็กพิการเรียนร่วม การใช้หลักสูตรและการปรับหลักสูตร การจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนร่วม สื่อและนวัตกรรมประกอบการสอน การจัดกิจกรรมเสริม และกิจกรรมแนะแนว ซึ่งผู้บริหารและครูปฏิบัติการสอนในโรงเรียนเรียนร่วมมีความต้องการได้รับการนิเทศ

กองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ “การศึกษาและวิเคราะห์สภาพ การจัดการศึกษาพิเศษในประเทศไทย” รายงานการวิจัย (อัดสำเนา) การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา และวิเคราะห์สภาพการจัดการศึกษาพิเศษในประเทศไทย จากความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครู – อาจารย์ ผู้สอนที่ปฏิบัติหน้าที่สอนในโรงเรียนศึกษาพิเศษ และความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนศึกษาพิเศษ รวมทั้งการศึกษาสภาพการจัดการศึกษาพิเศษของหน่วยงานต่างๆ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาและวิเคราะห์สภาพการจัดการศึกษาพิเศษในประเทศไทยครั้งนี้ประกอบด้วย ผู้บริหารโรงเรียน ครู-อาจารย์ผู้สอนในโรงเรียนศึกษาพิเศษปีการศึกษา 2540 สังกัด กองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา จำนวน 384 คน และผู้ปกครอง นักเรียนที่จัดส่งเด็กพิการเข้าเรียนในโรงเรียนศึกษาพิเศษ จำนวน 626 คน โดยใช้แบบสอบถามมาตรฐานประมาณค่า ชนิด 3 ระดับ ของลิเคอร์ท (Likert Scale) ใช้สอบถามเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนและสภาพปัญหาและอุปสรรค และแบบสำรวจทัศนคติของผู้ปกครองนักเรียนเกี่ยวกับความคิดเห็นในการจัดการศึกษาพิเศษภาพรวมในปัจจุบัน

การวิเคราะห์ข้อมูล สถิติที่ใช้ คือ ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า

1. สภาพการจัดการเรียนการสอน โดยภาพรวมผู้บริหาร ครู – อาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นต่อสภาพการจัดการเรียนการสอนการศึกษาพิเศษ อยู่ในเกณฑ์เห็นด้วยเช่นกัน

1.1 การจัดให้มีชั้นอนุบาล หรือชั้นเตรียมความพร้อมในโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนเด็กพิการ

1.2 การจัดการเรียนการสอนแก่เด็กพิการ ควรมีสถานประกอบการและแหล่งวิทยาการให้ความช่วยเหลือ สนับสนุนการเรียนการสอน

1.3 การจัดให้มีห้องเตรียมความพร้อม และจัดห้องสอนเสริมเป็นห้องเฉพาะสำหรับเด็กพิการหลังจากที่เรียนในชั้นเรียนกับเด็กปกติ ทั้งในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

2. ปัญหาหรืออุปสรรค ในการดำเนินการจัดการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กพิการ ในประเทศไทย ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร ครู – อาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็นว่าเป็น ปัญหา หรืออุปสรรคสำคัญดังนี้

2.1 การขาดแคลนหนังสือ ตำรา และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับความรู้ทาง วิชาการสำหรับเด็กพิการ เพื่อให้นักเรียนผู้ปกครองและครูได้ศึกษาค้นคว้า

2.2 การขาดแคลนสื่อการเรียนที่สนับสนุนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สำหรับเด็กพิการ

2.3 ครูผู้สอนขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการผลิตเอกสารการใช้หลักสูตร สำหรับเด็กพิการ

3. การศึกษาวิเคราะห์สภาพการจัดการศึกษาพิเศษในประเทศไทย ตามความคิดเห็น ของผู้ปกครองนักเรียนเด็กพิการ พบว่า โดยภาพรวมผู้ปกครองของนักเรียนมีความคิดเห็น สอดคล้องกับแนวการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการทั้งในปัจจุบันและที่จะดำเนินการในอนาคต

3.1 สถานภาพการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ตามความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครู ผู้สอนและศึกษานิเทศก์ สำนักงานประถมศึกษา โดยส่วนรวมมีสถานภาพการปฏิบัติปานกลาง

3.2 ปัญหาการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ตามความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอนและ ศึกษานิเทศก์ สำนักงานประถมศึกษา โดยส่วนรวมมีสภาพปัญหาน้อย

3.3 สถานภาพการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ตามความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอนและ ศึกษานิเทศก์ ที่มีตำแหน่งและระดับการศึกษาแตกต่างกันโดยส่วนรวมแตกต่างกัน อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนประสบการณ์ในการทำงาน การศึกษาพิเศษแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.4 ปัญหาการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ตามความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอน และ ศึกษานิเทศก์ สำนักงานประถมศึกษา ที่มีตำแหน่งและระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการ ทำงาน การศึกษาพิเศษแตกต่างกันโดยส่วนรวมแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

แบลนด์ชาร์ด (Blanchard. 1991) ได้ทดลองจัดกิจกรรมเชิงปฐมนิเทศสำหรับเด็กปกติ ระดับประถมศึกษา เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ก่อนดำเนินการ โครงการเรียนร่วม ระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ ผลการทดลองพบว่า เด็ก ปกติมีทัศนคติในทางบวกต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ผู้รายงานจึงเสนอแนะว่า โรงเรียนควร

จัดให้มีกิจกรรมต่างๆ ขึ้น เพื่อสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ก่อนที่จะจัดให้มีการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับปกติ

บิชอป (Bishop. 1986 : 939-936) ที่ศึกษาพบว่า องค์ประกอบที่ทำให้การเรียนร่วมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นประสบความสำเร็จ พบว่าองค์ประกอบที่มีความสำคัญที่สุดตามลำดับได้แก่ ครูปกติที่มีความยืดหยุ่นและให้การยอมรับ ปฏิสัมพันธ์และการยอมรับของเพื่อนนักเรียน ทักษะทางสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ ภาพพจน์ที่ดีเกี่ยวกับตนเอง การพึ่งตนเอง ทักษะที่ดีในครอบครัว แรงจูงใจ บุคลากรสนับสนุน สื่อวัสดุอุปกรณ์ที่เพียงพอ ผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าองค์ประกอบด้านทัศนคติมีความสำคัญต่อความสำเร็จของการเรียนร่วม

อีแวนส์ (Evans. 1981) ได้ทำการศึกษาทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อโครงการเรียนร่วมระหว่างเด็กพิเศษ กับเด็กปกติในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา และพบว่า ผู้ปกครองเด็กมีความเห็นว่าโครงการเรียนร่วมเป็นโครงการที่อำนวยความสะดวกทางการศึกษาให้แก่เด็ก ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีทัศนคติในทางบวกต่อเด็กพิเศษ ตัวแปร ที่สำคัญที่ทำให้ทัศนคติของผู้ปกครองของเด็กแตกต่างกันได้แก่ เพศ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อายุของเด็กพิเศษ และความรู้ของผู้ปกครองเกี่ยวกับเด็กพิเศษ

สรุปได้ว่า ทัศนคติของบุคคลทั่วไปที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษทั้งของไทยและของต่างประเทศ มีลักษณะบางอย่างคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ในอดีตที่ผ่านมาหลายปีแล้วคนทั่วไปยังมีทัศนคติในทางลบต่อเด็กประเภทนี้ ต่อมาเมื่อสังคมเจริญขึ้น ผู้คนได้รับการศึกษาเพิ่มขึ้น ทัศนคติของคนทั่วไป ต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษและต่อการเรียนร่วมเปลี่ยนไปในทางบวกมากขึ้น ดังจะเห็นได้จาก ตัวอย่างงานวิจัยที่กล่าวถึงแล้วเหล่านี้ว่า ในต่างประเทศครู ผู้ปกครอง และผู้บริหารโรงเรียน ส่วนมากมีทัศนคติทางบวกต่อเด็กประเภทนี้และต่อการเรียนร่วม ส่วนในประเทศไทยผู้ปกครองบางคน ยังมีทัศนคติไปในทางตรงกันข้ามเสียอีก จึงอาจกล่าวได้ว่า ทัศนคติต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มีความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการของสังคม ดังเช่น ในประเทศที่เจริญแล้ว ทัศนคติของบุคคลประเภทนี้เป็นไปในทางบวกมากกว่า ส่วนทัศนคติของคนในสังคมนั้น คงจะวิวัฒนาการไปในลักษณะเดียวกัน ในอนาคตสังคมไทยควรจะยอมรับให้เขาเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

อย่างไรก็ตามการจัดการเรียนร่วมมีปัญหาและอุปสรรคพอสมควรทำให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างช้าๆ และได้ปริมาณค่อนข้างน้อย ปัญหาและอุปสรรคที่พบได้แก่ เรื่องความรู้ความเข้าใจด้านการเรียนร่วม ทัศนคติของบุคลากรทั้งผู้บริหาร ผู้สอน ผู้ปกครอง ด้านอาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก หน่วยงานที่จัดการเรียนร่วม การประสานงานหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หลักสูตร อัตราครูต่อนักเรียน การจัดสรรงบประมาณ และนโยบายการจัดเรียนร่วม หากปัญหาต่างๆ ดังกล่าวและได้รับการสะสางให้เข้าใจกันทุกฝ่ายในหน่วยงานแล้ว การจัดเรียนร่วมย่อมจะเกิดประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์อย่างชัดเจน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ ผู้บริหาร รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และนักเรียนปกติในโรงเรียนเรียนร่วมระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย ผู้บริหาร รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และนักเรียนปกติในโรงเรียนเรียนร่วมในระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ปีการศึกษา 2548 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกำหนดโควตา จำนวน 26 โรงเรียน ดังนี้ ผู้บริหาร และรองฝ่ายวิชาการ โรงเรียนละ 2 คน ครูผู้สอน ในชั้นที่มีนักเรียนเรียนร่วมห้องใดห้องหนึ่ง 8 กลุ่มสาระ จำนวน 8 คน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเป็นนักเรียนที่ไปเรียนร่วมทุกคน จำนวน 161 คน นักเรียนปกติในชั้นที่มีนักเรียนเรียนร่วม กำหนดสัดส่วนโดยใช้อัตราส่วน นักเรียนตาบอด 1 : นักเรียนปกติ 2 คน จำแนกได้ดังตาราง 1

ตาราง 1 รายละเอียดของกลุ่มประชากร และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 26 โรงเรียน

สถานภาพ	กลุ่มประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ผู้บริหาร	52	51
ครูผู้สอน	208	207
นักเรียนที่บกพร่องทางการเห็น	161	161
นักเรียนปกติ	322	316
รวม	743	735

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น นักเรียนปกติที่เรียนในห้องที่มีนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเรียนร่วม ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบเลือกตอบ (Check List)

ตอนที่ 2 แบบสอบถาม ความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นนักเรียนปกติ ในโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนร่วมระหว่างนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นกับนักเรียนปกติระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย เป็นแบบประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert's Scale) คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยมีกรอบเนื้อหาในแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และนักเรียนปกติ ต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียน ของผู้ตอบแบบสอบถาม 3 ด้าน คือ

1. ด้านความพร้อมของนักเรียน
2. ด้านวิชาการ
3. ด้านพฤติกรรม
4. ด้านกิจกรรม

ให้คะแนนตามระดับความคิดเห็นดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับมาก

คะแนน 3 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับน้อย

คะแนน 1 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open-Ended) สอบถามข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และนักเรียนปกติที่มีต่อการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นในระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

ตอนที่ 4 เป็นข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. ศึกษารายละเอียด แนวคิด เนื้อหา จากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

2. กำหนดขอบเขตของข้อคำถาม แล้วสร้างแบบสอบถาม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มี 3 ชุด คือ ชุดที่ 1 ของผู้บริหาร มี 40 ข้อ ชุดที่ 2 ของครูผู้สอน มี 40 ข้อ ชุดที่ 3 ของนักเรียนปกติ และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น มี 40 ข้อ

3. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ และการจัดการเรียนร่วม จำนวน 3 คน พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา แล้วหาค่าดัชนีความสอดคล้องกันจากค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index Of Consistency : IOC) ซึ่งค่าดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ (0.66 ถึง 1.00) (รายละเอียดดังภาคผนวกหน้า 125-130) มีค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหาทุกข้อ

4. นำแบบสอบถามที่ได้จากข้อ 3 ไปทดลองใช้ (Try Out) กับผู้บริหาร ครูผู้สอน และนักเรียนเรียนร่วมในระดับมัธยมศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ฉบับที่ 1 จำนวน 10 คน ฉบับที่ 2 จำนวน 30 คน และฉบับที่ 3 จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) ฉบับที่ 1 ได้ค่าความเชื่อมั่น ทั้งฉบับเท่ากับ .97 ฉบับที่ 2 ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .96 และฉบับที่ 3 ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .94 (รายละเอียดดังภาคผนวกหน้า 131-132)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนเรียนร่วม นักเรียนปกติ ในโรงเรียนที่จัดการเรียนร่วมในระดับมัธยมศึกษาที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บข้อมูล ใช้เวลาในการเก็บข้อมูล 6 เดือนตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ – กรกฎาคม 2549 โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒถึงผู้อำนวยการสถานศึกษาที่จัดการเรียนร่วมทุกโรงเรียนในกลุ่มเป้าหมาย

2. ผู้วิจัยนำส่งหนังสือขออนุญาตดำเนินการนำแบบสอบถามไปสอบถาม ผู้บริหาร และครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น นักเรียนปกติในโรงเรียนเรียนร่วมในระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย โดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. รวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามมาตรวจสอบความถูกต้อง สมบูรณ์ แล้วนำไปดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาคัดเลือกเอาเฉพาะฉบับที่สมบูรณ์มาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS For Windows โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นและนักเรียนปกติ ที่มีต่อการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

2. รวบรวมข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และนักเรียนปกติ

เกณฑ์ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น นักเรียนปกติ ในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นในโรงเรียนปกติ โดยแบ่งคะแนนออกเป็นช่วง ๆ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.51-5.00 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นกับนักเรียนปกติ อยู่ในระดับ มากที่สุด

คะแนนตั้งแต่ระหว่าง 3.51-4.50 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นกับนักเรียนปกติ อยู่ในระดับ มาก

คะแนนตั้งแต่ระหว่าง 2.51-3.50 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นกับนักเรียนปกติอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนตั้งแต่ระหว่าง 1.51-2.50 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นกับนักเรียนปกติ อยู่ในระดับ น้อย

คะแนนตั้งแต่ระหว่าง 1.00-1.50 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นกับนักเรียนปกติ อยู่ในระดับ น้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1.1 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of consistency : IOC) ของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรของโรวินีลลี และแฮมบลิตัน (บุญเชิด ภิญโญนนตพงศ์. 2527 : 67-70; อ้างอิงจาก Rovinelli; & Hambliton. n.d.)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC หมายถึง ดัชนีความสอดคล้อง มีค่าระหว่าง -1 ถึง +1
 $\sum R$ หมายถึง ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
 N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรครอนบัค (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 125-126; อ้างอิงจาก Cronbach. n.d.)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ α หมายถึง สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
 n หมายถึง จำนวนข้อของแบบสอบถาม
 $\sum s_i^2$ หมายถึง คะแนนความแปรปรวนแต่ละข้อ
 s_t^2 หมายถึง คะแนนความแปรปรวนทั้งฉบับ

2. สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

2.1 ค่าร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร (สมัย เหล่าวานิชย์. 2535 : 611)

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนข้อมูลที่ได้}}{\text{จำนวนข้อมูลทั้งหมด}} \times 100$$

2.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2537 : 32)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\bar{x}$ หมายถึง ค่าเฉลี่ย
 $\sum x$ หมายถึง ผลรวมทั้งหมดของข้อมูล
 N หมายถึง จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2.3 หาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2540 : 103)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ $S.D.$ หมายถึง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum x^2$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 $(\sum x)^2$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนทั้งสองยกกำลังสอง
 N หมายถึง จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

2.4 หาค่าการทดสอบเอฟ (F-test) ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้สูตรอินเกล วีเยร์มา และเจอส์ (ผ่องศรี วาณิชยศุภางค์. 2543 : 180; อ้างอิงจาก Hinkle, Wiersma; & Jurs. n.d.)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ F แทน ค่าสถิติในการแจกแจงแบบเอฟ (F-Distribution)
 MS_b แทน ความแปรปรวน ระหว่างกลุ่ม
 MS_w แทน ความแปรปรวน ภายในกลุ่ม

2.5 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างเป็นรายคู่ เมื่อพบว่าค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้วิธีการของเซฟเฟ (Scheffe's Method) ใช้สูตรอินเกล เวียร์มา และเจอส์ (บุญธรรม กิจปรีดาภิสุทธิ์, 2531 : 146; อ้างอิงจาก Hinkle, Wiersma; & Jurs. n.d.)

$$F = \frac{(\bar{x}_1 - \bar{x}_2)^2}{MS_w \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right) (k - 1)}, df = k - 1, n - k$$

เมื่อ F แทน ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบพหุคูณของเซฟเฟ
 $\bar{x}_1, \bar{x}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และ 2
 MS_w แทน ค่า Mean Square ภายในกลุ่ม
 n_1, n_2 แทน จำนวนในกลุ่มตัวอย่างที่ 1, 2
 k แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

2.6 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยหาค่าที่ (t-test) (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2536 : 84-86)

2.6.1 ในกรณีที่ความแปรปรวนของประชากรเท่ากัน ใช้สูตร

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)s_1^2 + (n_2 - 1)s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}, df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ t แทน ค่าการแจกแจงของที (t – distribution)
 $\bar{x}_1, \bar{x}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และ กลุ่มตัวอย่างที่ 2
 n_1, n_2 แทน ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และ กลุ่มตัวอย่างที่ 2
 s_1^2, s_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และกลุ่มตัวอย่างที่ 2

2.6.2 ในกรณีที่ความแปรปรวนของประชากรไม่เท่ากัน ใช้สูตร

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}, df = \frac{\left(\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}\right)^2}{\frac{\left(\frac{s_1^2}{n_1}\right)^2}{n_1 - 1} + \frac{\left(\frac{s_2^2}{n_2}\right)^2}{n_2 - 1}}$$

เมื่อ t แทน ค่าการแจกแจงของที (t – distribution)

$\bar{x}_1, \bar{x}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และ กลุ่มตัวอย่างที่ 2

n_1, n_2 แทน ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และ กลุ่มตัวอย่างที่ 2

s_1^2, s_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และ กลุ่มตัวอย่างที่ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทนี้เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เรื่อง บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2. การนำเสนอวิเคราะห์ข้อมูล 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะตามความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ครั้งนี้ ดังนี้

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

F แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F-distribution

t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution

SS แทน ค่าผลบวกยกกำลังสองของคะแนน (Sum of Square)

MS แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยของผลบวกยกกำลังสองของคะแนน (Mean Square)

df แทน ระดับขั้นความเสรี (Degree of Freedom)

* แทน มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

** แทน มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วยผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และนักเรียนปกติ ซึ่งมีรายละเอียดปรากฏดังตาราง 2-4

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของผู้บริหารสถานศึกษา ที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ อายุ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วม จำนวนนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียน

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	25	49.00
หญิง	26	51.00
รวม	51	100.00
วุฒิทางการศึกษา		
ปริญญาตรี	17	33.30
ปริญญาโท	34	66.70
รวม	51	100.00
ตำแหน่งปัจจุบัน		
ผู้อำนวยการ	22	43.10
รองผู้อำนวยการ	29	56.90
รวม	51	100.00
ประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วม		
1-3 ปี	12	23.50
4-6 ปี	14	27.50
7-10 ปี	4	7.80
มากกว่า 10 ปี	21	41.20
รวม	51	100.00

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระยะเวลาจัดการเรียนร่วมของโรงเรียน		
1-5 ปี	15	29.40
6 -10 ปี	10	19.60
11 -15 ปี	18	35.30
15 – 20 ปี	8	15.70
รวม	51	100.00
จำนวนนักเรียนเรียนร่วม		
1-3 คน	6	11.80
4-6 คน	10	19.60
7-9 คน	13	25.50
มากกว่า 10 คน	22	43.10
รวม	51	100.00

จากตาราง 2 พบว่า สถานภาพของผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนที่จัดการเรียนร่วม จำนวน 51 คน เป็นเพศหญิง ร้อยละ 49 เป็นเพศชาย ร้อยละ 51 มีวุฒิการศึกษาปริญญาตรี ร้อยละ 33.3 วุฒิการศึกษาปริญญาโท ร้อยละ 67.7 ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนร้อยละ 43.1 และ รองผู้อำนวยการ ร้อยละ 56.9 มีประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วม เป็นเวลา 1-3 ปี ร้อยละ 23.5 เป็นเวลา 4 - 6 ปี ร้อยละ 27.5 เป็นเวลา 7-10 ปี ร้อยละ 7.8 และมากกว่า 10 ปี ร้อยละ 41.2 ระยะเวลาใน การจัดการเรียนร่วมของโรงเรียน ตั้งแต่ 1-5 ปี ร้อยละ 29.4 ระยะเวลา 6-10 ปี ร้อยละ 19.6 ระยะเวลา 11 –15 ปี ร้อยละ 35.3 และระยะเวลา 15-20 ปี ร้อยละ 15.7 จำนวนนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียน โรงเรียนละ 1-3 คนร้อยละ 11.8 จำนวนนักเรียนเรียนร่วม 4-6 คน ร้อยละ 19.6 จำนวนนักเรียนเรียนร่วม 7-9 คน ร้อยละ 25.5 และจำนวนนักเรียนเรียนร่วม มากกว่า 10 คน ร้อยละ 43.1

ตาราง 3 จำนวนและร้อยละของครูผู้สอนที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ อายุ วุฒิการศึกษา
ประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วม จำนวนนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียน

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	60	29.00
หญิง	147	71.00
รวม	207	100.00
อายุ		
20-30 ปี	22	10.62
31-40 ปี	54	26.09
41-50 ปี	92	44.45
51 ปีขึ้นไป	39	18.84
รวม	207	100.00
วุฒิการศึกษา		
ปริญญาตรี	153	73.90
ปริญญาโท	54	26.10
รวม	207	100.00
ประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม		
1-3 ปี	54	26.10
4-6 ปี	46	23.20
7-10 ปี	24	11.60
มากกว่า 10 ปี	81	39.10
รวม	207	100.00
จำนวนนักเรียนเรียนร่วม		
1-5 คน	91	43.96
6-10 คน	60	28.99
11-15 คน	30	14.49
มากกว่า 16 คน	26	12.56
รวม	207	100.00

จากตาราง 3 พบว่า สถานภาพของครูผู้สอนในโรงเรียนที่จัดการเรียนร่วม จำนวน 207 คน เป็นเพศหญิง ร้อยละ 71 เป็นเพศชาย ร้อยละ 29 อายุ 20-30 ปี ร้อยละ 10.6 อายุ 31-40 ปี ร้อยละ 26.1 อายุ 41-50 ปี ร้อยละ 44.4 และอายุ 51 ปีขึ้นไป ร้อยละ 18.8 มีวุฒิการศึกษาปริญญาตรี ร้อยละ 74 วุฒิการศึกษาปริญญาโท ร้อยละ 26 มีประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม เป็นเวลา 1-3 ปี ร้อยละ 26.1 เป็นเวลา 4 - 6 ปี ร้อยละ 23.2 เป็นเวลา 7-10 ปี ร้อยละ 11.6 และมากกว่า 10 ปี ร้อยละ 39.1 จำนวนนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียน โรงเรียนละ 1-5 คน ร้อยละ 44 จำนวนนักเรียนเรียนร่วม 6-10 คน ร้อยละ 29 จำนวนนักเรียนเรียนร่วม 11-15 คน ร้อยละ 14.5 และจำนวนนักเรียนเรียนร่วม มากกว่า 16 คน ร้อยละ 12.6

ตาราง 4 จำนวนและร้อยละของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประเภทของนักเรียน ระดับชั้นที่ศึกษา ระยะเวลาในการเรียนร่วม และจำนวนนักเรียนเรียนร่วมในชั้น

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประเภทของนักเรียน		
นักเรียนปกติ	316	66.20
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น	161	33.80
รวม	477	100.00
ระดับชั้นที่ศึกษา		
มัธยมศึกษาปีที่ 1-3	247	51.80
มัธยมศึกษาปีที่ 4-6	230	48.20
รวม	477	100.00
ระยะเวลาในการเรียนร่วม		
1-3 ปี	313	65.60
4-6 ปี	164	34.40
รวม	477	100.00
จำนวนนักเรียนเรียนร่วมในชั้น		
1-3 คน	383	80.29
4-6 คน	61	12.79
มากกว่า 6 คน	33	6.92
รวม	477	100.00

จากตาราง 4 พบว่า สถานภาพของนักเรียนในโรงเรียนที่จัดการเรียนร่วม จำนวน 477 คน เป็นนักเรียนปกติ ร้อยละ 66.2 เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ร้อยละ 33.8 เรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ร้อยละ 51.8 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ร้อยละ 48.2 มีระยะเวลาในการเรียนร่วม 1-3 ปี ร้อยละ 65.6 ระยะเวลา 4-6 ปี ร้อยละ 34.4 จำนวนนักเรียนเรียนร่วมในชั้น ชั้นละ 1-3 คน ร้อยละ 80.3 ชั้นละ 4-6 คน ร้อยละ 12.8 และมากกว่า 6 คน ร้อยละ 6.9

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และนักเรียนปกติ ต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านความพร้อมของนักเรียน ด้านวิชาการ ด้านพฤติกรรม และด้านกิจกรรม ปรากฏดังตาราง 5-19

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย รายด้านและโดยภาพรวม

การจัดการเรียนร่วมของนักเรียนตาบอด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ด้านความพร้อมของนักเรียน	3.90	.64	มาก
2. ด้านวิชาการ	3.80	.61	มาก
3. ด้านพฤติกรรม	4.05	.51	มาก
4. ด้านกิจกรรม	4.05	.50	มาก
รวม	3.95	.48	มาก

จากตาราง 5 พบว่า ผู้บริหารโรงเรียนมีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยด้านพฤติกรรม และด้านกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 รองลงมาได้แก่ ด้านความพร้อมของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 และด้านวิชาการ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.80

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็น ของผู้บริหารโรงเรียน ต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด รายข้อและโดยภาพรวม

การจัดการเรียนร่วมของนักเรียนตาบอด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. โรงเรียนมีนโยบายการจัดการเรียนร่วมในแผนปฏิบัติงานของโรงเรียนชัดเจน	3.90	.90	มาก
2. โรงเรียนได้ชี้แจงนโยบายการจัดการเรียนร่วมกับคณะกรรมการสถานศึกษา	3.80	.78	มาก
3. โรงเรียนมีคณะกรรมการพัฒนางานเรียนร่วมอย่างเป็นระบบ	3.90	.99	มาก
4. โรงเรียนได้กำหนดบุคลากรที่รับผิดชอบงานเรียนร่วมชัดเจน	4.25	.82	มาก
5. โรงเรียนได้ปรับสภาพแวดล้อมให้เหมาะสม	3.84	.88	มาก
6. โรงเรียนได้จัดห้องเสริมวิชาการไว้บริการนักเรียนเรียนร่วม	3.98	.98	มาก
7. โรงเรียนได้ส่งบุคลากรที่รับผิดชอบเข้ารับการอบรมเรื่องการจัดการเรียนร่วม	4.10	.92	มาก
8. ผู้บริหารมีความพึงพอใจในการจัดการเรียนร่วม	4.14	.66	มาก
9. โรงเรียนได้จัดสรรงบประมาณสนับสนุนงานเรียนร่วม	3.65	.82	มาก
10. ผู้บริหารต้นสังกัดได้มาติดตามดูแลเรื่องการจัดการเรียนร่วม	3.51	1.10	มาก
รวม	3.91	.64	มาก

จากตาราง 6 พบว่า ผู้บริหารโรงเรียน มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดย โรงเรียนได้กำหนดบุคลากรที่รับผิดชอบงานเรียนร่วมชัดเจน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 รองลงมาได้แก่ ผู้บริหารมีความพึงพอใจในการจัดการเรียนร่วม มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.14 และผู้บริหารต้นสังกัดได้มาติดตามดูแลเรื่องการจัดการเรียนร่วม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 3.51

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็น ของผู้บริหารโรงเรียน ต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านวิชาการ รายข้อและโดยภาพรวม

การจัดการเรียนร่วมของนักเรียนตาบอด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. โรงเรียนยอมรับในความสามารถของนักเรียนเรียนร่วม	4.08	.72	มาก
2. บุคลากรทุกฝ่ายมีความพึงพอใจในการจัดการเรียนร่วม	3.75	.80	มาก
3. ครูผู้สอนไม่มีปัญหาในการสอนนักเรียนเรียนร่วม	3.90	.83	มาก
4. ครูผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจในการจัดการเรียนร่วม	3.88	.89	มาก
5. ครูผู้สอนได้ปรับหลักสูตรให้เหมาะสมกับนักเรียนเรียนร่วม	3.57	.94	มาก
6. ครูผู้สอนมีการจัดทำ IEP ให้นักเรียนเรียนร่วมทุกคน	3.45	1.03	มาก
7. ครูผู้สอนมีการวัดผลประเมินผลตามสภาพจริงและสอดคล้องกับนักเรียนเรียนร่วม	3.90	.90	มาก
8. ครูผู้สอนที่รับผิดชอบมีความรู้ความถนัดในการจัดการเรียนร่วม	3.71	1.01	มาก
9. ท่านมีความพึงพอใจในผลการเรียนของนักเรียนเรียนร่วม	3.86	.80	มาก
10. โรงเรียนมีการส่งเสริมและพัฒนานักเรียนเรียนร่วมที่มีผลการเรียนดีในที่สาธารณะ	3.94	.73	มาก
รวม	3.80	.61	มาก

จากตาราง 7 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านวิชาการ โดยรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยโรงเรียนยอมรับในความสามารถของนักเรียนเรียนร่วม มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.08 รองลงมาได้แก่ โรงเรียนมีการส่งเสริมและพัฒนานักเรียนเรียนร่วมที่มีผลการเรียนดีในที่สาธารณะ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 และครูผู้สอนมีการจัดทำ IEP ให้นักเรียนเรียนร่วมทุกคน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.45

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็น ของผู้บริหารโรงเรียน ต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านพฤติกรรม รายข้อและโดยภาพรวม

การจัดการเรียนร่วมของนักเรียนตาบอด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. นักเรียนสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนๆ ได้ดี	4.02	.71	มาก
2. นักเรียนสามารถช่วยเหลือตนเองได้ในทุกโอกาส	3.88	.65	มาก
3. นักเรียนสามารถเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนได้อย่างสม่ำเสมอ	3.98	.76	มาก
4. นักเรียนรู้จักเคารพและให้เกียรติผู้อื่น	4.20	.63	มาก
5. นักเรียนมีกิริยามารยาทสุภาพ	4.25	.63	มาก
6. นักเรียนแสดงกิริยาได้เหมาะสมตามกาล วยและโอกาส	4.18	.62	มาก
7. นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง	3.82	.77	มาก
8. นักเรียนเรียนร่วมไม่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา	4.00	.66	มาก
9. นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย	3.90	.76	มาก
10. โรงเรียนใช้กฎเกณฑ์-ระเบียบต่างๆ กับนักเรียนเรียนร่วมเช่นเดียวกับนักเรียนปกติ	4.27	.67	มาก
รวม	4.05	.51	มาก

จากตาราง 8 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านพฤติกรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากเท่ากับ 4.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยโรงเรียนใช้กฎเกณฑ์-ระเบียบต่างๆ กับนักเรียนเรียนร่วมเช่นเดียวกับนักเรียนปกติ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.27 รองลงมา มีกิริยามารยาทสุภาพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 และนักเรียน มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.82

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็น ของผู้บริหารโรงเรียน ต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านกิจกรรม รายข้อและโดยภาพรวม

ด้านกิจกรรม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. นักเรียนยินดีและเต็มใจในการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน	4.14	.57	มาก
2. นักเรียนได้แสดงความสามารถในการเข้าร่วมกิจกรรมอย่างเต็มศักยภาพเมื่อมีโอกาส	4.08	.72	มาก
3. นักเรียนสามารถเข้าร่วมกิจกรรมและแสดงออกอย่างหลากหลาย	4.02	.76	มาก
4. นักเรียนได้รับการยกย่องชมเชยจากเพื่อนๆ ในการเข้าร่วมกิจกรรม	4.14	.72	มาก
5. นักเรียนจะได้รับโอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมทุกครั้ง	4.06	.68	มาก
6. นักเรียนสามารถแสดงความสามารถได้เหมาะสมกับกาลเทศะ	4.06	.61	มาก
7. นักเรียนจะเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนทุกครั้ง	4.02	.71	มาก
8. นักเรียนสามารถสร้างชื่อเสียงให้ โรงเรียนในการทำกิจกรรม	3.90	.88	มาก
9. นักเรียนสามารถร่วมกิจกรรมได้เช่นเดียวกับนักเรียนปกติ	3.90	.78	มาก
10 เพื่อนๆ มักจะให้การดูแล และช่วยเหลือในการร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี	4.25	.63	มาก
รวม	4.06	.50	มาก

จากตาราง 9 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านกิจกรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยเพื่อนๆ มักจะให้การดูแล และช่วยเหลือในการร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.25 รองลงมาได้แก่ นักเรียนยินดีและเต็มใจในการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน และนักเรียนได้รับการยกย่องชมเชยจากเพื่อนๆ ในการเข้าร่วมกิจกรรมมี

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 และนักเรียนสามารถสร้างชื่อเสียงให้โรงเรียนในการทำกิจกรรม และนักเรียนสามารถร่วมกิจกรรมได้เช่นเดียวกับนักเรียนปกติ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.90

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของครูผู้สอน ต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย
รายด้านและโดยภาพรวม

การจัดการเรียนร่วมของนักเรียนตาบอด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด	3.77	.59	มาก
2. ด้านวิชาการ	3.61	.54	มาก
3. ด้านพฤติกรรม	3.74	.45	มาก
4. ด้านกิจกรรม	3.76	.52	มาก
รวม	3.72	.43	มาก

จากตาราง 10 พบว่า ครูผู้สอนนักเรียนเรียนร่วม มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.77 รองลงมาได้แก่ ด้านกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 และด้านวิชาการ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.61

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็น ของครูผู้สอน ต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วม ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด รายข้อและโดยภาพรวม

การจัดการเรียนร่วมของนักเรียนตาบอด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. นักเรียนมีความพร้อมในการเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ	3.57	.81	มาก
2. นักเรียนเรียนร่วมมีอายุที่เหมาะสม	3.71	.77	มาก
3. นักเรียนมีความพร้อมในด้านการเคลื่อนไหวและการช่วยเหลือตนเอง	3.73	.73	มาก
4. นักเรียนสามารถพูดโต้ตอบกับครูผู้สอนได้ดี	3.92	.79	มาก
5. นักเรียนสามารถเดินทางภายใน โรงเรียนด้วยตนเอง	3.75	.79	มาก
6. นักเรียนมีความเพียรพยายาม และมีความตั้งใจในการเรียน	3.89	.77	มาก
7. นักเรียนมีทักษะด้านการฟัง	4.16	.76	มาก
8. นักเรียนมีทักษะด้านการพูด	3.93	.95	มาก
9. นักเรียนมีทักษะด้านการอ่าน	3.56	1.15	มาก
10. นักเรียนมีทักษะด้านการเขียน	3.52	1.09	มาก
รวม	3.77	.57	มาก

จากตาราง 11 พบว่า ครูผู้สอนนักเรียนเรียนร่วม มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยในด้านความพร้อมของนักเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยนักเรียนมีทักษะด้านการฟัง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.16 รองลงมาได้แก่ นักเรียนมีทักษะด้านการพูด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.93 และนักเรียนมีทักษะด้านการเขียนมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.52

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของครูผู้สอน ต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านวิชาการ รายข้อและโดยภาพรวม

การจัดการเรียนร่วมของนักเรียนตาบอด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ท่านมีความมั่นใจในการสอนในชั้นที่มีนักเรียนเรียนร่วม	3.69	.83	มาก
2. มีการปรับหลักสูตรให้เหมาะสมกับนักเรียน	3.48	.91	ปานกลาง
3. มีการปรับสื่อ และอุปกรณ์การสอนให้เหมาะสม	3.36	.82	ปานกลาง
4. มีครูเสริมวิชาการในการช่วยเหลือและประสานงานอย่างสม่ำเสมอ	3.65	.83	มาก
5. มีการปรับสื่อ-และอุปกรณ์การสอนให้เหมาะสมกับนักเรียน	3.49	.88	ปานกลาง
6. มีครูเสริมวิชาการมีการช่วยเหลือและประสานงานอย่างสม่ำเสมอ	3.52	.84	มาก
7. มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมและพัฒนาการเรียนร่วม	3.33	.89	ปานกลาง
8. มีการปรับการวัดผลให้เหมาะสมกับนักเรียน	3.92	.63	มาก
9. มีการปรับแผนการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนเรียนร่วม	3.93	.62	มาก
10. ครูผู้สอนส่วนใหญ่ และนักเรียนปกติยอมรับในความสามารถของนักเรียน	3.72	.70	มาก
รวม	3.61	.54	มาก

จากตาราง 12 พบว่า ครูผู้สอนนักเรียนเรียนร่วม มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนมีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ในด้านวิชาการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.61 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก มีการปรับแผนการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนเรียนร่วม มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.93 รองลงมาได้แก่ มีการปรับการวัดผลให้เหมาะสมกับนักเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 และมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมและพัฒนาการเรียนร่วม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.33

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็น ของครูผู้สอน ต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านพฤติกรรม รายข้อและโดยภาพรวม

การจัดการเรียนร่วมของนักเรียนตาบอด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. นักเรียนเรียนร่วมมีปัญหาเรื่องการปรับตัวเข้ากับนักเรียนปกติ	2.94	1.22	ปานกลาง
2. นักเรียนสามารถปรับตัวเข้ากับนักเรียนปกติได้ดี	3.86	.79	มาก
3. นักเรียนสามารถช่วยเหลือตนเองได้ในทุกโอกาส	3.75	.73	มาก
4. เพื่อนๆ จะให้การยอมรับในความสามารถของนักเรียนเรียนร่วม	3.82	.66	มาก
5. นักเรียนสามารถเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนได้อย่างสม่ำเสมอ	3.60	.76	มาก
6. นักเรียนรู้จักเคารพ และให้เกียรติผู้อื่น	3.95	.62	มาก
7. นักเรียนพูดจาสุภาพอ่อนโยนเหมาะสมกับความ เป็นนักเรียน	3.98	.70	มาก
8. นักเรียนสามารถสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียนได้	3.64	.94	มาก
9. นักเรียนสามารถแสดงกิริยาได้ตามวัย และโอกาส	3.82	.68	มาก
10. โรงเรียนใช้กฎเกณฑ์-ระเบียบต่างๆกับนักเรียนเรียนร่วมเช่นเดียวกับนักเรียนปกติ	4.00	.69	มาก
รวม	3.74	.45	มาก

จากตาราง 13 พบว่า ครูผู้สอนนักเรียนเรียนร่วม มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยใน ด้านพฤติกรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ส่วนมากอยู่ในระดับมาก โดยโรงเรียนใช้กฎเกณฑ์-ระเบียบต่างๆ กับนักเรียนเรียนร่วม เช่นเดียวกับนักเรียนปกติมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.00 รองลงมาได้แก่ นักเรียนพูดจาสุภาพอ่อนโยนเหมาะสมกับความเป็นนักเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 และ นักเรียนเรียนร่วมมีปัญหาเรื่องการปรับตัวเข้ากับนักเรียนปกติมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 2.94

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของครูผู้สอน ต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านกิจกรรม รายข้อและโดยภาพรวม

การจัดการเรียนร่วมของนักเรียนตาบอด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. โรงเรียนยินดีและเต็มใจที่จะให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน	4.09	.62	มาก
2. นักเรียนมีโอกาสดำเนินการได้แสดงความสามารถในการร่วมกิจกรรม	3.81	.81	มาก
3. นักเรียนให้ความร่วมมือกับกิจกรรมของโรงเรียนเป็นอย่างดี	3.81	.76	มาก
4. นักเรียนมีความสามารถในการแสดงออกในหลายๆ ด้าน	3.65	.80	มาก
5. นักเรียนแสดงความสามารถได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ	3.79	.71	มาก
6. นักเรียนได้รับความสนใจจากเพื่อนๆ มาก เมื่อได้เข้าร่วมกิจกรรม	3.69	.65	มาก
7. นักเรียนได้รับการยกย่องชมเชยในการร่วมกิจกรรม	3.75	.66	มาก
8. นักเรียนสามารถสร้างชื่อเสียงให้โรงเรียนในการทำกิจกรรม	3.53	.89	มาก
9. นักเรียนสามารถร่วมกิจกรรมได้เช่นเดียวกับนักเรียนปกติ	3.65	.79	มาก
10. เพื่อนๆ มักจะให้การช่วยเหลือดูแล ในการร่วมกิจกรรม	3.89	.76	มาก
รวม	3.76	.52	มาก

จากตาราง 14 พบว่า ครูผู้สอนนักเรียนเรียนร่วม มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ในด้านกิจกรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยโรงเรียนยินดีและเต็มใจที่จะให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.09 รองลงมาได้แก่ เพื่อนๆ มักจะให้การช่วยเหลือดูแลในการร่วม กิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 และนักเรียนสามารถสร้างชื่อเสียงให้โรงเรียนในการทำกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.53

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักเรียนต่อบริบทในการจัดการเรียน
รวมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย รายด้าน
และโดยภาพรวม

การจัดการเรียนรวม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด	3.86	.58	มาก
2. ด้านวิชาการ	3.80	.59	มาก
3. ด้านพฤติกรรม	3.88	.60	มาก
4. ด้านกิจกรรม	3.72	.69	มาก
รวม	3.82	.54	มาก

จากตาราง 15 พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนรวมของ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย โดยภาพรวมอยู่ใน
ระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน
โดยด้านพฤติกรรม มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.88 รองลงมาได้แก่ ด้านความพร้อมของนักเรียน
ตาบอด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 และด้านกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.72

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักเรียนตอบรับทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด รายข้อและโดยภาพรวม

การจัดการเรียนร่วมของนักเรียนตาบอด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ความพึงพอใจในการจัดการเรียนร่วม	3.92	.84	มาก
2. นักเรียนที่ออกเรียนร่วมมีอายุที่เหมาะสม	3.42	.95	ปานกลาง
3. นักเรียนมีความพร้อมในด้านการเคลื่อนไหว	3.79	.89	มาก
4. นักเรียนช่วยเหลือตนเองได้	3.91	.86	มาก
5. นักเรียนสามารถเดินทางภายในโรงเรียนด้วยตนเอง	3.91	.98	มาก
6. นักเรียนมีความเพียรพยายามในการเรียน	3.94	.86	มาก
7. นักเรียนมีทักษะด้านการฟัง	4.17	.89	มาก
8. นักเรียนมีทักษะด้านการพูด	4.01	.89	มาก
9. นักเรียนมีทักษะด้านการอ่าน	3.77	.95	มาก
10. นักเรียนมีทักษะด้านการเขียน	3.78	.96	มาก
รวม	3.86	.58	มาก

จากตาราง 16 พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นตอบรับทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ในด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก โดยนักเรียนมีทักษะด้านการฟัง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.17 รองลงมาได้แก่ นักเรียนมีทักษะด้านการพูด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.01 และนักเรียนที่ออกเรียนร่วมมีอายุ ที่เหมาะสม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.42

ตาราง 17 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักเรียนต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านวิชาการ รายข้อและโดยภาพรวม

การจัดการเรียนร่วมของนักเรียนตาบอด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. หลักสูตรมีความเหมาะสมกับนักเรียนเรียนร่วม	3.52	.94	มาก
2. นักเรียนมีความรู้พื้นฐานเหมาะสมกับระดับชั้น	3.63	.85	มาก
3. นักเรียนมีความสนใจและตั้งใจเรียน	3.87	.91	มาก
4. นักเรียนให้ความร่วมมือในกิจกรรมการเรียนการสอน	3.97	.74	มาก
5. นักเรียนมีความรับผิดชอบในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย	3.87	.78	มาก
6. นักเรียนมีความสนใจและตั้งใจเรียน	3.94	.77	มาก
7. นักเรียนส่งการบ้าน/งานที่ได้รับมอบหมายสม่ำเสมอและตรงเวลา	3.74	.86	มาก
8. นักเรียนตั้งใจทำงาน/การบ้านอย่างเต็มความสามารถ	3.82	.89	มาก
9. นักเรียนมีความสามารถด้านการพูด	3.80	.88	มาก
10. นักเรียนพูดได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ	3.83	.88	มาก
รวม	3.80	.60	มาก

จากตาราง 17 พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ในด้านวิชาการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยนักเรียนให้ความร่วมมือในกิจกรรมการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.97 รองลงมาได้แก่ นักเรียนมีความสนใจและตั้งใจเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 และหลักสูตรมีความเหมาะสมกับนักเรียนเรียนร่วม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.52

ตาราง 18 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของนักเรียนตอบรับทในการจัดการเรียนร่วมของ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านพฤติกรรม
รายข้อและโดยภาพรวม

การจัดการเรียนร่วมของนักเรียนตาบอด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. นักเรียนปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ดี	4.04	.87	มาก
2. นักเรียนได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนอยู่เสมอ	3.96	.89	มาก
3. นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง	3.70	.90	มาก
4. นักเรียนเรียนร่วมไม่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา	3.69	1.16	มาก
5. นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย	3.85	.85	มาก
6. นักเรียนรู้จักเคารพและให้เกียรติผู้อื่น	4.11	.85	มาก
7. นักเรียนพูดจาสุภาพอ่อนโยน	3.89	.85	มาก
8. นักเรียนรู้จักควบคุมอารมณ์ได้เป็นอย่างดี	3.84	.91	มาก
9. นักเรียนเรียนร่วมมีกิริยามารยาทที่สุภาพ	3.90	.80	มาก
10. นักเรียนสามารถปฏิบัติตัวได้ใกล้เคียงกับนักเรียนปกติ	3.85	.83	มาก
รวม	3.88	.60	มาก

จากตาราง 18 พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นตอบรับทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ในด้านพฤติกรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยนักเรียนรู้จักเคารพและให้เกียรติผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.11 รองลงมาได้แก่ นักเรียนปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ดี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 และนักเรียนเรียนร่วมไม่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 3.69

ตาราง 19 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็น ของนักเรียนต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านกิจกรรม รายข้อและโดยภาพรวม

การจัดการเรียนร่วมของนักเรียนตาบอด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. นักเรียนยินดีและเต็มใจเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน	3.92	.84	มาก
2. นักเรียนแสดงความสามารถอย่างเต็มที่เมื่อมีโอกาส	3.89	.91	มาก
3. นักเรียนให้ความร่วมมือกับกิจกรรมของโรงเรียนเป็นอย่างดี	3.78	.91	มาก
4. นักเรียนมีความสามารถในการแสดงออกในหลายๆ ด้าน	3.63	.98	มาก
5. นักเรียนแสดงความสามารถได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ	3.79	.89	มาก
6. นักเรียนได้รับความสนใจจากเพื่อนๆ มาก เมื่อได้เข้าร่วมกิจกรรม	3.69	.94	มาก
7. นักเรียนได้รับการยกย่องชมเชยในการร่วมกิจกรรม	3.62	.95	มาก
8. นักเรียนสามารถสร้างชื่อเสียงให้ โรงเรียนในการทำกิจกรรม	3.43	1.10	ปานกลาง
9. นักเรียนสามารถร่วมกิจกรรมได้เช่นเดียวกับนักเรียนปกติ	3.67	.98	มาก
10. นักเรียนปกติจะให้การดูแล และช่วยเหลือนักเรียนเรียนร่วมในการร่วมกิจกรรม	3.82	.93	มาก
รวม	3.72	.69	มาก

จากตาราง 19 พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ในด้านกิจกรรมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก โดยนักเรียนยินดีและเต็มใจเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 รองลงมาได้แก่นักเรียนแสดงความสามารถอย่างเต็มที่เมื่อมีโอกาสเท่ากับ 3.89 และนักเรียนสามารถสร้างชื่อเสียงให้โรงเรียนในการทำกิจกรรม มีเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.43

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วม
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ผลปรากฏดังตาราง
20-31

ตาราง 20 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของผู้บริหารต่อบริบทในการจัด
การเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย
จำแนกตามประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วม ด้านความพร้อมของนักเรียนที่มีความ
บกพร่องทางการเห็น

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	.20	.07	.15
ภายในกลุ่ม	47	20.32	.43	
รวม	50	20.52		

จากตาราง 20 ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วมต่างกันมีความคิดเห็นต่อ
บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาใน
ประเทศไทย ด้านความพร้อมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 21 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของผู้บริหารต่อบริบทในการจัดการ
เรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย
จำแนกตามประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วม ด้านวิชาการ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	1.19	.40	1.08
ภายในกลุ่ม	47	17.37	.37	
รวม	50	18.56		

จากตาราง 21 ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วมต่างกันมีความคิดเห็น
ต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาใน
ประเทศไทย ด้านวิชาการ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 22 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้บริหารต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วม ด้านพฤติกรรม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	.75	.25	.97*
ภายในกลุ่ม	47	12.14	.26	
รวม	50	12.89		

จากตาราง 22 ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วมต่างกันมีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านพฤติกรรม ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 23 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของผู้บริหารต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วม ด้านกิจกรรม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	.45	.15	.58
ภายในกลุ่ม	47	12.29	.26	
รวม	50	12.74		

จากตาราง 23 ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วมต่างกันมีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านกิจกรรม ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 24 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของผู้บริหารต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วม โดยภาพรวม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	.43	.14	.59
ภายในกลุ่ม	47	11.20	.24	
รวม	50	11.63		

จากตาราง 24 ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วมต่างกัน มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วม โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน

ตาราง 25 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ความคิดเห็นของครูผู้สอนต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม ด้านความพร้อมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	5.49	1.83	5.64*
ภายในกลุ่ม	203	65.85	.32	
รวม	206	71.34		

จากตาราง 25 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของครูผู้สอนที่มีต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม ด้านความพร้อมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อนำค่าเฉลี่ยมาเปรียบเทียบรายคู่โดยวิธีการเชฟเฟ (Scheffe's Method) ปรากฏผลดังตาราง 26

ตาราง 26 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ความคิดเห็นของครูผู้สอนต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม ด้านความพร้อมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น

ประสบการณ์	$\bar{X}$	ประสบการณ์			
		1 – 3 ปี	4 – 6 ปี	7 – 10 ปี	มากกว่า 10 ปี
		3.65	3.97	4.05	3.66
1 – 3 ปี	3.65	-	-.32*	-.40*	-.02
4 – 6 ปี	3.97		-	-.08	.30*
7 – 10 ปี	4.05			-	.39*
มากกว่า 10 ปี	3.66				-

จากตาราง 26 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของครูผู้สอนที่มีต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม ด้านความพร้อมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น พบว่า ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม 1-3 ปี มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านความพร้อมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นน้อยกว่า ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม 4-6 ปี และ 7-10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม 4-6 ปี มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด มากกว่าครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม มากกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ครูผู้สอนที่มี ประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม 7-10 ปี มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด มากกว่า ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม มากกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 27 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของครูผู้สอนต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม ด้านวิชาการ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	1.69	.57	1.95
ภายในกลุ่ม	203	58.65	.29	
รวม	206	60.34		

จากตาราง 27 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของครูผู้สอนที่มีต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม ด้านวิชาการ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 28 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของครูผู้สอนต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม ด้านพฤติกรรม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	1.90	.63	2.72
ภายในกลุ่ม	203	47.20	.23	
รวม	206	49.10		

จากตาราง 28 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของครูผู้สอนที่มีต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วมด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างกัน

ตาราง 29 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของครูผู้สอนต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม ด้านกิจกรรม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	1.81	.60	2.04
ภายในกลุ่ม	203	60.09	.30	
รวม	206	61.90		

จากตาราง 29 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของครูผู้สอนที่มีต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม ด้านกิจกรรม ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 30 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของครูผู้สอนต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม โดยภาพรวม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	2.39	.80	.43*
ภายในกลุ่ม	203	37.59	.19	
รวม	206	39.98		

จากตาราง 30 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของครูผู้สอน ตามประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วมที่มีต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยโดยภาพรวมแตกต่างกัน

ตาราง 31 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วม
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ตามประเภท
ของนักเรียน

การจัดการเรียนร่วม ของนักเรียนตาบอด	ประเภทของนักเรียน				t
	นักเรียนปกติ		นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด	3.91	.59	3.78	.55	2.27*
2. ด้านวิชาการ	3.85	.61	3.71	.54	2.62*
3. ด้านพฤติกรรม	3.97	.59	3.72	.61	4.25**
4. ด้านกิจกรรม	3.83	.67	3.51	.68	5.01**
รวม	3.89	.54	3.68	.51	4.09**

จากตาราง 31 นักเรียนปกติ และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย โดยภาพรวม มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด และด้านวิชาการ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญของสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนปกติ มีความคิดเห็นสูงกว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ส่วนด้านพฤติกรรม และด้านกิจกรรม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญของสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนปกติ มีความคิดเห็นสูงกว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเช่นเดียวกัน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้จะกล่าวถึง ความมุ่งหมายของการวิจัย สมมติฐานการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ตามลำดับดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน และนักเรียนปกติ ตามประสบการณ์การจัดการเรียนร่วม ประสบการณ์ในการจัดการเรียนการสอน และประเภทของนักเรียน
3. เพื่อรวบรวมข้อเสนอแนะจากผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และนักเรียนปกติเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

สมมติฐานทางการวิจัย

1. ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วมต่างกันจะมีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยต่างกัน
2. ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วมต่างกันจะมีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยต่างกัน
3. นักเรียนปกติและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น จะมีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยต่างกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือในการวิจัยจำนวน 3 ฉบับ โดยผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยมาเป็นกรอบแนวคิดในการสร้างแบบสอบถาม ประกอบด้วย

ฉบับที่ 1 สอบถามผู้บริหาร มี 3 ตอน รวม 40 ข้อ

ฉบับที่ 2 สอบถามครูผู้สอน มี 3 ตอน รวม 40 ข้อ

ฉบับที่ 3 สอบถามนักเรียน มี 3 ตอน รวม 40 ข้อ ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ในการดำเนินงานจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเรียนร่วม มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Checklist) ตามทัศนะของผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนปกติ และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น โดยมีกรอบเนื้อหา การดำเนินการจัดการเรียนร่วมใน 4 ด้าน คือ ด้านความพร้อมของนักเรียน ด้านวิชาการ ด้านพฤติกรรม ด้านกิจกรรม

ตอนที่ 3 แบบสอบถามชนิดปลายเปิด (Open-Ended) สอบถามข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และนักเรียนปกติที่มีต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนที่จัดการเรียนร่วมนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย เพื่อขออนุญาตจัดส่งแบบสอบถาม เก็บข้อมูลในการวิจัย
2. ผู้วิจัยนำส่งหนังสือขออนุญาตดำเนินการส่งแบบสอบถามไปสอบถาม ผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนปกติ และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเรียนเฉพาะโรงเรียนที่จัดการเรียนร่วม และโรงเรียนเฉพาะทาง
3. รวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับคืนทั้งหมดเพื่อดำเนินการตามขั้นตอนของการวิจัยต่อไป

การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่ได้รับคืนมาทั้งหมด ตรวจสอบความสมบูรณ์และประมวลผลหาค่าทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/for Window ดังนี้

1. แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการจัดหมวดหมู่ตามลักษณะผู้ตอบ หาค่าความถี่ ร้อยละ และเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ตารางประกอบการบรรยาย

2. แบบสอบถามเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำค่าไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์การวิเคราะห์ผลการประเมินความคิดเห็น (Best. 1981) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50 - 5.00	หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.50 - 4.49	หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.50 - 3.49	หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.50 - 2.49	หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.49	หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

สรุปผลการวิจัย

บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย สรุปผลได้ดังนี้

1.1 ผู้บริหารโรงเรียนมีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยด้านพฤติกรรม และด้านกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.05 รองลงมาได้แก่ ด้านความพร้อมของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 และด้านวิชาการ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.80 ซึ่งมีรายละเอียดในแต่ละด้านดังนี้

1.1.1 บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านความพร้อมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยโรงเรียนได้กำหนดบุคลากรที่รับผิดชอบงานเรียนร่วม

ชัดเจน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.25 รองลงมาได้แก่ ผู้บริหารมีความพึงพอใจในการจัดการเรียนร่วม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 และผู้บริหารต้นสังกัดได้มาติดตามดูแลเรื่องการจัดการเรียนร่วม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.51

1.1.2 บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านวิชาการ โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยโรงเรียนยอมรับในความสามารถของนักเรียนเรียนร่วม มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.08 รองลงมาได้แก่โรงเรียนมีการส่งเสริมและพัฒนาให้นักเรียนเรียนร่วมที่มีผลการเรียนดีในที่สาธารณะ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 และครูผู้สอนมีการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ให้นักเรียนเรียนร่วมทุกคนมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.45

1.1.3 บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านพฤติกรรม โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยโรงเรียนใช้กฎเกณฑ์-ระเบียบต่างๆ กับนักเรียนเรียนร่วมเช่นเดียวกับนักเรียนปกติ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.27 รองลงมาได้แก่ มีกิจกรรมรยาทสุภาพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 และนักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.82

1.1.4 บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านกิจกรรม โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยเพื่อนๆ มักจะให้การดูแล และช่วยเหลือในการร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.25 รองลงมาได้แก่ นักเรียนยินดีและเต็มใจในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน และนักเรียนได้รับการยกย่องชมเชยจากเพื่อนๆ ในการเข้าร่วมกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 และนักเรียนสามารถสร้างชื่อเสียงให้โรงเรียนในการทำกิจกรรม และนักเรียนสามารถร่วมกิจกรรมได้เช่นเดียวกับ นักเรียนปกติ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.90

1.2 ครูผู้สอนนักเรียนเรียนร่วม มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยด้านความพร้อมของนักเรียนตอบอด มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.77 รองลงมาได้แก่ ด้านกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 และด้านวิชาการ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.61

1.2.1 บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านความพร้อมของนักเรียนตอบอด โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดย

นักเรียนมีทักษะด้านการฟัง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.16 รองลงมาได้แก่ นักเรียนมีทักษะด้านการพูด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.93 และนักเรียนมีทักษะด้านการเขียน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 3.52

1.2.2 บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านวิชาการ โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.61 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก มีการปรับแผนการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนเรียนร่วม มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.93 รองลงมาได้แก่ มีการปรับการวัดผลให้เหมาะสมกับนักเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 และมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมและพัฒนาให้นักเรียนเรียนร่วม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.33

1.2.3 บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านพฤติกรรม โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก โดยโรงเรียนใช้กฎเกณฑ์-ระเบียบต่างๆ กับนักเรียนเรียนร่วมเช่นเดียวกับนักเรียนปกติ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.00 รองลงมาได้แก่ นักเรียนพูดจาสุภาพอ่อนโยนเหมาะสมกับความเป็นนักเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 และ นักเรียนเรียนร่วมมีปัญหาเรื่องการปรับตัวเข้ากับนักเรียนปกติ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 2.94

1.2.4 บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านกิจกรรม โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยโรงเรียนยินดีและเต็มใจที่จะให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.09 รองลงมาได้แก่ เพื่อนๆ มักจะให้การช่วยเหลือดูแลในการร่วมกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 และนักเรียนสามารถสร้างชื่อเสียงให้โรงเรียนในการทำกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.53

1.3 นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย โดยรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยด้านพฤติกรรม มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.88 รองลงมาได้แก่ ด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86และด้านกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.72

1.3.1 บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก โดยนักเรียนมีทักษะด้านการฟัง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.17 รองลงมาได้แก่ นักเรียนมีทักษะด้านการพูด มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.01 และนักเรียนที่ออกเรียนร่วมมีอายุที่เหมาะสม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.42

1.3.2 บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านวิชาการ โดยรวมอยู่ในระดับ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยนักเรียนให้ความร่วมมือในกิจกรรมการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.97 รองลงมาได้แก่ นักเรียนมีความสนใจและตั้งใจเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 และหลักสูตรมีความเหมาะสมกับนักเรียนเรียนร่วม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.52

1.3.3 บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านพฤติกรรม โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยนักเรียนรู้จักเคารพและให้เกียรติผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.11 รองลงมาได้แก่ นักเรียนปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ดี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 และนักเรียนเรียนร่วมไม่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.69

1.3.4 บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านกิจกรรม โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก โดยนักเรียนยินดีและเต็มใจเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.92 รองลงมาได้แก่ นักเรียนแสดงความสามารถอย่างเต็มที่เมื่อมีโอกาส มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 และนักเรียนสามารถสร้างชื่อเสียงให้โรงเรียนในการทำกิจกรรม มีเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.43

2. ความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และนักเรียนปกติ ตามประสบการณ์การจัดการเรียนร่วม ประสบการณ์ในการจัดการเรียนการสอน และประเภทของนักเรียน เกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย สรุปผลได้ดังนี้

2.1 ผู้บริหารมีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ตามประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วม 1-3 ปี 4-6 ปี 7-10 ปี และ มากกว่า 10 ปี โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านไม่แตกต่างกันซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

2.2 ครูผู้สอนมีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ตามประสบการณ์ในการสอน นักเรียนเรียนร่วม มีความคิดเห็นโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบรายคู่โดยวิธีการเชฟเฟ (Scheffe's Method) พบว่า ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนนักเรียน เรียนร่วม 1-3 ปี มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

ไทย ด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด น้อยกว่าครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม 7-10 ปี ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอน นักเรียนเรียนร่วม 4-6 ปี มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านความพร้อมของนักเรียน ตาบอด มากกว่า ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม มากกว่า 10 ปี และ ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม 7-10 ปี มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด มากกว่าครู ผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม มากกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

2.3 นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ที่เป็นนักเรียนปกติ และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น โดยรวม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด และด้านวิชาการ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญของสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านพฤติกรรม และด้านกิจกรรม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญของสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

ผลการศึกษา บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย สามารถอภิปรายผลตามลำดับ ได้ดังนี้

1. บริบทในการจัดการเรียนร่วมนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า

1.1 ผู้บริหารโรงเรียนมีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยด้านพฤติกรรม ด้านกิจกรรม ด้านวิชาการ และด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด อยู่ในระดับมากเช่นกัน ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้ เนื่องจาก พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (มาตราที่ 10) ได้บัญญัติไว้ว่าการจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี ที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึง และมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสาร การเรียนรู้ มีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้ ไม่มีผู้ดูแล หรือด้อยโอกาส รัฐจะต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ และการจัดการศึกษาคนพิการจะต้องจัดตั้งแต่แรกเกิด หรือแรกพบความพิการ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ดังนั้นเมื่อพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติได้บัญญัติไว้ชัดเจนจึงทำให้ผู้บริหารในโรงเรียนเรียนร่วมเกิดความตระหนัก ให้ความสำคัญ

ร่วมมือ ให้การดูแลเอาใจใส่ และปฏิบัติตามนโยบาย นอกจากนี้ในปีการศึกษา 2542 กระทรวงศึกษาธิการยังได้ประกาศให้เป็นปีการศึกษาสำหรับคนพิการ และได้ประกาศนโยบายว่า “คนพิการทุกคนที่อยากเรียนต้องได้เรียน” ดังนั้นเมื่อมีนโยบายการจัดการศึกษาดังกล่าวทำให้ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้รับโอกาสจากผู้บริหารโรงเรียนในการรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นเข้าเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ และก่อนที่นักเรียนดังกล่าวจะเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษา นักเรียนจะผ่านการ ความพร้อม ผ่านการคัดเลือกเป็นอย่างดี จากโรงเรียนเฉพาะทางไปเรียบร้อยแล้ว เพราะนักเรียนที่สามารถออกไปเรียนร่วมได้ต้องมีความพร้อมทางด้านวิชาการ การช่วยเหลือตนเอง ทักษะทางด้านการสื่อสาร และทักษะทางด้านสังคม ต้องดี จึงจะผ่านการประเมินให้ออกไปเรียนร่วม นอกจากนี้แทบทุกโรงเรียนยังมีการส่งครูการศึกษาพิเศษไปเป็นครูเสริมวิชาการเป็นผู้ประสานงาน และให้การดูแลอย่างใกล้ชิด คอยจัดทำหนังสือเรียนให้ คอยดูแลใบงาน แปลการบ้าน เป็นผู้ประสานงานในด้านการเรียนการสอน ตลอดจนเรื่องการจัดทำ แปลข้อสอบเป็นอักษรเบรลล์ จึงทำให้การเรียนร่วมตามความคิดเห็นของ ผู้บริหารในโรงเรียนพบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความพร้อมในทุกๆ ด้าน ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรสิทธิ์ สราวิหะ; และคณะ (2542 : 111-112) ที่ศึกษา ทศนคติ ทศนคติของผู้บริหารโรงเรียนปกติ และครู – อาจารย์ ที่มีต่อสภาพการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิการในโรงเรียนปกติในประเทศไทย ทั้งของหน่วยงานภาครัฐและเอกชน พบว่า สภาพ โรงเรียนปกติ ที่ดำเนินการจัดการเรียนร่วมให้แก่เด็กพิการโดยทั่วไปส่วนใหญ่ยังขาด ความรู้ความเข้าใจ และมีแนวทางปฏิบัติที่แตกต่างกัน ทำให้การจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็ก พิการแต่ละประเภทไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร และยังพบว่ามีความต้องการนิเทศด้านวิชาการ ด้าน หลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผล นอกจากนี้ยังพบอีกว่า สภาพปัญหา อุปสรรค และแนวทางใน การจัดการเรียนร่วมของเด็กพิการในประเทศไทย เช่น การเตรียมความพร้อมในการจัดเด็ก พิการ เรียนร่วม การใช้หลักสูตรและการปรับหลักสูตร การจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนร่วม สื่อและนวัตกรรมประกอบการสอน การจัดกิจกรรมเสริม และกิจกรรมแนะแนว ซึ่งผู้บริหารและ ครูปฏิบัติการสอนในโรงเรียนเรียนร่วมมีความต้องการได้รับการนิเทศ

1.2 ครูผู้สอนนักเรียนเรียนร่วม มีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วม ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย โดยรวมอยู่ในระดับ มาก โดยด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด ด้านกิจกรรม ด้านพฤติกรรม และด้านวิชาการ อยู่ในระดับมากเช่นกัน ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้ เนื่องจากครูผู้สอนส่วนใหญ่มีประสบการณ์ใน ด้านการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ผ่านการคัดเลือกเป็นอย่างดีก่อนที่จะ ออกเรียนร่วมและเป็นความสมัครใจของนักเรียนในการเรียนร่วมจึงทำให้นักเรียนมีความตั้งใจ มีความกระตือรือร้น และมีความขยันในการเรียน ไม่เป็นภาระต่อครูผู้สอน และยังมีผลการเรียน เป็นที่น่าพอใจ นอกจากนี้ทุกศูนย์ หรือทุกโรงเรียนต้นสังกัดที่ส่งนักเรียนออกไปเรียนร่วมจะมี

บริการสอนเสริมวิชาการให้กับนักเรียนในตอนเย็นหลังจากที่นักเรียนกลับจากโรงเรียน เวลา 18.00–20.00 น. จะมีการสอนเสริม หรือดูแลการบ้าน การทำงานต่างๆ ของนักเรียน จึงทำให้นักเรียนไม่สร้างปัญหาหรือภาระในการเรียนให้กับครูผู้สอน และในการเรียนการสอนในโรงเรียนก็ยังมีครูเสริมวิชาการเป็นผู้ประสานงาน แปลงาน การบ้านให้อย่างสม่ำเสมอ เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกให้กับนักเรียนและครูผู้สอน ซึ่งต้องรับผิดชอบนักเรียนปกติเป็นจำนวนมาก จึงทำให้ครูผู้สอนไม่ประสบปัญหากับนักเรียนเรียนร่วม และครูส่วนใหญ่จะมองว่านักเรียนเรียนร่วมไม่ได้สร้างปัญหาในการจัดการเรียนการสอน แต่อาจจะมีบ้างในเรื่องของสื่อตำราอักษรเบรลล์ ดังนั้นในส่วน of ครูผู้สอนจึงมองว่านักเรียนเรียนร่วมมีความพร้อมในการเรียนร่วมในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของบิชอป (Bishop. 1986 : 939-936) ที่ศึกษาพบว่าองค์ประกอบที่ทำให้การเรียนร่วมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นประสบความสำเร็จ พบว่า องค์ประกอบที่มีความสำคัญที่สุดตามลำดับได้แก่ ครูปกติที่มีความยืดหยุ่นและให้การยอมรับ ปฏิสัมพันธ์และการยอมรับของเพื่อนนักเรียน ทักษะทางสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ ภาพพจน์ที่ดีเกี่ยวกับตนเอง การพึ่งตนเอง ทักษะที่ดีในครอบครัว แรงจูงใจ บุคลกรสนับสนุน สื่อวัสดุอุปกรณ์ที่เพียงพอ ผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าองค์ประกอบด้านทัศนคติมีความสำคัญต่อความสำเร็จของการเรียนร่วม และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จินตนา อัมพรภาค (2546 : 91) ที่ศึกษาความคิดเห็นของครูและผู้บริหารที่มีต่อการปฏิบัติงานในโรงเรียนตามมาตรฐานการศึกษาพิเศษโรงเรียนเรียนร่วม ด้านคุณภาพนักเรียน พบว่า ในภาพรวมและเป็นรายข้อทุกข้อมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยมีความเห็นว่าครูผู้สอนทั่วไปพอได้เห็นนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเข้าร่วมกิจกรรมและเรียนร่วมกับนักเรียนปกติทั่วไปได้ มากเป็นอันดับแรก รองลงมาครูมีความพึงพอใจนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษมีพัฒนาการดีขึ้นกว่าเดิมเป็นไปตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) และนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษสามารถเล่นกับเพื่อนนักเรียนทั่วไปได้ ส่วนผู้ปกครองพอใจที่นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษขอมาโรงเรียนเป็นอันดับสุดท้าย

1.3 นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านพฤติกรรม ด้านความพร้อมของนักเรียน ด้านวิชาการ และด้านกิจกรรม อยู่ในระดับมากเช่นกัน ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้ เนื่องมาจากนักเรียนปกติมีทัศนคติที่ดีกับนักเรียนเรียนร่วมเรียนและมองเห็นว่านักเรียนมีความพร้อมเรื่องพฤติกรรมสูงอันเนื่องมาจากนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นจะไม่มีปัญหาในเรื่องการทะเลาะหรือการก้าวร้าวกับใครให้เพื่อนๆ ได้เห็นเพราะโดยส่วนใหญ่ นักเรียนเรียนร่วมจะมีอยู่เพียงห้องละ 2-3 คน และจะต้องอาศัยความช่วยเหลือจากนักเรียนปกติและนักเรียนจะได้รับการปลุกฝัง และอบรมในเรื่องการอยู่กับนักเรียนปกติก่อนที่จะออกเรียนร่วม ต้องอ่อนน้อมถ่อมตน มีความสุภาพในการขอรับความช่วยเหลือ เพราะนักเรียนเรียนร่วมจะต้องพึ่งพาเพื่อนๆ ในการทำกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่เสมอ การ

พูดจาก็จะต้องอ่อนหวานเพื่อเพื่อน ๆ จะได้ให้การดูแลช่วยเหลือในบางโอกาส นักเรียนจะต้องไม่สร้างความเบียดเบียนให้กับนักเรียนปกติ และในเรื่องการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในห้องเรียนครูจะสอน และปลูกฝังให้นักเรียน โรงเรียนส่วนใหญ่จะจัดโครงการเข้าค่ายเตรียมความพร้อมนักเรียนเรียนร่วม เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียนในทุกเรื่องที่จะต้องประสบในการออกเรียนร่วม ฝึกให้นักเรียนรู้จักเป็นบุคคลที่อาสาสมัครในเรื่องการทำกิจกรรมในและนอกห้องเรียน การออกรายงานหน้าชั้นเรียน หรือไม่ก็ต้องออกค่าใช้จ่ายในเรื่องการทำงานกลุ่ม เพราะบางครั้งนักเรียนไม่สามารถค้นหาข้อมูลในห้องสมุดได้ และในบางรายวิชาที่นักเรียนเรียนได้ดีเช่นวิชาสังคม ประวัติศาสตร์ นักเรียนก็จะเป็นคนตัวใหญ่ให้เพื่อน ๆ เพราะนักเรียนจะมีหนังสือเทปซึ่งได้ฟังบ่อย ๆ และมีความเข้าใจก็จะสามารถสอนเพื่อน ๆ ได้ นอกจากนี้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นจะมีทักษะด้านการฟัง และการพูดที่ดีอยู่แล้วจึงทำให้มีผลการเรียนดี แต่จะมีปัญหาในเรื่องวิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ที่รูปภาพมาก ๆ จึงทำให้นักเรียนปกติมองว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความพร้อมในการเรียนร่วมในระดับมาก และในการเรียนร่วมของนักเรียนเท่าที่ผ่านมาโดยส่วนใหญ่ นักเรียนเรียนร่วมก็จะมีผลการเรียนที่ดีระดับกลาง ๆ ขึ้นมาลำดับที่ต้น ๆ แต่ยังไม่เคยปรากฏว่านักเรียนเรียนร่วมมีผลการเรียนอยู่ในลำดับสุดท้ายของห้องเรียนจึงทำให้เพื่อน ๆ นักเรียนปกติมองว่านักเรียนเรียนร่วมมีความพร้อมในด้านพฤติกรรม ด้านตัวนักเรียน วิชาการ และกิจกรรม อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ แบลนด์ชาร์ด (Blanchard. 1991) ได้ทดลองจัดกิจกรรมเชิงปฐมนิเทศสำหรับเด็กปกติระดับประถมศึกษา เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ก่อนดำเนินการโครงการเรียนร่วม ระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ ผลการทดลองพบว่า เด็กปกติมีทัศนคติในทางบวกต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่าโรงเรียนควรจัดให้มีกิจกรรมต่าง ๆ ขึ้น เพื่อสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ก่อนที่จะจัดให้มีการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับปกติ

2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และนักเรียนปกติ ตามประสบการณ์การจัดการเรียนร่วม ประสบการณ์ในการจัดการเรียนการสอน และประเภทของนักเรียน พบว่า

2.1 ผู้บริหารมีความคิดเห็นต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ตามประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วม 1-3 ปี 4-6 ปี 7-10 ปี และมากกว่า 10 ปี โดยภาพรวมไม่ต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านไม่ต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้ เนื่องจาก พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (มาตราที่ 10) ได้บัญญัติไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไม่น้อยกว่าสิบสองปี ที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึง และมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่ง มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม

การสื่อสาร การเรียนรู้ มีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้ ไม่มีผู้ดูแล หรือด้อยโอกาส รัฐจะต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิ และโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นพิเศษ จึงทำให้ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการจัด การเรียนร่วม 1-3 ปี 4-6 ปี, 7-10 ปี และมากกว่า 10 ปี จึงมีความคิดเห็นไม่ต่างกัน

2.2 ครูผู้สอนมีความคิดเห็นของตอบรับทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ตามประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม 1-3 ปี, 4-6 ปี, 7-10 ปี และมากกว่า 10 ปี โดยรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลที่ปรากฏเช่นนี้เนื่องมาจากครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ 4-6 ปี และ 7-10 ปี มีความชำนาญในการจัดกิจกรรมสำหรับนักเรียนเรียนร่วม สอดคล้องกับ สมบูรณ์ อาศิรพจน์ (2542) ซึ่งพบว่า ครูที่มีประสบการณ์ในการเข้าร่วมโครงการเรียนร่วม 5 ปีขึ้นไป มีเจตคติทางบวกสูงกว่าครูที่มีประสบการณ์ในการเข้าร่วมโครงการน้อยกว่า 5 ปี

2.3 นักเรียนมีความคิดเห็นตอบรับทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ที่เป็นักเรียนปกติ และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น โดยรวม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลที่ปรากฏเช่นนี้เนื่องมาจาก นักเรียนปกติอาจเห็นว่าในบางรายวิชาที่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเรียนร่วมด้วยนั้นต้องใช้เวลาในการอธิบาย และต้องคอยการช่วยเหลือ ซึ่งส่งผลต่อทัศนคติของเด็กปกติ นอกจากนี้นักเรียนปกติอาจคิดว่าเป็นภาระของตนในการเข้าร่วมปฏิบัติงานกลุ่ม/รายงาน จึงส่งผลให้นักเรียนปกติและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความคิดเห็นตอบรับทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยแตกต่างกัน จึงทำให้ด้านความพร้อมของนักเรียนตาบอด และด้านวิชาการ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญของสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีสื่อ วัสดุ อุปกรณ์ และตำราเรียนไม่เพียงพอ ส่วนด้านพฤติกรรม และด้านกิจกรรม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญของสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้รับการยกเว้นการเข้าร่วมกิจกรรมในบางกิจกรรม จึงทำให้ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. เพื่อรวบรวมข้อเสนอแนะจากผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนปกติ และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น เกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ผลปรากฏดังนี้

3.1 ด้านความพร้อมของนักเรียน

3.1.1 นักเรียนมีความพร้อม มีความเพียรพยายามในการเรียน อยู่ในระดับดี

3.1.2 ในการเรียนร่วมแต่ละระดับนักเรียนควรได้เตรียมความพร้อมให้

มากกว่านี้

และตั้งใจเรียน

- 3.1.3 นักเรียนขาดความมั่นใจท้อถอย
- 3.1.4 นักเรียนมีความพร้อมในการเรียนสูง มีความพยายามในการร่วมกิจกรรม
- 3.1.5 นักเรียนมีความพร้อมทุกด้านสามารถช่วยเหลือตนเองได้ดี
- 3.1.6 นักเรียนมีความพร้อมปานกลาง ขาดความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องเนื่องจากมีปัญหาเรื่องทุนการศึกษา
- 3.1.7 นักเรียนไม่เหมาะสมที่จะเรียนร่วม
- 3.1.8 นักเรียนมีอายุมากกว่าเพื่อนในชั้น
- 3.1.9 ควรจัดให้นักเรียนเรียนโรงเรียนเฉพาะทางเพราะจะได้รับการช่วยเหลือดี
- 3.1.10 นักเรียนบางคนยังขาดความพร้อมในการเรียนอยู่ระดับปานกลาง
- 3.1.11 มีกิจกรรมด้านกีฬาหยุดเรียนบ่อย
- 3.1.12 นักเรียนบางคนมีปัญหาด้านสติปัญญาด้วย
- 3.1.13 นักเรียนมีความพร้อมเรียนในช่วงเช้า ส่วนช่วงบ่ายจะน้อยลง
- 3.1.14 นักเรียนควรเตรียมความพร้อมให้มากกว่านี้
- 3.1.15 ผู้ปกครองและครูควรให้การดูแลเรื่องสุขภาพนักเรียนด้วย
- 3.1.16 ควรคำนึงถึงเด็กแต่ละคนว่ามีความพร้อมไม่เท่ากัน
- 3.1.17 ขาดหนังสือเรียน และอุปกรณ์การเรียน
- 3.2 ด้านวิชาการ
 - 3.2.1 นักเรียนมีความพร้อม
 - 3.2.2 ขาดสื่อการเรียนการสอน
 - 3.2.3 ขาดบุคลากรที่มีความรู้ด้านการศึกษาพิเศษ
 - 3.2.4 ควรมีหลักสูตรให้นักเรียนเรียนร่วมโดยเฉพาะ
 - 3.2.5 ขาดการเตรียมความพร้อมให้นักเรียนเท่าที่ควร
 - 3.2.6 นักเรียนส่วนใหญ่มีความพร้อมด้านวิชาการ
 - 3.2.7 นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ต่ำ
 - 3.2.8 ไม่สามารถดำเนินการเรื่องการปฏิบัติได้
 - 3.2.9 ควรพัฒนาเรื่องสื่อให้มากกว่านี้
 - 3.2.10 มีความรับผิดชอบด้านการเรียนดี แต่ส่งงานช้ากว่ากำหนด
 - 3.2.11 ทางต้นสังกัดควรช่วยเหลือนักเรียนให้มากกว่านี้
 - 3.2.12 นักเรียนสามารถฟังครูอธิบายแล้วตอบปากเปล่าได้ดี
 - 3.2.13 ควรมีครูดูแลนักเรียน 1: 3 จะเพิ่มประสิทธิภาพนักเรียนได้มากขึ้น
 - 3.2.14 ควรมีหลักสูตรนักเรียนเรียนร่วมโดยเฉพาะ
 - 3.2.15 ยังขาดทักษะเรื่องความคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์

3.2.16 ควรมีการปรับแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ก่อนทำการสอน

3.3 ด้านพฤติกรรม

3.3.1 นักเรียนเป็นเด็กที่เรียบร้อยเข้ากับเพื่อนๆ ได้ดีไม่มีปัญหา

3.3.2 นักเรียนบางคนชอบเอาแต่ใจตนเอง

3.3.3 นักเรียนเรียบร้อย พูดจาสุภาพ คิดอ่านดีตั้งใจเรียนดี

3.3.4 ไม่ค่อยกล้าแสดงออก

3.3.5 นักเรียนบางคนถูกกลั่นแกล้ง จึงทำให้มีปัญหาในการปรับตัว

3.3.6 ควรให้เด็กดูแลตนเองในเรื่องสุขภาพอนามัย

3.3.7 นักเรียนตาบอดบางคนชอบอยู่แต่กับเพื่อนตาบอดไม่คบกับนักเรียนปกติ

3.4 ด้านกิจกรรม

3.4.1 โรงเรียนยินดีที่จะให้นักเรียนร่วมกิจกรรมทุกกิจกรรม

3.4.2 นักเรียนสามารถร่วมได้เพียงบางกิจกรรม

3.4.3 นักเรียนสามารถเข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อนๆ ได้อย่างมีความสุข

3.4.4 ควรมีการจัดทำคู่มือการจัดกิจกรรมนักเรียนเรียนร่วม

3.4.5 สามารถร่วมกิจกรรมได้เป็นบางกิจกรรม

3.4.6 นักเรียนสามารถร่วมกิจกรรม และมีความตั้งใจในการร่วมกิจกรรม

แต่บางกิจกรรมก็มีอาจร่วมได้

3.4.7 นักเรียนจะเข้าร่วมกิจกรรมเป็นบางกิจกรรม

3.4.8 ควรจะร่วมกิจกรรมให้มากกว่านี้

3.4.9 ไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้

3.4.10 ควรจะร่วมกิจกรรมตามความสามารถของแต่ละคน

3.4.11 ควรจะเข้าร่วมกิจกรรมให้มากกว่านี้จะได้เพิ่มความรู้

3.4.12 การร่วมกิจกรรมบางอย่างอาจมีอุปสรรค

3.4.13 การจัดกิจกรรมบางอย่างยังไม่ครอบคลุมนักเรียนบางประเภท

3.5 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

3.5.1 ควรจัดสรร และเพิ่มงบประมาณให้บ้าง

3.5.2 มีจำนวนนักเรียนเรียนร่วมมากเกินไปควรลดให้น้อยกว่านี้

3.5.3 ควรเพิ่มครู พัฒนาความรู้ให้ครู และควรสร้างขวัญและกำลังใจให้ครู

ผู้สอนและจัดสรรงบประมาณให้ด้วย

3.5.4 ทำให้นักเรียนเรียนร่วม และนักเรียนปกติมีความเข้าใจกันมากขึ้น

3.5.5 ถ้ามีสื่อการเรียนพร้อม ผลการเรียนจะดีกว่านี้

3.5.6 ควรมีครูการศึกษาพิเศษคอยช่วยเหลือ

3.5.7 ทางโรงเรียนควรจัดกิจกรรมระหว่างนักเรียนเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ บ้าง

3.5.8 ควรมีอุปกรณ์ และครูที่มีความชำนาญเพิ่ม

3.5.9 อยากให้ครูเสริมวิชาการมารับการบ้าน และสอนนักเรียนเพิ่มเติมใน แต่ละวัน

3.5.10 การจัดการศึกษาที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ไม่เหมาะสมกับเด็ก ตาบอด เนื่องจากมีการค้นคว้าข้อมูลด้วยตนเองมาก ควรเปลี่ยนเป็นการสอนแบบเดิม

3.5.11 ทางสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษควรจะมีผลการจัดการ เรียนร่วมบ้างเพื่อจะได้้นำผลการประเมินมาร่วมกันหาแนวทางแก้ปัญหา

3.5.12 ต้องการให้หน่วยงานในระดับสูงที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา เรื่องหนังสือเรียนเมื่อผลิตหนังสือเรียนปกติแล้วควรจะให้โปรแกรมมาแปลงไฟล์เป็นอักษรเบรลล์ ให้นักเรียนตาบอดด้วย

3.5.13 โรงเรียนที่มีการจัดการเรียนร่วมควรมีการจัดการอบรมอักษรเบรลล์ ให้กับครูด้วย เรื่องการอ่าน-การเขียนอักษรเบรลล์เพราะครูจะได้อ่านและตรวจงานของนักเรียน ได้เอง

3.5.14 ควรสร้างมุมมองใหม่ให้ครูเรียนร่วมเพื่อให้ครูมองเด็กเรียนร่วมดีขึ้น

3.5.15 โรงเรียนสอนคนตาบอดควรมีการตรวจสอบการทำงานของครูเสริม วิชาการบ้าง และเมื่อทราบว่าทำงานได้ไม่เต็มที่ควรมีการเปลี่ยนแปลงครู

3.5.16 โรงเรียนควรผลิตสื่อให้ทันกับการเรียน

3.5.17 ควรหาครูมาสอนเสริม ในวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ให้เด็กบ้าง

3.5.18 ควรมีคอมพิวเตอร์ให้นักเรียนใช้อินเทอร์เน็ตบ้างเพื่อให้นักเรียนจะได้ทัน เหตุการณ์

3.5.19 โรงเรียนควรติดตามผลการเรียนของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอและ ร่วมกันแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า ผู้บริหารต้นสังกัดได้มาติดตามดูแลเรื่องการจัดการเรียน ร่วม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ดังนั้น ผู้บริหารต้นสังกัดควรติดตาม ดูแล นิเทศงานการจัดการเรียนร่วม อย่างสม่ำเสมอ อย่างน้อยภาคเรียนละ 1 ครั้ง และร่วมหาแนวทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นอย่าง เป็นรูปธรรม

2. จากผลการวิจัยที่พบว่านักเรียนสามารถสร้างชื่อเสียงให้โรงเรียนในการทำกิจกรรม และนักเรียนร่วมกิจกรรมได้เช่นเดียวกับนักเรียนปกติมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ดังนั้น โรงเรียนควรศึกษารูปแบบของกิจกรรมที่มีความเหมาะสมกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น เพื่อที่จะนำกิจกรรมมาใช้กับนักเรียนเรียนร่วมได้อย่างเหมาะสม

3. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนมีทักษะด้านการเขียน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ดังนั้นครูผู้สอนควรพัฒนารูปแบบวิธีการวัดประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริงสอดคล้องกับสภาพของผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล รวมทั้งให้โรงเรียนที่เกี่ยวข้องจัดอบรมพัฒนาศักยภาพทางด้านการเขียนของนักเรียนในระดับที่สูงขึ้น

4. จากผลการวิจัยที่พบว่า มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมและพัฒนา นักเรียนเรียนร่วม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ดังนั้น ครูผู้สอนควรให้นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรทั้ง 8 กลุ่มสาระอย่างสม่ำเสมอ และประเมินผลการเข้าร่วมกิจกรรมนั้นๆ ด้วย

5. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนเรียนร่วมมีปัญหการปรับตัวเข้ากับนักเรียนปกติ ดังนั้น ควรจัดอบรมด้านการพัฒนาศักยภาพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นร่วมกับนักเรียนปกติ เพื่อให้นักเรียนมีทัศนคติและสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างนักเรียนปกติ และนักเรียนเรียนร่วม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ควรจะมีการศึกษาถึงรูปแบบกิจกรรมที่มีความเหมาะสมกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเพื่อที่จะนำมาใช้กับนักเรียนเรียนร่วมได้อย่างเหมาะสม

2. ควรจะมีการศึกษาถึงความพึงพอใจของโรงเรียนที่จัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นกับนักเรียนปกติ

3. ควรจะมีการศึกษาแนวทางการพัฒนาครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2538). คู่มือการจัดการเรียนร่วม. กรุงเทพฯ: กรมสามัญศึกษา.
- _____. (2542). แผนการพัฒนาด้านการศึกษาพิเศษ (ด้านคนพิการ). กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- จรัญ ทองปิยะภูมิ. (2531). การศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารโรงเรียนในโครงการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถทางการเห็น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา อัมพรภาค. (2546). การสำรวจความคิดเห็นของครูและผู้บริหารที่มีต่อการปฏิบัติงานในโรงเรียนตามมาตรฐานการศึกษาพิเศษโรงเรียนเรียนร่วม สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุโขทัย. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิราพร เอี่ยมดิลก. (2543). รายงานผลดำเนินการโครงการนักเรียนตาบอดเรียนร่วมในโรงเรียนปกติของโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคใต้ จังหวัดสุราษฎร์ธานี. สุราษฎร์ธานี: โรงเรียนสอนคนตาบอดภาคใต้ จังหวัดสุราษฎร์ธานี.
- ทพวงมหาวิทยาลัย. (2539). การดูแลบุคคลพิการ. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ฐานิยา บุญเกียรติ. (2538). การศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการศึกษาพิเศษ ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญชุม ศรีสะอาด. (2535). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสัน.
- _____. (2541). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 2. มหาสารคาม: ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2531). การวิเคราะห์ความแปรปรวนประยุกต์เพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล.
- ประชุม ลำดับวงศ์. (2533). หลักการจัดการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย. เอกสารประกอบการประชุมฝึกอบรมครูการศึกษาพิเศษ โครงการพัฒนารูปแบบการจัดการประถมสำหรับเด็กพิการเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ วันที่ 7 พฤษภาคม 2533 ถึงวันที่ 1 มิถุนายน 2533 ห้องประชุมโรงแรมเวล จังหวัดนครปฐม. อัดสำเนา.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2539). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แวนแก้ว.

- ผ่องศรี วาณิชยศุภวงศ์. (2543). *ระเบียบวิธีวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. ปัตตานี: ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- พงศ์ศักดิ์ สวัสดิ์ชัยพงษ์. (2536). *เครื่องชี้วัดผู้ด้อยโอกาสทางสังคม*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- พรทิพย์ เสมวักดี. (2540). *จิตวิทยาเด็กพิเศษ*. เอกสารประกอบคำบรรยายโครงการยุทธวิธี การจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษในโรงเรียนปกติ วันที่ 3-4 มีนาคม 2540 ณ โรงแรม ไดอิชิ จังหวัดสงขลา. ถ่ายเอกสาร.
- เพชรรัตน์ กิตติวัฒนากุล. (2530). *สภาพการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนตาบอดเรียนร่วมใน โรงเรียนประถมศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- มณฑิยา บุญตัน. (2540). *เทคโนโลยีสารสนเทศกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนตาบอด*. บทความจากบทความงานวันคนพิการ ครั้งที่ 33.
- มะลิวัลย์ ธรรมแสง. (2542). *การจัดเป็นโรงเรียนประจำหรือโรงเรียนเฉพาะ*. เอกสารประกอบ คำบรรยาย. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2536). *หลักการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ทวีกิจการพิมพ์.
- _____. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น
- วารี ธีระจิตร. (2541). *การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์. (2541). *ผู้ชีวิตรเคราะห์สร้างโอกาส*. กรุงเทพฯ: หสม. แก้วขวัญช้าง
- ศรียา นิยมธรรม. (2532). *การเรียนร่วมสำหรับเด็กปฐมวัย*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: บริษัท ดันอ้อ แกรมมี จำกัด.
- ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 3. (2542). *รูปแบบการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการตาม ความคิดเห็นของผู้ปกครองคนพิการ*. สงขลา: ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 3.
- ศูนย์พัฒนาการศึกษาแห่งประเทศไทย ทบวงมหาวิทยาลัย . (2539) . *คู่มือการจัดการเรียนร่วม*. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2530). *การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนามาตรฐาน การศึกษา.

- สมบูรณ์ อาศิริพจน์. (2542). การศึกษาเปรียบเทียบเจตคติของผู้บริหารและครูในโรงเรียน
โครงการเรียนร่วม ที่มีต่อความสามารถในการเรียนและการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในโรงเรียนกรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรสิทธิ์ สราวิช; และคณะ. (2542). รายงานสภาพการจัดเรียนร่วมของกองการศึกษาเพื่อคน
พิการ. อุดรธานี.
- สมพร หวานเสร็จ. (2543) . การจัดการศึกษาแบบเรียนรวม. อุบลราชธานี: อุบลกิจออฟเซต
การพิมพ์.
- Bishop E. Virginia. (1986). *Preschool Children With Visual Impairments*. Texas:
University Of Texas at Austin.
- Blanchard M. Donna. (1991, July). Improving Attitudes and social Interactions
between Non-handicapped Young Children And their peers with
handicapping Conditions" *Dissertation Abstracts Intonation*. 51(12) A: 4083.
- Evans A. Patricia. (1981). *Attitudes of parents Toward handicapped children and their
integration*. New York: Holt Rinehart and Winston. Inc.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสำรวจความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนปกติ และนักเรียนเรียนร่วม
ที่มีต่อบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับ
มัธยมศึกษาในประเทศไทย

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้มีจุดประสงค์เพื่อรวบรวมความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

2. แบบสอบถามฉบับนี้มี 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ มี 5 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย มี 40 ข้อ ครอบคลุม 4 ด้าน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการจัดการเรียนร่วม และข้อเสนอแนะในการดำเนินการจัดการเรียนร่วมให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

3. การตอบแบบสอบถาม ขอให้ท่านตอบตามสภาพความเป็นจริง เพราะคำตอบของท่านจะมีประโยชน์ในการพัฒนาการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นให้มีประสิทธิภาพต่อไป

4. ขอความกรุณาให้ท่านช่วยตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ จะเป็นพระคุณอย่างสูง

สำหรับผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการ

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษา
ในประเทศไทย

คำชี้แจง

- แบบสอบถามนี้มีจุดประสงค์เพื่อรวบรวมความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนนักเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย
- แบบสอบถามฉบับนี้มี 3 ตอน ดังนี้
 - ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบมี 6 ข้อ
 - ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย มี 40 ข้อ ครอบคลุม 4 ด้าน
 - ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการจัดการเรียนร่วม และข้อเสนอแนะในการดำเนินการจัดการเรียนร่วมให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด
- การตอบแบบสอบถาม ขอให้ท่านตอบตามสภาพความเป็นจริง เพราะคำตอบของท่านจะมีประโยชน์ในการพัฒนาการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นให้มีประสิทธิภาพต่อไป
- ขอความกรุณาให้ท่านช่วยตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ จะเป็นพระคุณอย่างสูง

สำหรับผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการ

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษา
ในประเทศไทย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () หน้าข้อที่ตรงกับสถานภาพที่เป็นจริงของท่าน

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. วุฒิการศึกษา

() ปริญญาตรี

() ปริญญาโท

() ปริญญาเอก

3. ตำแหน่งปัจจุบัน

() ผู้อำนวยการ

() รองผู้อำนวยการ

4. ประสบการณ์ของท่านในการจัดการเรียนร่วม

() 1 - 3 ปี

() 4 - 6 ปี

() 7 - 10 ปี

() มากกว่า 10 ปี

5. ระยะเวลาในการจัดการเรียนร่วมเรียนร่วมของโรงเรียน

() 1 - 5 ปี

() 6 - 10 ปี

() 11 - 15 ปี

() มากกว่า 16 ปี

6. จำนวนนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียน

() 1 - 3 คน

() 4 - 6 คน

() 7 - 9 คน

() มากกว่า 10 คน

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่อง
การเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความคำถามให้ละเอียด และพิจารณาตัดสินใจเลือกทำเครื่องหมาย (✓)
ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับระดับความคิดเห็นเพียงข้อเดียว ดังนี้

ระดับความคิดเห็นเรื่องบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่อง
ทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ซึ่งมีช่องให้ท่านเลือก 5 ช่อง แต่ละช่องมี
ความหมายของค่าคะแนน ดังนี้

- 5 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ มากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ มาก
- 3 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ ปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ น้อย
- 1 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ น้อยที่สุด

ตัวอย่างการตอบแบบสอบถาม

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					สำหรับ ผู้วิจัย
		(5) มาก ที่สุด	(4) มาก	(3) ปาน กลาง	(2) น้อย	(1) น้อย ที่สุด	
0	นักเรียนเรียนร่วมสามารถเดินได้ คล่องแคล่ว			✓			

สำหรับผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการ

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษา
ในประเทศไทย

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					สำหรับ ผู้วิจัย
		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)	
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด	
ด้านความพร้อมของนักเรียน							
1.	โรงเรียนมีนโยบายการจัดการเรียนร่วมที่ชัดเจน						
2.	โรงเรียนได้ชี้แจงนโยบายการจัดการเรียนร่วมกับคณะกรรมการสถานศึกษา						
3.	โรงเรียนมีคณะกรรมการพัฒนางานเรียนร่วมอย่างเป็นระบบ						
4.	โรงเรียนได้กำหนดบุคลากรที่รับผิดชอบงานเรียนร่วมชัดเจน						
5.	โรงเรียนได้ปรับสภาพแวดล้อมให้เหมาะสม						
6.	โรงเรียนได้จัดห้องเสริมวิชาการไว้บริการนักเรียนเรียนร่วม						
7.	โรงเรียนได้ส่งบุคลากรที่รับผิดชอบเข้ารับการอบรมเรื่องการจัดการเรียนร่วม						
8.	ผู้บริหารมีความพึงพอใจในการจัดการเรียนร่วม						
9.	โรงเรียนได้จัดสรรงบประมาณสนับสนุนงานเรียนร่วม						
10.	ผู้บริหารต้นสังกัดได้มาติดตามดูแลเรื่องการจัดการเรียนร่วม						

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					สำหรับ ผู้วิจัย
		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)	
		มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด	
ด้านวิชาการ							
11.	โรงเรียนยอมรับในความสามารถของนักเรียนเรียนร่วม						
12.	บุคลากรทุกฝ่ายมีความพึงพอใจในการจัดการเรียนร่วม						
13.	ครูผู้สอนไม่มีปัญหาในการสอนนักเรียนเรียนร่วม						
14.	ครูผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจในการจัดการเรียนร่วม						
15.	ครูผู้สอนได้ปรับหลักสูตรให้เหมาะสมกับนักเรียนเรียนร่วม						
16.	ครูผู้สอนมีการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ให้นักเรียนเรียนร่วมทุกคน						
17.	ครูผู้สอนมีการวัดผลประเมินผลตามสภาพจริงและสอดคล้องกับนักเรียนเรียนร่วม						
18.	ครูผู้สอนที่รับผิดชอบมีความรู้ความถนัดในการจัดการเรียนร่วม						
19.	ท่านมีความพึงพอใจในผลการเรียนของนักเรียนร่วม						
20.	โรงเรียนมีการส่งเสริมและพัฒนานักเรียนเรียนร่วมที่มีผลการเรียนดีในที่สาธารณะ						
ด้านพฤติกรรม							
21.	นักเรียนสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนๆ ได้ดี						
22.	นักเรียนสามารถช่วยเหลือตนเองได้ในทุกโอกาส						
23.	นักเรียนสามารถเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนได้อย่างสม่ำเสมอ						
24.	นักเรียนรู้จักเคารพ และให้เกียรติผู้อื่น						
25.	นักเรียนมีกิริยามารยาทสุภาพ						
26.	นักเรียนแสดงกิริยาได้เหมาะสมตามกาลวัยและโอกาส						
27.	นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง						

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					สำหรับ ผู้วิจัย
		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)	
		มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด	
ด้านพฤติกรรม (ต่อ)							
28.	นักเรียนเรียนร่วมไม่มีพฤติกรรมที่เป็น ปัญหา						
29	นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อกิจกรรมที่ ได้รับมอบหมาย						
30.	โรงเรียนใช้กฎเกณฑ์ – ระเบียบต่างๆกับ นักเรียนเรียนร่วมเช่นเดียวกับนักเรียนปกติ						
ด้านกิจกรรม							
31.	นักเรียนยินดีและเต็มใจในการเข้าร่วม กิจกรรมต่างๆของโรงเรียน						
32.	นักเรียนได้แสดงความสามารถในการเข้า ร่วมกิจกรรมอย่างเต็มศักยภาพเมื่อมีโอกาส						
33.	นักเรียนสามารถเข้าร่วมกิจกรรมและ แสดงออกอย่างหลากหลาย						
34.	นักเรียนได้รับการยกย่องชมเชยจากเพื่อนๆ ในการเข้าร่วมกิจกรรม						
35.	นักเรียนจะได้รับโอกาสในการเข้าร่วม กิจกรรมทุกครั้ง						
36.	นักเรียนสามารถแสดงความสามารถได้ เหมาะสมกับกาลเทศะ						
37.	นักเรียนจะเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนทุก ครั้ง						
38.	นักเรียนสามารถสร้างชื่อเสียงให้ โรงเรียน ในการทำกิจกรรม						
39.	นักเรียนสามารถร่วมกิจกรรมได้ เช่นเดียวกับนักเรียนปกติ						
40.	เพื่อนๆ มักจะให้การดูแล และช่วยเหลือใน การร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี						

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ด้านความพร้อมของนักเรียน.....

.....

.....

.....

.....

ความพร้อมด้านวิชาการ.....

.....

.....

.....

.....

ด้านพฤติกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

ด้านการร่วมกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะด้านอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

สำหรับครูผู้สอนนักเรียนเรียนร่วม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษา
ในประเทศไทย

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้มีจุดประสงค์เพื่อรวบรวมความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

2. แบบสอบถามฉบับนี้มี 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ มี 5 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเรียนร่วมกับนักเรียนปกติระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย มี 40 ข้อ ครอบคลุม 4 ด้าน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการจัดการเรียนร่วม และข้อเสนอแนะในการดำเนินการจัดการเรียนร่วมให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

3. การตอบแบบสอบถาม ขอให้ท่านตอบตามสภาพความเป็นจริง เพราะคำตอบของท่านจะมีประโยชน์ในการพัฒนาการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นให้มีประสิทธิภาพต่อไป

4. ขอความกรุณาให้ท่านช่วยตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ จะเป็นพระคุณอย่างสูง

สำหรับครูผู้สอนนักเรียนเรียนร่วม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษา
ในประเทศไทย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () หน้าข้อที่ตรงกับสถานภาพที่เป็นจริงของท่าน

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. อายุ

() 20 - 30 ปี

() 31 - 40 ปี

() 41 - 50 ปี

() 51 ขึ้นไป

3. วุฒิการศึกษา

() ปริญญาตรี

() ปริญญาโท

() ปริญญาเอก

4. ประสบการณ์ของท่านในการสอนนักเรียนเรียนร่วม

() 1 - 3 ปี

() 4 - 6 ปี

() 7 - 10 ปี

() มากกว่า 10 ปี

5. จำนวนนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียน

() 1 - 5 คน

() 6 - 10 คน

() 11 - 15 คน

() มากกว่า 16 คน

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความคำถามให้ละเอียด และพิจารณาตัดสินใจเลือกทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับระดับความคิดเห็นเพียงข้อเดียว ดังนี้

ระดับความคิดเห็นเรื่องบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ซึ่งมีช่องให้ท่านเลือก 5 ช่อง แต่ละช่องมีความหมายของค่าคะแนน ดังนี้

- 5 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ มากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ มาก
- 3 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ ปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ น้อย
- 1 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ น้อยที่สุด

ตัวอย่างการตอบแบบสอบถาม

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					สำหรับ ผู้วิจัย
		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)	
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
0	นักเรียนเรียนร่วมมีความพร้อมในด้านการช่วยเหลือตนเอง			✓			

สำหรับครูผู้สอนนักเรียนเรียนร่วม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษา
ในประเทศไทย

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					สำหรับ ผู้วิจัย
		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)	
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด	
ด้านความพร้อมของนักเรียน							
1.	นักเรียนมีความพร้อมในการเรียนร่วมกับ นักเรียนปกติ						
2.	นักเรียนเรียนร่วมมีอายุที่เหมาะสม						
3.	นักเรียนมีความพร้อมในด้านการ เคลื่อนไหวและการช่วยเหลือตนเอง						
4.	นักเรียนสามารถพูดโต้ตอบกับครูผู้สอนได้ดี						
5.	นักเรียนสามารถเดินทางภายใน โรงเรียน ด้วยตนเอง						
6.	นักเรียนมีความเพียรพยายาม และมีความ ตั้งใจในการเรียน						
7.	นักเรียนมีทักษะด้านการฟัง						
8.	นักเรียนมีทักษะด้านการพูด						
9.	นักเรียนมีทักษะด้านการอ่าน						
10.	นักเรียนมีทักษะด้านการเขียน						
ด้านวิชาการ							
11.	ท่านมีความมั่นใจในการสอนในชั้นที่มี นักเรียนเรียนร่วม						
12.	มีการปรับหลักสูตรให้เหมาะสมกับนักเรียน						
13.	มีการปรับสื่อ – และอุปกรณ์การสอน ให้เหมาะสมกับนักเรียน						
14.	มีครูเสริมวิชาการมีการช่วยเหลือและ ประสานงานอย่างสม่ำเสมอ						
15.	มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อ ส่งเสริมและพัฒนานักเรียนเรียนร่วม						

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					สำหรับ ผู้วิจัย
		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)	
		มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด	
ด้านวิชาการ (ต่อ)							
16.	มีการปรับการวัดผลให้เหมาะสมกับนักเรียน						
17.	มีการปรับแผนการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนเรียนร่วม						
18.	ครูผู้สอนส่วนใหญ่ และนักเรียนปกติยอมรับในความสามารถของนักเรียน						
19.	นักเรียนสามารถเรียนกับเพื่อนๆ ได้อย่างมีความสุข						
20.	ท่านมีความพึงพอใจในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเรียนร่วม						
ด้านพฤติกรรม							
21.	นักเรียนเรียนร่วมมีปัญหาเรื่องการปรับตัวเข้ากับนักเรียนปกติ						
22.	นักเรียนสามารถปรับตัวเข้ากับนักเรียนปกติได้ดี						
23.	นักเรียนสามารถช่วยเหลือตนเองได้ในทุกโอกาส						
24.	เพื่อนๆ จะให้การยอมรับในความสามารถของนักเรียนเรียนร่วม						
25.	นักเรียนสามารถเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนได้อย่างสม่ำเสมอ						
26.	นักเรียนรู้จักเคารพ และให้เกียรติผู้อื่น						
27.	นักเรียนแสดงกิริยาได้เหมาะสมตามวัยและโอกาส						
28.	นักเรียนสามารถสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียนได้						
29.	นักเรียนสามารถแสดงกิริยาได้ตามวัย และโอกาส						
30.	โรงเรียนใช้กฎเกณฑ์ – ระเบียบต่างๆ กับนักเรียนเรียนร่วมเช่นเดียวกับนักเรียนปกติ						

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					สำหรับ ผู้วิจัย
		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)	
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด	
ด้านกิจกรรม							
31.	โรงเรียนยินดีและเต็มใจที่จะให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน						
32.	นักเรียนมีโอกาสดำเนินการความสามารถในการร่วมกิจกรรม						
33.	นักเรียนให้ความร่วมมือกับกิจกรรมของโรงเรียนเป็นอย่างดี						
34.	นักเรียนมีความสามารถในการแสดงออกในหลายๆ ด้าน						
35.	นักเรียนแสดงความสามารถได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ						
36.	นักเรียนได้รับความสนใจจากเพื่อนๆ มากเมื่อได้เข้าร่วมกิจกรรม						
37.	นักเรียนได้รับการยกย่องชมเชยในการร่วมกิจกรรม						
38.	นักเรียนสามารถสร้างชื่อเสียงให้โรงเรียนในการทำกิจกรรม						
39.	นักเรียนสามารถร่วมกิจกรรมได้เช่นเดียวกับนักเรียนปกติ						
40.	เพื่อนๆ มักจะให้การช่วยเหลือดูแล ในการร่วมกิจกรรม						

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ด้านความพร้อมของนักเรียน.....

.....

.....

.....

.....

ความพร้อมด้านวิชาการ.....

.....

.....

.....

.....

ด้านพฤติกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

ด้านการร่วมกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะด้านอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

สำหรับนักเรียนปกติ และนักเรียนเรียนร่วม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษา
ในประเทศไทย

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้มีจุดประสงค์เพื่อรวบรวมความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย
2. แบบสอบถามฉบับนี้มี 3 ตอน ดังนี้
 - ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ มี 5 ข้อ
 - ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย มี 40 ข้อ ครอบคลุม 4 ด้าน
 - ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการจัดการเรียนร่วม และข้อเสนอแนะในการดำเนินการจัดการเรียนร่วมให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด
3. การตอบแบบสอบถาม ขอให้ท่านตอบตามสภาพความเป็นจริง เพราะคำตอบของท่านจะมีประโยชน์ในการพัฒนาการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นให้มีประสิทธิภาพต่อไป
4. ขอความกรุณาให้ท่านช่วยตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ จะเป็นพระคุณอย่างสูง

สำหรับนักเรียนปกติ และนักเรียนเรียนร่วม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษา
ในประเทศไทย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () หน้าข้อที่ตรงกับสถานภาพที่เป็นจริงของท่าน

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. ประเภทนักเรียน

() นักเรียนปกติ

() นักเรียนที่บกพร่องทางการเห็น

3. ระดับชั้นที่ศึกษา

() มัธยมศึกษาปีที่ 1-3

() มัธยมศึกษาปีที่ 4-6

4. ระยะเวลาในการเรียนร่วม

() 1-3 ปี

() 4 –6 ปี

5. จำนวนนักเรียนเรียนร่วมในชั้น

() 1 - 3 คน

() 4 – 5 คน

() มากกว่า 6 คน

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความคำถามให้ละเอียด และพิจารณาตัดสินใจเลือกทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่านเพียงข้อเดียว ดังนี้

ระดับความคิดเห็นเรื่องบริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ซึ่งมีช่องให้ท่านเลือก 5 ช่อง แต่ละช่องมีความหมายของค่าคะแนน ดังนี้

- 5 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ มากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ มาก
- 3 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ ปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ น้อย
- 1 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ น้อยที่สุด

ตัวอย่างการตอบแบบสอบถาม

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					สำหรับ ผู้วิจัย
		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)	
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
0	นักเรียนเรียนร่วมสามารถเดินได้คล่องแคล่ว			✓			

สำหรับนักเรียนปกติ และนักเรียนเรียนร่วม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษา
ในประเทศไทย

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					สำหรับ ผู้วิจัย
		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)	
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด	
ด้านความพร้อมของนักเรียน							
1.	ความพึงพอใจในการจัดการเรียนร่วม						
2.	นักเรียนที่ออกเรียนร่วมมีอายุที่เหมาะสม						
3.	นักเรียนมีความพร้อมในด้านการเคลื่อนไหว						
4.	นักเรียนช่วยเหลือตนเองได้						
5.	นักเรียนสามารถเดินทางภายในโรงเรียนด้วยตนเอง						
6.	นักเรียนมีความเพียรพยายามในการเรียน						
7.	นักเรียนมีทักษะด้านการฟัง						
8.	นักเรียนมีทักษะด้านการพูด						
9.	นักเรียนมีทักษะด้านการอ่าน						
10.	นักเรียนมีทักษะด้านการเขียน						
ด้านวิชาการ							
11.	หลักสูตรมีความเหมาะสมกับนักเรียนเรียนร่วม						
12.	นักเรียนมีความรู้พื้นฐานเหมาะสมกับระดับชั้น						
13.	นักเรียนมีความสนใจและตั้งใจเรียน						
14.	นักเรียนให้ความร่วมมือในกิจกรรมการเรียนการสอน						
15.	นักเรียนมีความรับผิดชอบใน การทำงานที่ได้รับมอบหมาย						

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					สำหรับ ผู้วิจัย
		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)	
		มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด	
ด้านวิชาการ (ต่อ)							
16.	นักเรียนมีความเพียรพยายามที่จะทำงาน/ กิจกรรมให้สำเร็จ						
17.	นักเรียนส่งการบ้าน/งานที่ได้รับมอบหมาย สม่ำเสมอและตรงเวลา						
18.	นักเรียนตั้งใจทำงาน/การบ้านอย่างเต็ม ความสามารถ						
19.	นักเรียนมีความสามารถด้านการพูด						
20.	นักเรียนพูดได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ						
ด้านพฤติกรรม							
21.	นักเรียนปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ดี						
22.	นักเรียนได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนอยู่ เสมอ						
23.	นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง						
24.	นักเรียนเรียนร่วมไม่มีพฤติกรรมที่เป็น ปัญหา						
25.	นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อกิจกรรมที่ ได้รับมอบหมาย						
26.	นักเรียนรู้จักเคารพและให้เกียรติผู้อื่น						
27.	นักเรียนพูดจาสุภาพอ่อนโยน						
28.	นักเรียนรู้จักควบคุมอารมณ์ได้เป็นอย่างดี						
29.	นักเรียนเรียนร่วมมีกิริยามารยาทที่สุภาพ						
30.	นักเรียนสามารถปฏิบัติตัวได้ใกล้เคียงกับ นักเรียนปกติ						
ด้านกิจกรรม							
31.	นักเรียนยินดีและเต็มใจเข้าร่วมกิจกรรมของ โรงเรียน						
32.	นักเรียนแสดงความสามารถอย่างเต็มที่เมื่อ มีโอกา						
33.	นักเรียนให้ความร่วมมือกับกิจกรรมของ โรงเรียนเป็นอย่างดี						

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					สำหรับ ผู้วิจัย
		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)	
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด	
ด้านกิจกรรม (ต่อ)							
34.	นักเรียนมีความสามารถในการแสดงออกในหลายๆ ด้าน						
35.	นักเรียนแสดงความสามารถได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ						
36.	นักเรียนได้รับความสนใจจากเพื่อนๆ มากเมื่อได้เข้าร่วมกิจกรรม						
37.	นักเรียนได้รับการยกย่องชมเชยในการร่วมกิจกรรม						
38.	นักเรียนสามารถสร้างชื่อเสียงให้ โรงเรียนในการทำกิจกรรม						
39.	นักเรียนสามารถร่วมกิจกรรมได้เช่นเดียวกับนักเรียนปกติ						
40.	นักเรียนปกติจะให้การดูแล และช่วยเหลือนักเรียนเรียนร่วมในการร่วมกิจกรรม						

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ด้านความพร้อมของนักเรียน.....

.....

.....

.....

.....

ความพร้อมด้านวิชาการ.....

.....

.....

.....

.....

ด้านพฤติกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

ด้านการร่วมกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะด้านอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ชื่อ นางสาวพัชรี จีวพัฒน์กุล

วุฒิการศึกษา คบ. วิทยาศาสตร์ทั่วไป มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
กศ.ม. การศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำภาคการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์

ที่ทำงาน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
2. ชื่อ นางวนิดา คงทรัพย์

วุฒิการศึกษา คบ. การจัดการทั่วไป วิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี
กศ.ม. การวัดการศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ

ตำแหน่ง ครู คศ.2 หัวหน้างานวัดผล

ที่ทำงาน โรงเรียนสอนคนตาบอดภาคใต้ จังหวัดสุราษฎร์ธานี
3. ชื่อ นางสาวสุรีมาตย์ สุวรรณศรี

วุฒิการศึกษา วท.บ. ศึกษาศาสตร์คอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ศษ.ม. การบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ตำแหน่ง ครู คศ.2 หัวหน้างานวิชาการ,
หัวหน้าศูนย์คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยี

ที่ทำงาน โรงเรียนสอนคนตาบอดภาคใต้ จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ภาคผนวก ค

ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ โดยใช้วิธีคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหา โดยใช้สูตรดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหา
 $\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

แบบสอบถามชุดที่ 1 (ผู้บริหาร)

ข้อที่	คะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	+1	+1	+1	3	1
2.	+1	+1	+1	3	1
3.	+1	+1	+1	3	1
4.	+1	+1	+1	3	1
5.	+1	+1	+1	3	1
6.	+1	+1	+1	3	1
7.	+1	+1	+1	3	1
8.	+1	0	+1	2	.66
9.	+1	0	+1	2	.66
10.	+1	+1	+1	3	1
11.	+1	+1	+1	3	1
12.	+1	+1	+1	3	1
13.	+1	0	+1	2	.66
14.	+1	+1	+1	3	1
15.	+1	0	+1	2	.66
16.	+1	0	+1	2	.66
17.	+1	+1	+1	3	1
18.	+1	+1	+1	3	1

ข้อที่	คะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
19.	+1	+1	+1	3	1
20.	+1	0	+1	2	.66
21.	+1	+1	+1	3	1
22.	+1	+1	+1	3	1
23.	+1	+1	+1	3	1
24.	+1	+1	+1	3	1
25.	+1	0	+1	2	.66
26.	+1	+1	+1	3	1
27.	+1	+1	+1	3	1
28.	+1	0	+1	2	.66
29.	+1	+1	+1	3	1
30.	+1	0	+1	2	.66
31.	0	+1	+1	2	.66
32.	+1	+1	+1	3	1
33.	+1	+1	+1	3	1
34.	+1	+1	+1	3	1
35.	+1	+1	+1	3	1
36.	+1	+1	+1	3	1
37.	+1	+1	+1	3	1
38.	+1	+1	+1	3	1
39.	+1	+1	+1	3	1
40.	+1	+1	+1	3	1

แบบสอบถามชุดที่ 2 (ครูผู้สอน)

ข้อที่	คะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	+1	0	+1	2	.66
2.	+1	+1	0	2	.66
3.	+1	+1	+1	3	1
4.	+1	+1	+1	3	1
5.	+1	+1	+1	3	1
6.	+1	+1	+1	3	1
7.	+1	+1	+1	3	1
8.	+1	+1	+1	3	1
9.	+1	+1	+1	3	1
10.	+1	+1	+1	3	1
11.	+1	-1	+1	2	.66
12.	+1	+1	+1	3	1
13.	+1	+1	+1	3	1
14.	+1	+1	+1	3	1
15.	+1	+1	+1	3	1
16.	+1	+1	+1	3	1
17.	+1	0	+1	2	.66
18.	+1	+1	+1	3	1
19.	+1	+1	+1	3	1
20.	+1	+1	+1	3	1
21.	0	+1	+1	2	.66
22.	+1	+1	+1	3	1
23.	+1	+1	+1	3	1
24.	+1	+1	+1	3	1
25.	+1	+1	+1	3	1
26.	+1	+1	+1	3	1
27.	+1	+1	+1	3	1
28.	+1	+1	+1	3	1

ข้อที่	คะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
29.	+1	+1	+1	3	1
30.	+1	0	+1	2	.66
31.	+1	0	+1	2	.66
32.	+1	+1	+1	3	1
33.	+1	+1	+1	3	1
34.	+1	+1	+1	3	1
35.	+1	+1	+1	3	1
36.	+1	+1	+1	3	1
37.	+1	+1	+1	3	1
38.	+1	+1	+1	3	1
39.	+1	0	+1	2	.66
40.	+1	+1	+1	3	1

แบบสอบถามชุดที่ 3 (นักเรียนปกติ-นักเรียนตาบอด)

ข้อที่	คะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	+1	+1	+1	3	1
2.	+1	+1	0	2	.66
3.	+1	+1	+1	3	1
4.	+1	+1	+1	3	1
5.	+1	0	+1	2	.66
6.	+1	+1	+1	3	1
7.	+1	+1	+1	3	1
8.	+1	+1	+1	3	1
9.	+1	+1	+1	3	1
10.	+1	+1	+1	3	1
11.	+1	+1	+1	3	1
12.	+1	+1	+1	3	1
13.	+1	+1	+1	3	1
14.	+1	+1	+1	3	1
15.	+1	+1	+1	3	1
16.	+1	+1	+1	3	1
17.	+1	+1	+1	3	1
18.	+1	+1	+1	3	1
19.	+1	+1	+1	3	1
20.	+1	+1	+1	3	1
21.	+1	+1	+1	3	1
22.	+1	0	+1	2	.66
23.	+1	+1	+1	3	1
24.	+1	0	+1	2	.66
25.	+1	+1	+1	3	1
26.	+1	+1	+1	3	1
27.	+1	+1	+1	3	1
28.	+1	+1	+1	3	1

ข้อที่	คะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
29.	+1	0	+1	2	.66
30.	+1	0	+1	2	.66
31.	+1	+1	+1	3	1
32.	+1	+1	+1	3	1
33.	+1	+1	+1	3	1
34.	+1	+1	+1	3	1
35.	+1	+1	+1	3	1
36.	+1	+1	+1	3	1
37.	+1	+1	+1	3	1
38.	+1	+1	+1	3	1
39.	+1	+1	+1	3	1
40.	+1	+1	+1	3	1

ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ชุดที่ 1 (ผู้บริหาร)

บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย	ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient)
ด้านความพร้อมของนักเรียน	.94
ด้านวิชาการ	.93
ด้านพฤติกรรม	.92
ด้านกิจกรรม	.94
ทั้งหมด	.97

ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ชุดที่ 2 (ครูผู้สอน)

บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย	ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient)
ด้านความพร้อมของนักเรียน	.89
ด้านวิชาการ	.90
ด้านพฤติกรรม	.88
ด้านกิจกรรม	.92
ทั้งหมด	.96

ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ชุดที่ 3 (นักเรียน)

บริบทในการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย	ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient)
ด้านความพร้อมของนักเรียน	.80
ด้านวิชาการ	.88
ด้านพฤติกรรม	.91
ด้านกิจกรรม	.76
ทั้งหมด	.94

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นางจิตรา เรืองมณี
วัน เดือน ปีเกิด	6 ตุลาคม 2504
สถานที่เกิด	จังหวัดสุราษฎร์ธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	48/5 หมู่ที่ 3 ตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84100
ตำแหน่งปัจจุบัน	รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ โรงเรียนสอนคนตาบอดภาคใต้ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84100
ประวัติการศึกษา	
2518	ชั้นมัธยมศึกษาศึกษาปีที่ 3 จาก โรงเรียนธิดาแม่พระ จังหวัดสุราษฎร์ธานี
2522	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จาก โรงเรียนอินทรพิสัย จังหวัดสุราษฎร์ธานี
2526	ปริญญาตรี วิชาเอกการศึกษาพิเศษ จาก วิทยาลัยครูสวนดุสิต กรุงเทพมหานคร
2549	กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร